

Dr. ec. Radu Mihai CRIȘAN

ISTORIA INTERZISĂ

Editura TIBO
BUCUREȘTI
2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRIȘAN, RADU MIHAI

Istoria interzisă / Radu Mihai Crișan. - București :
Tibo, 2008

Bibliogr.

ISBN: 978-973-88829-4-2

821.135.1-4

Toate drepturile de multiplicare, traducere, adaptare și difuzare a acestei lucrări sunt absolut libere (gratuite și neîngrădite), atât pentru România cât și pentru fiecare dintre celelalte țări ale lumii.

ISBN: 978-973-88829-4-2

Ce era istoria noastră? Un x. Orice document e un termen al membrului al doilea (+a+b+c) până când suma tuturor termenilor ăstora va fi x/x. – dar mulți din termenii aflați ne fac să ghicim pe ceilalți până ce la sfârșit descoperim suma concretă pe care x o reprezintă. Asta însă e toată istoriografia. Cine nu știe decât numele și anii, acela știe tot atâtea necunoscute ale ecuației, cari numai în legătură, în coadaptare una cu alta primesc un înțeles.

Mihai Eminescu, Manuscritul *Istoriografie și coadaptare* în Opere vol. XV, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura Academiei, București, 1989, pag. 370, 371

***Cel mai mare păcat al oamenilor
e frica, spaima de-a privi în față ș-a
recunoaște adevărul. El e crud, acest
adevăr, dar numai el folosește.***

Mihai Eminescu, Manuscrisul *Superfluența
populației*, în *Opere*, vol. XV, Ediție critică
întemeiată de Perpessicius, Editura
Academiei, București, 1989, pag. 85

CUPRINS

<i>Singur Doamne, doar Tu ești fără de păcat.....</i>	<i>6</i>
<i>DE CE? Reflecții infidele despre Holocaust .....</i>	<i>7</i>
<i>SECRETUL SABIEI DE FOC. SAU CUM E CU PUTINȚĂ FENOMENUL LEGIONAR.....</i>	<i>27</i>
<i>CÂT DE "RETROGRAD" ESTE MIHAI EMINESCU? 7 răspunsuri unui procuror .....</i>	<i>91</i>
<i>AUTOAPĂRARE PSIHICĂ. CUM SĂ DEVII IMUN LA MANIPULARE.....</i>	<i>103</i>
<i>NICOLAE CONSTANTIN PAULESCU ȘI NOI.....</i>	<i>119</i>
<i>Bibliografie .....</i>	<i>127-136</i>

Singur Doamne, doar Tu ești fără de păcat

După părerea mea, nu sunt nici pentru Masonerie și nici potrivnic ei; nici antisemit și nici filosemit; nici xenofob și nici xenofil; nici favorabil legionarilor și nici împotriva lor, nici proAntonescu și nici în contra sa; nici șovin și nici renegat.

Mărturisesc, alături de apostoli, că «singur Doamne, doar Tu ești fără de păcat» și îmi repugnă organic atât să ridic în slăvi, cât și să arunc anatema.

Și-aceasta cu-atât mai mult când este vorba de personalități și de evenimente istorice asupra cărora am deplina conștiință a nedesăvârșirii cunoașterii mele.

Cred nestrămutat în partea sublimă a sufletului fiecăruia dintre noi și în sfințenia datoriei omenești de a căuta Adevărul pentru El însuși – căci este unul și același cu Dumnezeu. Credința aceasta este primul și ultimul gând care m-a îndemnat să redactez această mărturisire morală.

Firește, fiecăare căutare întreprinsă dincolo de pojghița subțire a tabuurilor politice și istorice înfățișează privilegiatului ei autor priveștiștea unor tainice icoane spirituale. Icoane amprentate, în situații precum cele de față, inclusiv de contactul cu aspecte extrem de sensibile.

Așadar, se-nțelege de la sine: relevanța oricărei străduințe cognitive în domeniu este condiționată de integrarea respectivelor aspecte în demersul investigativ. Bineînțeles, cu onestitate și cuviincioșie, nepătimaș și fără nici cea mai mică idee preconcepută.

Este tocmai ceea ce m-am străduit din răspuțeri să fac, este miza prezenței în lucrare a unor citate nici pe departe comode.

Amin.

**A compara argumentele, și a
o face cu tonul liniștit al bune-
credințe reciproce, constituie
esența oricărei discuții serioase.**

Mihai Eminescu, «*Românul*» *continuă a
se ocupa...*, Timpul, VI, nr. 20 din 27
ianuarie 1881, în Mihai Eminescu, *Opere*,
vol. XII, PUBLICISTICĂ, 1 ianuarie
1881 – 31 decembrie 1881, *Timpul*, cu 28
de reproduceri după manuscrise și
publicații, Ediție critică întemeiată de
Perpessicius, Editura Academiei,
București, 1985, pag. 46

DE CE ?

REFLECȚII INFIDELE , DESPRE HOLOCAUST

Cel care respectă caracterul propriu și libertatea de manifestare a oricărui alt geniu național, contractează prin aceasta el însuși dreptul de a fi respectat în toate ale sale.*

Mihai Eminescu,
Ședința Adunării de vineri..., *Timpul*, VII,
nr. 19 din 26 ianuarie 1882, în *Opere*, vol.
XIII, PUBLICISTICĂ, 1882 – 1883, 1888 –
1889, *Timpul*, *România Liberă*, *Fântâna*
Blanduziei, cu 64 de reproduceri după
manuscrise și publicații, Ediție critică
întemeiată de Perpessicius, Editura
Academiei, București, 1989, pag. 40, 41

DE CE?

Reflecții infidele despre Holocaust

Îmi place să cred că nu sufăr nici de mania persecuției, și că nici nu vād pretutindeni doar complotiști și comploturi.

„Orice aluzie la «conspirație» trezește un cor de proteste din tabăra «javrelor cu ștaif» autohtone încadrându-se cu entuziasm în spectacolul mondial regizat de cinicii dirijori. Exemplul cel mai actual este acuzația de «*holocaust*» adusă poporului român”. (Nicador Zelea Codreanu, *România ca un hotel*, în *Cuvântul legionar*, An III, nr. 39, noiembrie 2006, pag. 2) „Lăsând la o parte monstruozitatea vinei colective, dreptul pe care și-l arogă diverși(;) de a fi și *acuzatori și judecători; am vrea să știm dacă acuzațiile ce ni se aduc vin din partea unor persoane private, a unor asociații sau pur și simplu din partea statului Israel*.”

Dacă vin din partea unor persoane private sau O.N.G., rămâne de neînțeles[:] de ce statul român în frunte cu președintele trebuie să sărute mâna călăului; să accepte orice acuzație la adresa statului român?

Dacă ar fi venit din partea statului Israel trebuia să vină pe căi oficiale, diplomatice și făcute publice prin presă.

Deci cine a stabilit vinovăția poporului român în cazul acuzației de holocaust și, mai grav, cine a acceptat această vinovăție? S-a făcut vreun referendum, s-a discutat în legislativ, s-a făcut măcar vreun sondaj de opinie, s-a făcut publică suma exorbitantă cerută de...; și aici mă opresc: cerută de cine? De o entitate «superioară» care trece peste orice convenție între națiuni?

De ce statul român nu dă un comunicat în care să spună: cine ne acuză, pe baza căror dovezi acceptate de un tribunal, care tribunal, când s-a judecat.

Dacă statul român acceptă sancțiunea și statul Israel nu declară oficial nimic, trebuie să acceptăm existența unei supraputeri oculte și a unui complot împotriva românilor – evident, cel puțin începând din secolul 19”. (Nicador Zelea Codreanu, *România ca un hotel*, în *Cuvântul legionar*, An III, nr. 39, noiembrie 2006, pag. 2)

A compara argumentele, și a o face cu tonul liniștit al buneicredințe reciproce, constituie esența oricărei discuții serioase – nota Eminescu încă acum mai bine de o sută de ani. (Mihai Eminescu, «*Românul*» *continuu a se ocupa...*, *Timpul*, VI, nr. 20 din 27 ianuarie 1881, în Mihai Eminescu, *Opere*, vol. XII, PUBLICISTICĂ, 1 ianuarie 1881 – 31 decembrie 1881, *Timpul*, cu 28 de reproduceri după manuscrise și publicații, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura Academiei, București, 1985, pag. 46)

De-accea, în știință, „totdeauna, indiferent de subiectul abordat, se obișnuiește un examen critic și senin al tuturor

argumentelor, pro și contra. În privința holocaustului însă – capitol din istoria contemporană a umanității, indicația din programa școlară este aceea de a nu se admite nici o discuție liberă cu privire la aspectele controversate sau poate chiar controversabile. Cui folosește ca în această problemă să fie ascunsă complexitatea faptelor și, mai ales, complexitatea vinovățiilor?” (Ion Coja, *Notă explicativă*(2), cuvânt introductiv la lucrarea: *Situația Evreilor în România, vol. I, 1939-1941, partea I*, Coordonatori Locotenent-colonel Alesandru Dușu și Dr. Constantin Botoran, Editura *Țara Noastră*, Uniunea *Vatra Românească*, București, 2003, pag. 10)

„Nu le dau dreptate celor ce neagă holocaustul, iar dacă prilejul se ivește, caut totuși să înțeleg acest fenomen, *real*, al «revizionismului», și asta nu mă împiedică să citesc cu cel mai mare interes dezvăluirile, mai vechi și mai noi, făcute de autori evrei [ca de exemplu Roger Garaudy în studii precum *Procesul Sionismului Israelian* - vezi ediția românească Editura Samizdat] privind complicitatea unor persoane și cercuri evreiești la producerea holocaustului. Li se va preda oare elevilor o lecție și despre vinovăția care revine unor lideri evrei, unor instituții evreiești, unor doctrine politice evreiești, în inițierea și întreținerea holocaustului?” (Ion Coja, *Notă explicativă* (2), cuvânt introductiv la lucrarea: *Situația Evreilor în România, vol. I, 1939-1941, partea I*, Coordonatori Locotenent-colonel Alesandru Dușu și Dr. Constantin Botoran, Editura *Țara Noastră*, Uniunea *Vatra Românească*, București, 2003, pag. 11) Sau despre „declarația dată în 1955 de WILHELM FILDERMAN, fost președinte al Federației Comunităților Evreiești în anii '40:

«Subsemnatul Wilhelm Filderman, Doctor în Drept la Facultatea din Paris, fost Președinte al Uniunii Comunităților Evreiești din România și Președinte al Uniunii Evreilor Români, domiciliat actualmente în New York, USA, Hotel Alameda, Broadway at 71 St, declar următoarele:

(...) În timpul perioadei de dominație hitleristă în Europa, eu am fost în legătură susținută cu Mareșalul Antonescu. Acesta a făcut tot ce a putut pentru a înlănzii soarta evreilor expuși la persecuția germanilor-naziști (s.n.). Trebuie să subliniez că populația română nu este antisemită(;). Am fost martor al unor mișcătoare scene de solidaritate și de ajutor între români și evrei în momentele de grea încercare din timpul infernului nazist în Europa. Mareșalul Antonescu a rezistat cu succes presiunii naziste, care impunea măsuri dure împotriva evreilor. Aș aminti doar câteva exemple:

Grație intervenției energice a Mareșalului Antonescu, a fost oprită deportarea a mai mult de 20.000 de evrei din Bucovina;

El a dat pașapoarte în alb, pentru a salva de teroarea nazistă evreii din Ungaria, a căror viață era în pericol;

Grație politicii sale, bunurile evreilor au fost puse sub un regim de administrare tranzitorie, care, făcându-le să pară

pierdute, le-a asigurat conservarea în scopul restituirii la momentul oportun.

Menționez aceasta pentru a sublinia faptul că Poporul Român, atât cât a avut, chiar în măsură limitată, controlul Țării, și-a demonstrat sentimentele de umanitate și moderație politică.»

(Uniunea Vatra Românească, Liga pentru Combaterea Anti-Românismului LICAR, Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor, Asociația Culturală Pro Basarabia și Bucovina, Federația Română a Foștilor Deținuți și Luptători Anticomuniști, Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie '89, Fundația George Manu, *Comunicat*, București, 16 aprilie 2002 – Textul se regăsește în volumul: Ion Coja, *Holocaust în România? Suiță de documente și mărturii adunate și consemnate de ION COJA, în folosul parlamentarilor și al autorităților implicate în elaborarea, aprobarea și aplicarea Ordonanței de Urgență nr. 31/2002 a Guvernului României*, Editura Kogaion, București, 2002, pag. 13, 14)

Și oare la cunoștința câtor elevi va fi adus conținutul articolului lui Nicolae Iorga, «*De ce atâta ură?*» (6 **1ulie 1940**):

„Se adună și cresc văzând cu ochii documentele și materialele, actele oficiale și declarațiile luate sub jurământ.

Înalti magistrați și bravi ofițeri cari și-au riscat viața ca să apere cu puterile lor retragerea și exodul românilor, au văzut cu ochii lor nenumărate acte de sălbăticie, uciderea nevinovaților, lovituri cu pietre și huiduieli. Toate aceste gesturi infame și criminale au fost comise de evreimea furioasă, ale cărei valuri de ură s-au deslănțuit ca sub o comandă nevăzută.

De unde atâta ură?

Așa ni se răsplătește bunăvoința și bunătatea noastră?

Am acceptat acapararea și stăpânirea iudaică multe decenii și evreimea se răzbună în ceasurile grele pe care le trăim. Și de nicăieri o dezavuare, o rupere vehementă și publică de isprăvile bandelor ucigașe de sectanți sangvinari. Nebunia organizată împotriva noastră a cuprins târguri, orașe și sate.

Frații noștri își păraseau copiii bolnavi, părinții bătrâni, averi agonisite cu trudă. În nenorocirea lor ar fi avut nevoie de un cuvânt bun, măcar de o fărâma de milă. Sprijin cald și un cuvânt înțelegător, fie și numai sentimental, ar fi fost primit cu recunoștință. Li s-au servit gloanțe, au fost sfărtecați cu topoarele, destui dintre ei și-au dat sufletul.

Li s-au smuls hainele și li s-a furat ce aveau cu dânsii, ca apoi să fie supuși tratamentului hain și vandalic. Românimea aceasta, de o bunătate prostească față de musafiri și jecmănitori, merita un tratament ceva mai omenesc din partea evreimii, care se lăuda până mai ieri că are sentimente calde și frățești față de neamul nostru în nenorocire”.

(Nicolae Iorga, *De ce atâta ură?*, 6 iulie 1940, *Neamul Românesc – Regăsiți textul în volumul: Ion Coja, Holocaust în România? Suiță de documente și mărturii adunate și consemnate de ION COJA, în folosul parlamentarilor și al autorităților implicate în elaborarea, aprobarea și aplicarea Ordonanței de Urgență nr. 31/2002 a Guvernului României*, Editura Kogaion, București, 2002, pag. 23)

„Adevărul se dovedește cu argumente și contra-argumente, nu prin ordonanțe guvernamentale, armată, poliție, închisori, călăi și trântori, cu care trebuie dat de pământ!

Ce are de ascuns regimul de la București?

Guvernele care au ceva de ascuns, care încearcă să ascundă realitatea istorică în dosul uneia sau a mai multor ordonanțe de urgență, sunt în afara legii”. (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

„Articolul 31 din Constituția României: (1) Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit.

Or, tocmai acest drept este anulat de prevederile O.U.G. 31/2002, care obligă cetățenii la dopaj și îndoctrinare cu versiunile fabricate de poliția politică a gândirii și de foștii (;)academicieni plini și corespondenți de la «Fane Babanu»”. (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

„Unde sunt gropile comune cu zeci sau sute de vagoane de schelete umane, unde sunt restul de dovezi care ne incriminează?

După ce se vor găsi dovezile, ele vor trebui evaluate de niște comisii de experți și transformate în probe ale procesului. Am zis proces! Care proces? Acela care judecă și condamnă!

Unde sunt executanții, criminalii, că nu se vede nici unul, că nu or fi omorât atâta puzderie de oameni Antonescu și Alexianu?! Să-i aducem în fața unui tribunal, să mărturisească, nenorociții!

Cine ne acuză? Tovarășul Ellie Wiessel? **Păi ce-o fi el, acuzator, judecător și pluton de execuție?**” (Nicador Zelea Codreanu, *Despre Mișcarea Legionară*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 56, martie 2008, pag. 5)

„Dacă ne acuză statul Israel, să o facă la nivel diplomatic, cum cere uzanța internațională.

Vreau să văd în ziare(;) scris mare: *«Statul Israel acuză România de Holocaust!»* Copie după actul oficial, și, ca tot românul, cu antet, ștampilă și semnătură!” (Nicador Zelea Codreanu, *Despre Mișcarea Legionară*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 56, martie 2008, pag. 5)

„De ce se ascund Poporului Român anumite adevăruri? Simplu: pentru a-l menține pe mai departe în sclavie. Sclavia iudeo-comunistă de ieri a fost înlocuită de cea iudeo-americană și occidentală de azi”. (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

Jewish Banker : „S-ar putea spune că Marxismul este cel mai înverșunat dușman al Capitalismului, care pentru noi e sfânt. Pentru simplul motiv că ei sunt poli opuși, ei ne dau nouă cei doi poli ai Pământului și ne permit să-i fim noi axa. Acești doi oponenți Bolșevismul și noi înșine ne găsim identificați în Internaționala. Acești doi oponenți, care constituie doctrina celor doi poli ai societății, se întâlnesc în unitatea de scop, care este reînnoirea societății de sus prin controlul avuției și de jos prin revoluție”. (Citat din *Jewish Banker*, de Comte de

Saint-Aulaire din *Geneve contra la Paix, Librairie Plan*, Paris, 1936, apud *Obiectiv Legionar*, An II, nr. 1(7), ianuarie 2004, pag. 10)

Din perspectiva (;)Ordonanțe[i] guvernamentale 31/2002 știința devine dușmanul poliției politice, care o combate pe toate căile ipocriziei democratice de tip occidental, prin toate mijloacele teroriste de tip KGB”. (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

După decembrie 1989 „Românii au devenit cetățeni liberi, într-un stat ce se pretinde că ar fi *de drept*, NU de drepti. ***Drepturile lor fundamentale, garantate de numeroase tratate și convenții internaționale, ca și de art.37 din Constituție, au fost golite de orice conținut și anulate prin abuziva Ordonanță de Urgență 31/2002.***

Art.1 din O.U.G. 31/2002 nu ne spune care autoritate de stat este îndreptățită și împuternicită să constate «ura națională, rasială sau religioasă», discriminarea sau infracțiunile contra păcii și omenirii. Nu se știe cine constată acestea, după cum nu se știe nici cine, cum, în ce fel și între ce limite trebuie să le combată!

Prea ușor se ajunge la încheierea din art. 1 cu privire la promovarea cultului «persoanelor vinovate de săvârșirea unor infracțiuni contra păcii și omenirii». Ce înseamnă de fapt «promovarea» unui astfel de cult? Nu cumva legiuitorul alogen vrea să ne interzică până și pronunțarea numelui mareșalului-erou Ion Antonescu?» (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12) Adică a omului care:

- a fost șeful Statului Major al armatei române ce, în 1919, desființând la Budapesta dictatura bolșevică a lui Bela Kuhn (Cohen), reușea să întârzie cu mai bine de douăzeci de ani instalarea comunismului în Europa de Est;
- a denunțat (odată cu instalarea regimului său de autoritate) Masoneria ca un pericol de Stat și a instituit *Comisiunea de cercetarea materialului și activității societăților secrete Franc-Masonice din România* (vezi pentru amănunte volumul: Toma Petrescu, *Conspirația lojilor – Francmasonerie și Creștinism* –, Ediția a IV-a, Imprimeriile *Frăția Românească*, București, 1941).

„Dacă da, ***cu ce drept vorbesc de infracțiuni contra păcii și omenirii tocmai guvernării care, aflați acum în solda Americii și a Pactului Nord-Atlantic (precum altădată în solda Uniunii Sovietice și a Tratatului de la Varșovia) trimit armata română să ucidă patrioții afgani și irakieni ce își apără țara și interesele lor naționale?***” (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

Și, totodată, de ce „după apariția O.U.G. 31/2002, nimeni nu a fost cercetat și condamnat pentru promovarea cultului personalității

*criminalilor Stalin, Lenin sau Ceaușescu, prezentați și lăudați în diverse publicații, la televiziunea națională sau la alte televiziuni centrale și locale[?] Nu cumva se încalcă astfel în mod flagrant prevederile (;)ordonanței[i]? (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)*

„Corectitudinea politică este în aceeași măsură inamica adevărului, care, până astăzi, a fost obiectivul declarat al cunoașterii omenești, și al îndoielii, care a fost fidelul instrument al acestei cunoașteri”. (Vladimir Volkoff, *Manualul corectitudinii politice. Defectele democrației*, Editura Antet, București, f.a., pag. 102)

În optica ei, „un individ sau un grup de indivizi care își revendică dreptul la o informare imparțială, obiectivă, independentă, necontrafăcută de ziaristi și nesupusă cenzurii corecte politic trebuie considerat extrem de periculos și tratat ca atare, monopolul pe care corectitudinea politică îl deține asupra informației fiind de o importanță crucială”. (Vladimir Volkoff, *Manualul corectitudinii politice. Defectele democrației*, Editura Antet, București, f.a., pag. 35)

„Printr-un program bine pus la punct, românul este ținut la limita supraviețuirii, pentru ca toată atenția și preocuparea sa să se îndrepte spre rezolvarea zilei de mâine, cu prețuri mari, salarii și pensii mici; tineretului i se oferă fotbal, ca o supapă de refulare a mizeriilor și neîmplinirilor, stadionul – și nu numai – devenind locul de descărcare dirijată a furiei și a excesului de energie.

Cine se mai gândește în ziua de azi la viitorul apropiat sau mediu al României, cine pune cap la cap toate manevrele aparent fără legătură din viața politică a țării? Românii li s-a dat o coajă de pâine și circ cât cuprinde!

Presă scrisă, dar mai cu seamă televiziunea, îți servește zi și noapte diversivune și nu pentru audiență, cum se pretinde, ci în baza unei campanii de lungă durată, dar de evidentă intensitate, pentru a te dirija pe un anumit drum(;))... (Nicador Zelea Codreanu, *Cui îi e frică de Legiune*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 54, ianuarie 2008, pag. 2)

„Întreprinderile înapoiate [- **nu din punct de vedere tehnic!**... -] sunt o redută a comportamentului *autoritarian*, a organizațiilor *masificate*, a abandonului decizional și deci a *nevoii* de «führer». Disperarea, spaima de viitor, deșrădăcinarea generează masificare și autoritarism. Aceste întreprinderi sunt «polițiile» informale în era maselor. Ele *reprimă* tot ceea ce se abate de la starea care le conservă”. (Ilie Bădescu, *Cu fața spre Bizanț. Jurnal*, Editura Evex, București, 1998, pag. 260)

„Întreprinderea înapoiată generează așadar fatalmente putere totalitară. Înlauntrul ei puterea este de tip autoritarist, relațiile sunt cele de dependență față de șef care-și «promovează» și «recompensează» «clienții» după loialitate față de el, după lipsa discernământului și a judecății critice. Școala puterii totalitare începe în aceste întreprinderi unde un individ care are judecată critică, etc, este eliminat(;). Aceste întreprinderi sunt «școli» ale comportamentului totalitar, ale supunerii

față de «șef», ale compromisului moral și politic în raport cu interesul cel mai mărunț.

Șeful acordă recompensele, de la acordarea «aprecierii» individuale la acordarea «primelor», a «recuperărilor», a «închiderilor» de ochi, etc, în funcție de ascultarea oarbă și de loialismul bine probat în timp. Cel ce încalcă regulamentul nescris al acestei școli este livrat necazurilor care culminează – după o lungă ostracizare și expulzare sociometrică – cu darea afară (cu prima ocazie care se ivește)”. (Ilie Bădescu, *opera citată*, aceeași pagină)

Totuși, chiar și în condițiile acestea paralizante, mai apare câte o voce care nu se teme să vorbească public despre „dezmațul și setea de sânge și de răzbunare dezlănțuită de iudeo-comunism după pierderea războiului de către români și câștigarea puterii;) de către *evreii travestiți în ruși, comuniști, eliberatori, educatori, conducători politici, conducători militari, asigurători ai siguranței naționale, asigurători ai ordinii publice, travestiți în scriitori, în artiști, în justițieri, în șefi de orice, în conducători de orice, în specialiști de orice, și mai presus de toate hotărâți să acopere «cu vârf și îndesat» «datoriile»* (de cele mai multe ori imaginare) față de oricine îndrăznise până atunci să îi supere;) oricât de puțin”. (Nicador Zelea Codreanu, *Pe cine sperie Mișcarea Legionară în Cuvântul legionar*, An III, nr. 46, iunie 2007, pag. 2) Câte o voce care nu pregetă să dezvăluie faptul că „**după aprecierea istoricului și cercetătorului de specialitate Gh. Boldur-Lățescu, numărul victimelor asasinate în închisori, șantiere ale morții, la interogatorii etc., se ridică la 500.000: tot ce a avut țara mai bun în acei ani, elitele intelectuale, politice, militare, și, în plus, 4.000 de preoți și ierarhi – cei mai mulți sub acuzația de «legionari».** Din această cifră uriașă, 300.000 au fost legionari, simpatizanți legionari sau pur și simplu cei care îi dăduseră nu-știu-când un șut în spate vecinului la o ceartă ca între vecini, dar vecinul nu era numai vecin, era evreu!” (Nicador Zelea Codreanu, *Pe cine sperie Mișcarea Legionară în Cuvântul legionar*, An III, nr. 46, iunie 2007, pag. 2)

„A trece genocidul ca act politic antiromânesc din sarcina celor care l-au conceput, dirijat și impus pe seama unor temnicheri, de la simplul gardian, la directorul de închisoare, executanți încorsetați în rigori militare, așa cum încearcă să o facă o echipă de simbriași din presă, este egal cu operarea de diversiuni și intoxicații spre a ascunde adevărul istoric și a exonera de răspunderi bestiile criminale care au îndoliat un popor, hărâzindu-i o epocă de mucenicie prin teroare și dictatură polițienească.

Consider diversiune manevra de a impune prin *mass media* și orice fel de referire scrisă, numele românești adoptate de membrii comandourilor alogene încuibate pe toată ierarhia puterii. Este o metodă abilă de a trece pe seama autohtonilor atât impunerea bolșevismului, cât și crimele în masă săvârșite de alogeni”. (Radu Theodoru, *Contra-Raport Tisminețky-Bădescu (IV)* în *Santinela*, nr. 17, iunie 2007, pag. 3)

„Poporul Român aspiră la **cercetare științifică și exprimare liberă a concluziilor acesteia în orice domeniu, indiferent că ele plac sau nu plac unora**, indiferent de adevărul sau eroarea pe care aceste concluzii le-ar conține, adevăr și eroare ce vor ieși la lumină cu timpul, după cum s-au petrecut lucrurile totdeauna, fără intervenția nici unui fel de poliție sau justiție represivă în materie de gândire și de cunoaștere. **Nimeni nu are dreptul să ne interzică cercetarea științifică a oricăror popoare, evenimente, fapte, întâmplări, obiceiuri, religii, superstiții și orice altceva**”. (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

„Desigur, e excelent să se lupte «contra rasismului, antisemitismului și a resurgențelor nazismului»(;) dar este tipic faptul că guvernul ar prefera s-o facă reducând la tăcere sursele de informații contradictorii, ceea ce echivalează cu a viola spiritul în care au fost concepute libertatea gândirii, a cuvântului și a presei, singurele care fundamentează libertatea de opinie. Căci, în fine e dificil să se facă deosebirea între «adevărații» și «pretinșii» istorici, dacă nu li se dă voie tuturor să se exprime, și pare curios că un guvern republican își propune să impună publicului o anumită viziune asupra istoriei și să-i întemnițeze pe oamenii care propun alta.

Există aici o confuzie(;) periculoasă între libertatea de a afirma sau nega și libertatea de a lăuda sau de a condamna.

Se înțelege clar că un guvern își exercită legitim funcțiile atunci când interzice să se facă apologia unei crime, a unui viciu, a unui drog. E mai greu de înțeles de ce interzice să se discute despre existența acelei crime, a acelui viciu sau a acelui drog: cu cât e mai absurd o teză care le neagă, cu atât va fi mai ușor recunoscută ca atare și se va descalifica de la sine. Interzicerea unei informații, fie și mincinoase, înseamnă a da impresia că se dorește să se ascundă ceva, fără a mai pune la socoteală faptul că o asemenea măsură nu pare deloc conformă cu Declarația Drepturilor Omului și ale Cetățeanului pe care se bazează Constituția.

În mod vizibil, manipularea informației a devenit o procedură firească (o procedură *curentă* – n.n.) în spiritul puterilor publice. S-ar zice că am revenit la vremurile când Inchiziția dădea foc cărților cărora nu le aproba conținutul”. (Vladimir Volkoff, *Tratat de dezinformare. De la Calul Troian la Internet, Traducerea Mihnea Columbeanu*, Editura Antet, București, f.a., pag. 222, 223)

Dezirabilitatea, în atari împrejurări, a omului care totuși se încapățânează să gândească?...

Cea care-o știm.

Dar..., merită?

Ce-ați zice să nu ne pripim de-a răspunde?

Sugestia mea. Acceptați provocarea? *Întâi* trei întrebări:

I. De ce Hitler, deși Germania era o mare putere *tehnică*, trimite armata germană (*etnic germană*!) pe frontul sovietic NEechipată cu carburanți și motoare care să reziste la gerurile iernii rusești? Și aceasta în condițiile în care, tot el, Hitler:

a) Precum însuși mărturisește în *Mein Kampf*, fusese combatant în primul Război Mondial, în calitate de *militar*; adică e imposibil să nu fi știut adevărul elementar că orice război, indiferent cât de roz și de fulger s-ar profila la început, nu-i deloc exclus să se transforme – urmare ivirii pe neașteptate a unor circumstanțe independente de voința celui care îl proiectează – să se transforme într-o confruntare de uzură, care să dureze ani și ani.

b) Iarăși conform propriilor lui mărturisiri:

o Avea deplină cunoștință că pe Napoleon *gerul* îl înfrânsese sub zidurile Moscovei.

(„Nu am avut de luat o decizie mai gravă, pe tot parcursul acestui război, decât aceea de a ataca Rusia. Spusesem dintotdeauna că trebuia să evităm cu orice preț războiul pe două fronturi și, de altfel, nimeni nu se îndoiește că am meditat mai mult decât oricine asupra experienței lui Napoleon”. (Adolf Hitler, *Însemnarea intimă din 15 februarie 1945*, în Adolf Hitler, *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura Samizdat, București, 1999, pag. 39))

o Dificultățile pe care i le provocase nereușita campaniei militare a Italiei în Grecia l-au forțat să întârzie cu aproape o lună și jumătate declanșarea atacului asupra Uniunii Sovietice.

(„De ce anul 1941? Pentru că trebuia să întârziem cât mai puțin posibil, și să întârziem cu atât puțin cu cât, în vest, adversarii noștri nu încetau să-și sporească puterile. De altfel, nici Stalin însuși nu stătea cu mâinile-n sân. Pe ambele fronturi, timpul acționa împotriva noastră. Prin urmare, nu se pune întrebarea: «De ce deja din 22 iunie 1941?», ci «De ce nu mai devreme?». Fără dificultățile create de italieni, cu campania lor

idioată din Grecia, i-aș fi atacat pe ruși cu câteva săptămâni înainte”. (Adolf Hitler, *Însemnarea intimă din 15 februarie 1945*, în Adolf Hitler, *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura Samizdat, București, 1999, pag. 41)

„Dacă războiul ar fi rămas un război condus de Germania, nu de Axă, am fi putut ataca Rusia încă din data de 15 mai 1941. Având la activ numai victorii totale și indiscutabile, am fi putut termina campania înainte de sosirea iernii”. (Adolf Hitler, *Însemnarea intimă din 17 februarie 1945*, în Adolf Hitler, *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura Samizdat, București, 1999, pag. 51))

- o Urmare aceluiași dificultăți, era nevoit să înceapă cu forțe militare diminuate atacarea colosului de la Răsărit.

(„Deși incapabili deja să reziste în Abisinia și în Cyrenaica, italienii au avut tupeul, fără a ne cere părerea și fără măcar a ne anunța, de a se lansa într-o campanie absolut inutilă contra Greciei. Dezonorantele lor eșecuri au stârnit contra noastră ranchiuna anumitor balcanici. De altfel, acolo trebuie să se caute cauzele rigidizării și ale schimbării de atitudine a iugoslavilor, în primăvara anului 1941.

Acest lucru ne-a determinat, contrar tuturor planurilor noastre, să intervenim în Balcani, ceea ce a provocat o întârziere catastrofală în declanșarea războiului contra Rusiei. Ne-am consumat acolo unele dintre cele mai bune divizii.

În sfârșit, aceasta ne-a obligat să ocupăm teritorii imense unde, în alte condiții, trupele noastre nu ar fi fost necesare. Țările balcanice se cantonasera voluntar într-o neutralitate binevoitoare în privința noastră. În ceea ce-i privește pe parașutiștii noștri, aș fi preferat să-i lansez asupra Gibraltarului, decât asupra Corintului și a Cretei”. (Adolf Hitler, *Însemnarea intimă din 17 februarie 1945*, în Adolf Hitler, *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura Samizdat, București, 1999, pag. 50))

- II. De ce Stalin (*Djuġașvili* pe numele său adevărat – adică în traducere, «*fiul evreului*») timp de nu mai puțin de un an și jumătate – adică până la contraofensiva sovietică de la Stalingrad –, opune experimentatei și, totodată,

bineînzestrăteii cu *muniție* armate germane trupe sovietice alcătuite din *etnici ruși* neinstruiți, neînarmați și flămânzi, însă constrânși, prin mitralierele politrucilor care-i mânau permanent din spate, să lupte mereu în linia I-a? Asta în condițiile în care odată cu Stalingradul – și cu *tancurile lui sovietice de fabricație S.U.A.* –, Stalin a scos, *ca din pământ*, valuri-valuri de trupe de o calitate cu totul opusă celor decimate sub tirul germanilor, de-acum aproape înghețați și aflați în retragere dezordonată.

III. De ce marea finanță internațională îl aduce pe Hitler la putere în Germania, îi susține efortul de înarmare și, mai cu seamă, nici până la finele războiului (adică fără întrerupere – *ceea ce înseamnă inclusiv pe toată vremea Holocaustului*) nu încetează să sprijine mașina de război germană?

(„În realitate, industriașii și afaceriștii bogați din cercurile financiar-bancare internaționale au fost cei care i-au garantat succesul lui Hitler. După ce Hitler a pierdut votul popular în cadrul alegerilor organizate în 1932, în favoarea bătrânului erou de război, feldmareșalul Paul von Hindenburg, treizeci și nouă de lideri din lumea afacerilor, cu nume cunoscute precum Krupp, Siemens, Thyssen, Bosch au semnat o petiție adresată lui Paul von Hindenburg în care se cerea ca Hitler să fie numit Cancelar al Germaniei.

Acest târg, care l-a adus pe Hitler la conducerea guvernului, a fost făcut în casa bancherului baron Kurt von Schroeder, la 4 ianuarie 1933. Potrivit spuselor lui Eustace Mullins, la această întâlnire au luat parte de asemenea și John Foster și Allen Dulles de la firma de avocați Sullivan&Cromwell din New York, care reprezentau Banca Schroeder. Anul următor, atunci când Rosenberg l-a reprezentat pe Hitler în Anglia, el s-a întâlnit cu directorul sucursalei de la Londra a băncii lui Schroeder, T.C. Tiarks, care era și director în cadrul Băncii Angliei. Pe toată durata celui de-al Doilea Război Mondial, banca Schroeder a acționat ca agent financiar pentru Germania, atât în Anglia, cât și în S.U.A.”. (Jim Marrs, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia*

„Însă sursa principală de putere a lui Hitler venea de la un cartel de chimicale numit I.G. Farben (numele este prescurtarea de la *Interessen Gemeinschaft Farben*). Importanța sprijinului acordat de I.G. Farben mișcării socialiste a fost relevată într-o carte despre cartel, care afirma: «fără imensele facilități de producție ale I.G. Farben, departamentul său dezvoltat de cercetări, variata experiență tehnică și concentrarea sa monopolistă de putere economică, Germania nu și-ar fi putut permite să înceapă războiul de agresiune din septembrie 1939.»

Există însă o sursă mai puțin cunoscută a enormei puteri economice de care se bucura I.G. Farben: Wall Street, SUA. «Fără capitalul oferit de Wall Street, în primul rând nu ar fi existat nici un I.G. Farben și, aproape sigur, nici un Adolf Hitler și nici un al doilea război mondial.»

I.G. Farben s-a înființat în 1924, când bancherul [cetățean] american Charles Dawes a contractat o serie de împrumuturi externe totalizând 800 de milioane de dolari pentru a organiza marile companii de oțel și chimicale în carteluri, printre care și I.G. Farben. Profesorul Carrol Quigley definește Planul Dawes: «în mare, un proiect al lui J.P. Morgan.»

Trei companii participante la Wall Street, Dillon, Read&Co, Harris, Ford&Co, împreună cu National City, s-au ocupat de trei sferturi din împrumuturile folosite pentru crearea acestor carteluri”. (Wilhelm von Angelsdorf, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura Antet, București, f.a., pag. 15)

„(;)Adevărata importanță a I.G. Farben în eforturile de război ale lui Adolf Hitler consta în utilizarea procesului cunoscut ca hidrogenare, producerea de benzină din cărbune, creată de cartelul de chimicale I.G. Farben. Germania nu dispunea de resurse naturale pentru producția de benzină, și acesta a fost unul dintre motivele pentru care a fost înfrântă în primul război mondial. Un om de știință german a descoperit în 1909 procesul de transformare a cărbunelui în

benzină (Germania dispunea de mari rezerve de cărbune), dar procesul tehnologic nu fusese definitivat în timpul războiului. În august 1927, Standard Oil a acceptat să participe la un program de cooperare în domeniul cercetării și dezvoltării procesului de hidrogenare, pentru a rafina petrolul necesar Germaniei pentru a pregăti cel de-al doilea război mondial.

Și, în cele din urmă, la 9 noiembrie 1929, cele două companii gigantice au semnat un contract de cartel”. (Wilhelm von Angelsdorf, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura Antet, București, f.a., pag. 16)

„După cum s-a exprimat un purtător de cuvânt al companiei Standard Oil: «I.G. Farben nu va intra pe piața țițeiului – și noi nu vom intra pe piața chimicalelor».

Acest contract de cartel a fost extrem de important pentru război, căci, până la sfârșitul războiului, Germania a ajuns să asigure prin eforturi proprii 75% din necesarul de combustibil prin sintetizare.

Mai important a fost faptul că aceste uzine n-au fost bombardate de Aliați, așa că, până la sfârșitul războiului, cam 25-30 de rafinării germane erau încă funcționale, fiind afectate în proporție de numai 15%”. (Wilhelm von Angelsdorf, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura Antet, București, f.a., pag. 16)

„William Bramley remarca existența următoarelor conexiuni financiar-bancare internaționale: Max Warburg, un important bancher [cetățean] german, și fratele său, Paul Warburg, care jucase un rol crucial în înființarea Sistemului Rezervelor Federale din SUA, erau totodată directori la *Interessen Gemeinschaft Farben* sau I.G. Farben(;). La rândul său, H.A. Metz de la I.G. Farben era director al Băncii Warburg din Manhattan, care mai târziu a devenit o parte componentă a lui Chase Manhattan Bank, ce aparținea familiei Rockefeller”. (Jim Marrs, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia Trilaterală, Francmasoneria și Marile Piramide*, Traducerea Nicolo Della Pupa, Editura Antet, București, f.a., pag. 124, 125) „Unul dintre directorii americani de la I.G. Farben era C.E. Mitchell, care era și unul dintre directorii Băncii Rezervelor Federale din New York și ai lui National City

Bank, aparținând familiei Warburg. Președintele concernului I.G. Farben din Germania, Herman Schmitz, era de asemenea și membru al consiliilor de administrație de la Deutsche Bank și Banca de Reglementări Internaționale. În 1929, Schmitz a fost ales președinte al consiliului de Administrație al National City Bank, devenită acum Citibank”. (Jim Marrs, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia Trilaterală, Francmasoneria și Marile Piramide*, Traducerea Nicolo Della Pupa, Editura Antet, București, f.a., pag. 125))

Așadar?...

CU DUMNEZEU ÎNAINTE!

----- * * -----

DJUGAȘVILI. NUMELE ADEVĂRAT AL LUI STALIN

„Numele «Djugașvili» înseamnă în georgiană «fiu de evreu». În această limbă, pentru evreu se spune literar «uria», dar există de asemenea și cuvântul «djuga», sinonim cu «uria», care indică originea evreilor caucazieni, veniți aici dintr-o colonie portugheză. Cealaltă parte a numelui lui Stalin, «șvili», înseamnă în georgiană «fiu»». (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura Logos, București, 1997, pag. 72)

(„Cine a fost Iosif Vissarionovici Stalin?

Se spune că era creștin ortodox de «sânge pur» georgian, născut la Gori, în Caucazia, și că pentru un timp a frecventat un seminar. Deși există diverse «documente» cum ar fi fotografiile și fotocopiile, care pot fi adevărate sau false, fiindcă au apărut după revoluția comunistă, ofițerii Serviciului Secret Român au cules propriile lor informații chiar în Caucazia, în timpul celui de al doilea război mondial, informații care scot la lumină și dezvăluie, cel puțin pentru noi, misterul vieții și carierei lui Stalin. Ca religie, familia lui se pare că a fost într-adevăr creștin ortodoxă, dar ca «rasă» Stalin nu era un georgian pur. De multe ori evreii care trăiesc izolați într-o societate creștină preferă, din comoditate, să adopte în mod formal religia comunității, ca să nu fie priviți de creștini ca indivizi periculoși. Dar asta nu schimbă cu nimic caracterul acestor oameni și, ori de câte ori se ivește ocazia, ei se ridică împotriva religiei adoptive, de a cărei protecție nu mai au nevoie și, ca buni evrei ce sunt de fapt, încearcă să o distrugă. Stalin, dictatorul roșu, a fost evreu de origine și în acest sens există multe probe.

Adevăratul nume al lui Stalin era David Visarion Djugașvili, căruia i se mai spunea și Koșba. Numele de Iosif și Visarion, pe care le purtau Stalin și tatăl său, nu erau folosite de creștinii ortodocși. Creștinii nu primeau nume de origine evreiască precum Iosif, Benjamin, Solomon, Miriam etc., ci nume de origine grecească, slavă și latină, pe lângă cele locale. De aici, o primă concluzie: prenumele lui Stalin indică de la început că este evreu de origine.

Numele «Djugașvili» înseamnă în georgiană «fiu de evreu». În această limbă, pentru evreu se spune literar «uria», dar există de asemenea și cuvântul «djuga», sinonim cu «uria», care indică originea evreilor caucazieni, veniți aici dintr-o colonie portugheză. Cealaltă parte a numelui lui Stalin, «șvili», înseamnă în georgiană «fiu».

Numele de Koșba sau Koba, sub care era cunoscut Stalin ca revoluționar în Caucaz, nu era decât numele legendarului evreu Bar-Koșba, care în [anul] 165 d.C. a condus o răscoală a evreilor împotriva romanilor, în timpul domniei lui Hadrian. În această răscoală Bar-Koșba a fost numit de către marii rabini «Mesia», dar răscoala s-a

terminat rău pentru evreime, care a fost împrăștiată de romani în diferite provincii ale Imperiului. Pentru că adevăratul său nume îi trăda originea evreiască, Stalin a preferat să-l schimbe cu cel rusesc de Iosif Vissarionovici Stalin.

Originea îi era trădată și de trăsăturile feței. Georgienii sunt în general oameni înalți și bine dezvoltăți fizic, pe când Stalin avea doar un metru șaizeci înălțime. Acest fapt i-a obligat pe urmași să-l urce pe un scaun «invizibil» în lăcașul Mausoleului, ca să apară mai «impozant» pentru masele care defilau în șiruri nesfârșite prin Piața Roșie din Moscova. Fizionomia lui Stalin era tipic evreiască și probabil de aceea, ca să-i ascundă aceste trăsături, toate fotografiile care i se publicau erau în prealabil retușate.

Familia, sau mai bine zis familiile lui Stalin au fost de origine pur evreiască. Prima soție a lui Stalin era o evreică din Caucaz, Kati Schwanitz, cunoscută sub numele de Katerina Șvanidze. Ea a fost mama lui Iacob Davidovici Djugașvili (de ce Iacob și nu un nume autentic rus sau caucazian?), fiul cel mare al lui Stalin, capturat în timpul războiului de germani, în ziua de 16 iulie 1941, și dispărut, probabil executat la sfârșitul războiului. A doua nevastă a fost Nadia Alleluiah, cunoscută sub pseudonimul de Aleluieva. Fosta secretară particulară a lui Stalin i-a devenit nevastă, mamă a lui Vasili și a Svetlanei Stalin. Nadia Alleluiah a fost asasinată de propriul ei soț, în 1932, din cauza relației adultere cu evreul Gleizer, el însuși executat în același an din ordinul lui Stalin, ca «troțkist». Sinuciderea Nadiei Aleluieva a fost o minciună scornită de comuniști pentru a-l apăra pe Stalin, care își ucisese propria nevastă. A treia nevastă a dictatorului roșu, Rosa Kaganovici, era, cum se știe, sora faimoșilor Kaganovici, evrei care dețineau un adevărat control asupra U.R.S.S., fiindcă au fost singurii care, în ciuda schimbărilor specifice regimului roșu, s-au menținut în posturi cheie și controlau cea mai importantă ramură a vieții economice comuniste, industria.

Cel de-al doilea fiu al lui Stalin, Vasili Iosipovici Djugașvili, general în armata rusă, căruia i se spunea «Vulturul» pe vremea când trăia tatăl său, are o față tipică de evreu: păr roșu, față plină de pistrui, nări de evreu, urechi mari și buze groase. Cât timp a trăit Stalin, fiul lui a locuit la Moscova și era considerat unul dintre cele mai respingătoare personaje de la Kremlin.

Fiica lui Stalin, Svetlana, s-a căsătorit în 1951 cu evreul Mihail Kaganovici, unul din stăpânii Rusiei sovietice. Întrebarea e: de ce nu s-a căsătorit Svetlana cu un rus oarecare, ci tocmai cu un evreu? Firește, pentru că și ea era evreică și respecta normele Talmudului, care interzice evreilor să se căsătorească cu ne-evrei, pentru a nu altera «poporul ales de Dumnezeu».

Între anii 1949-1950, Svetlana Stalin a fost în relații amoroase cu ziaristul evreu Alexei Keplen. Svetlana ar fi putut găsi ușor în «paradisul» creat de tatăl ei un iubit rus. Dar, cum rușii de atunci și de

azi sunt doar sclavi ai evreimii ascunse sub pseudonime, ei nu și-ar fi putut permite să întrețină relații cu «elita evreiască» reprezentată de Svetlana Iosipovici Djugașvili.

Cum se explică faptul că georgianul de «sânge pur» s-a preocupat de problema națională evreiască încă din 1912? În acel an, Djugașvili a scris un articol intitulat «Problema națională și social-democrația», în care se ocupa în principal de problema națională evreiască. Articolul a fost publicat la Viena în numerele 3, 4 și 5 din 1913 ale revistei «Prosvesceniie». Stalin amintea că există un număr mare de evrei în Daghestan și Caucazia, adică țara lui de origine, și se ocupa de posibilitatea organizării evreimii într-o națiune. Înainte de a scrie acest articol, Stalin a consultat o bi[bli]ografie vastă pe această temă, printre care «Problema națională» a lui Springer, «Problema națională și social-democrația» a lui Bauer, ambii evrei(;), și protocoalele celui de-al IV-lea, al VI-lea și al VII-lea Congres Evreiesc, care au avut loc la Bielostok (Polonia) în aprilie 1901, la Zürich (Elveția) în aprilie 1905 și la Lvov (Polonia) în decembrie 1906, ca și protocoalele celui de-al VIII-lea și celui de al IX-lea Congres al Bund-ului evreiesc, desfășurate în septembrie 1910 la Lvov și iunie 1912 la Viena. De ce acorda Stalin atâta interes problemei internaționale a evreilor, cu mult înainte de revoluția comunistă?»... (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura Logos, București, 1997, pag. 72, 73)

„Orice persoană cu judecată care nu se lasă influențată de presă înțelege fără mari dificultăți că nici un ne-evreu nu ar fi putut anihila din interiorul Rusiei puterea organizată de zecile de evrei(;) creatorii statului sovietic. Și nici un ne-evreu, spre exemplu Stalin (dacă n-ar fi fost evreu de origine) n-ar fi fost tolerat și ajutat de un grup de evrei ca Apfelbaum (Zinoviev), Rosenfeld (Kamenev), Sobelsohn (Radek) etc., să îl elimine pe unul de-ai lor, cum a fost cazul lui Bronstein (Troțki)”. (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura Logos, București, 1997, pag. 87)

„Orice om «fără experiență politică», dar cu capul limpede știe că atunci când este vorba despre o bandă de asasini, cum a fost cea a organizatorilor și conducătorilor revoluției bolșevice, nu poate exista niciodată înțelegere între membrii ei și că, mai devreme sau mai târziu, vor apărea rivalități interne, diferențe care vor conduce la lichidarea celui mai slab. Așa s-a întâmplat între Stalin și Troțki și mai târziu între Stalin și Kamenev, Buharin, Radek etc. Nu este vorba aici de antisemitism, ci de o simplă rivalitate tribală”. (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura Logos, București, 1997, pag. 87)

„Evreii din Occident și instrumentele lor recrutate dintre creștini au dat lumii o versiune greșită despre luptele interne din Rusia, ca să creeze impresia că cei «câțiva» evrei amestecați «din întâmplare» în revoluția bolșevică au fost excluși și înlocuiți cu «ruși antisemiți» și că nici comunismul nu este altceva decât o nouă «reeditare» a vechiului imperialism țarist, la fel de antisemit ca și acela.

Ignoranța Occidentului cu privire la organizarea secretă și la conducerea omorurilor din Rusia, dar mai ales cu privire la adevărata naționalitate a autorilor a permis ca minciunile iudeo-masoneriei să ia locul adevărului”. (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura Logos, București, 1997, pag. 87)

„Cei implicați în conspirația iudaică mondială au adus lumea în starea de confuzie de astăzi. Evreii nu sunt proști și știu ce fac. Singurii care nu înțeleg ce se întâmplă sunt ne-evreii. Câteva milioane de evrei organizați și lucrând pe ascuns sunt pe punctul de a distruge viața și fericirea tuturor popoarelor lumii.

În ciuda luptelor interne pe care le-a dus împotriva fraților săi rivali, Stalin și-a interpretat fără cusur rolul în conspirație – tocmai de aceea masoneria iudaică americană i-a cedat cu atâta ușurință jumătate din Europa și aproape toată Asia”. (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura Logos, București, 1997, pag. 87)

„Lupta dintre Stalin și Troțki a fost o consecință firească a morții lui Lenin. Întotdeauna când moare un dictator moștenitorii lui se luptă pentru a-i lua locul. Așa s-a întâmplat și în Rusia.

Iudaismul occidental țipa că «georgianul» Stalin a înlăturat «vechea gardă» (evreiască) a lui Lenin prin procese și epurări. Și chiar așa s-a întâmplat. Stalin a înlăturat vechea gardă leninistă, dar numai pentru a o înlocui cu alta asemănătoare. Mai abil decât Troțki în materie de intrigi politice și cu ajutorul evreilor Apfelbaum, Rosenfeld, Sobelsohn sau, cum se prezentau ei, Zinoviev, Kamenev, Radek, și alții, Stalin a reușit să învingă. Dar asta nu a schimbat cu nimic natura regimului comunist, politica lui și soarta poporului rus”. (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura Logos, București, 1997, pag. 87))

----- * * -----

**Ceea ce-i neadevărat nu
devine adevărat prin împrejurarea
că-i național; ceea ce-i injust nu
devine just prin aceea că-i național.
Naționalitatea în marginile
adevărului.**

Mihai Eminescu, Manuscrisul *Din
ședințele Societății România Jună.
Naționaliștii și Cosmopoliții*, în Mihai
Eminescu, *Opere*, vol. IX, Ediție critică
întemeiată de Perpessicius, Editura
Academiei Române, București, 1980,
pag. 457

SECRETUL SABIEI DE FOC

SAU CUM E CU PUTINȚĂ FENOMENUL LEGIONAR

(constituie, în fapt, Ediția a II-a revăzută și adăugită a lucrării
*Surâsul Legiunii. Sau cum înțeleg eu Legionarismul
Românesc*, Editura *Cartea Universitară*, București, 2006)

„Nu fiți luptători fără să vă fi adaptat și perfecționat o tehnică a contactului cu Dumnezeu. O contactare a infinitului, cu ajutorul inimii smerite.(;)

Învățați ritmul larg al respirației plantelor și stelelor. Nu rămâneți în respirația grăbită a fricii sau urii. Luați-vă zalele răbdării și păcii interioare. Rugați-vă înainte de a porunci sau de a da sfaturi altora. Nu intrați în destinul colectiv fără să vă fi găsit pe voi, fără să știți cum să țineți luminile din lăuntru aprinse”.*

*Vasile Posteuca, *Destinul imperial al românilor. Dumnezeu, Neamul, Omul*, Editura Criterion Publishing, Norcross, GA, U.S.A., f.a., pag. 62

Dragul meu cetitor
Dragă semene,

Gândurile pe care le citești acum sunt mai degrabă o mărturisire decât o prefață propriu-zisă (al cărei echivalent îl reprezentau la prima lor ediție). Sau decât un tratat elementar (pe care îl preînchipuie, poate, acum).

Deși se referă la o monografie legionară, sunt scrise de un *ne*legionar. De către un român care nu se consideră nici favorabil legionarilor, nici împotriva lor. Și care nici măcar nu este de profesie istoric. Ci doar un semen al tău pe care, unul dintre editorii autoangajați într-un demers monografic despre Ion Moța și Vasile Marin, l-a invitat să-ți împărtășească, pe-atât cât permite spațiul unei introduceri, din sentimentele și gândurile pe care i le-a prilejuit întâlnirea cu scrisul militant al acestor doi comandanți legionari. Aceasta din unicul considerent că, anterior, alcătuisem și publicasem testamentele politice a șase dintre Martirii Neamului, între care treimea de conducere a Legiunii – Codreanu, Moța și Marin – (alături de Eminescu, Antonescu și Iorga¹), *cu înseși cuvintele fiecăruia dintre ei, prin asamblare logică de IDEI CITATE*.

---

¹ Cu care, *cu tustrei*, aceasta se află în deplină unitate ideatică.

Sunt conștient că, acceptând invitația, îmi asum o responsabilitate imensă. Din cel puțin următoarele șapte motive:

- 1) „Fenomenul legionar a fost și este cel mai intens supus denaturării”².
- 2) „Mișcarea Legionară nu a avut niciodată șansa unui proces *fair play*, cu dreptul de a-și prezenta punctul de vedere și a se apăra”³.
- 3) Aproape „toate opiniile câte s-au exprimat până astăzi despre Mișcarea Legionară, cu excepția acelorale legionarilor înșiși, au la bază în exclusivitate informații dintr-o singură sursă, cea a adversarilor ei, fie că aceștia sunt democrații de dinaintea ultimului Război mondial, fie că ei sunt de-a dreptul comuniști, situați – deci – într-o postură politică diametral adversă”⁴.
- 4) „Între feluritele regimuri și guvernări care s-au succedat în România în ultimii 60 de ani⁵ (iau în calcul și(;) ani[i] postrevoluționari(;)) există un element de continuitate, un punct comun în comportamentul lor politic: *antilegionarismul*”^{6,7}.

---

² Gheorghe Buzatu, *Despre legionari și legionarism*, prefață la monografia Corneliu Zelea Codreanu și epoca sa, Editura Criterion Publishing, Norcross, GA, U.S.A., 2001, pag. 7

³ Ion Varlam, *PseudoRomânia. Conspirarea deconspirării*, Editura VOG, București, 2004, pag. 332

⁴ Ion Papuc, *Cu fața spre trecut. Portrete și ideologii*, Editura Vergiliu, București, 2005, pag. 367

⁵ Pentru pertinenta actualizare a numărului de ani, accentuez că textul este publicat în 2001.

⁶ „Legionarii au fost loviți din toate direcțiile. Au făcut ani grei de pușcărie după 23 august 1944, dar și înainte de venirea la putere a

- 5) „Ne-a fost impusă cu consecvență o adevărată dogmă ideologică, fundamentată pe mitul propagandistic al «sălbăticiei» legionare(;)... Legionarismul a devenit astfel imaginea publică a tuturor relelor de ieri și de azi”⁸. „Atât de mult au fost repetate aceste lucruri, atâta cerneală s-a vărsat și atâta patimă a fost investită în această denigrare concertată, încât pentru anumite minți comode problema nici nu mai merită discutată”⁹¹⁰.
- 6) „Istoria constă din a pune întrebări trecutului, astfel ca răspunsurile să fie învățăminte călăuzind prezentul și(;) pregăti[nd] viitorul”¹¹.

---

comuniștilor!” (Ion Coja, *Legionarii noștri*, Editura UMC, București, 2001, pag. 9) „Înainte de 1944, regimul de detenție a fost evident mai dur pentru legionari decât pentru comuniști! Și tot așa mai departe, după 1944, regimul de detenție a fost mai dur pentru legionari decât pentru ceilalți! Culmea, o serie de legionari deținuți politici înainte de 1944, condamnați politic de(;) burghezo-moșierimea noastră, au rămas în temniță și după «Eliberarea din august 1944». Unii dintre aceștia au fost eliberați abia în 1964!” (ibidem, pag. 9) ... „Nu știu ce alte trăsături comune vor fi având Armand Călinescu și Petre Roman, dar una este sigură: antilegionarismul, care pe primul l-a împins la crimă, pe celălalt la minciună. (Printre altele, minciuna cu legionarii implicați în evenimentele de la Târgu Mureș, în martie 1990!)”, ibidem

⁷ ibidem

⁸ Răzvan Codrescu, *În căutarea Legiunii pierdute*, Editura Vremea, București, 2001, pag. 9, 10

⁹ „Când se rostește numele(;) Mișcării Legionare, multora li se pare că știu totul dinainte...”, ibidem, pag. 10

¹⁰ ibidem

¹¹ Șerban Milcoveanu, *Tactica și strategia în întrebări cu sau fără răspuns*, Tipografia TCM Print, București, 2001, pag. 61

- 7) „Națiunile sunt independente și suverane în măsura în care au și practică gândirea critică concludivă”¹².

Așadar, consider, împreună cu Răzvan Codrescu, că „nici un cuget drept și nici o inimă curată nu poate ocoli anumite întrebări demistificatoare”¹³. Cu-atât mai mult cu cât, în marasmul de astăzi, care se agravează zi după zi, Neamului nostru îi lipsesc, „într-o proporție îngrijorătoare, orizontul spiritual, cultural și politic necesar marilor primeniri istorice”¹⁴. Cu-atât mai mult cu cât, deși „istoria românească mai veche nu fusese lipsită de mari conștiințe misionare, în frunte cu Eminescu”¹⁵, (;)niciodată duhul misionar nu mai pătrunsese atât de adânc în gândul, simțirea și fapta unei întregi generații. Căci «miracolul interbelic» românesc – în măsura în care a existat unul – stă mai cu seamă în acest flux creator, pornit dinspre elite și răspândit până-n rândurile largi ale poporului. N-au existat în această generație numai mari personalități creatoare, aglomerate ca-n nici o altă epocă în istoria românilor, ci și un larg front «popular» de luptă și creație națională, catalizat îndeosebi de tinerimea legionară”¹⁶. Iar istoriografia din România, „încă tributară(;) cenzurii ideologice, n-a ajuns până acum, din nefericire, să analizeze și să evalueze fără prejudecăți complexul

---

¹² ibidem, pag. 15

¹³ Răzvan Codrescu, *În căutarea Legiunii pierdute*, pag. 107

¹⁴ ibidem, pag. 163

¹⁵ „părintele ideologiei naționale moderne în evoluția noastră” (Octavian Goga, *Mustul care fierbe*, Editura Scripta, București, 1992, pag. 53) și „cel mai echilibrat creier politic al României în creștere”, ibidem

¹⁶ Răzvan Codrescu, *În căutarea Legiunii pierdute*, pag. 107

fenomen legionar, unic nu doar pe plan românesc, ci, în anumite privințe, chiar pe plan european¹⁷¹⁸.

Însă, voiesc să fim bine înțeleși, încă de la început: fireasca și, mai mult poate decât oricând, necesara punere a întrebărilor demistificatoare nu trebuie nicidecum să însemne căderea în extrema cealaltă, în hiperbolizarea legionarismului, în negarea până și a puținței de-a avea și el, ca orice este omenesc, imperfecțiuni. Așadar, un demers investigativ întreprins cu onestitate și cuviincioșie, fără nici cel mai mic resentiment sau idee preconcepută. Și tot esențial, aplecarea asupra oricărei opinii sau surse întâlnite, indiferent de gradul de concordanță al acesteia cu versiunea «politic corectă» asupra fenomenului și a *tot* ce este conex lui; ba chiar cu cea legionară, când există.

Intuiți desigur că, străduindu-mă să privesc lucrurile în *această* manieră, optez, în mod necesar, pentru o onorare *NE*convențională a invitației căreia-i dau curs. Adică o voi folosi doar ca pretext pentru a «zburda» pe arii cu mult mai largi, și a te invita la corelații de ordin îndepărtat între elemente aparent fără nici o legătură cu subiectul. Între altele, schițez chiar o *ipoteză*, după cât cunosc, cu totul inedită asupra celei de a doua conflagrații mondiale.

Toate acestea preferând să aduc în discuție, cu precădere, aspecte abordate puțin ori chiar deloc în cercetările care Dumnezeu m-a privilegiat să-mi ajungă

---

¹⁷ „Concluzie la care au ajuns mai mulți analiști străini, printre care și(;) Armin Heinen, autorul celei mai ample monografii dedicate până astăzi fenomenului legionar: *Die Legion «Erzangel Michael» in Rumänien. Soziale Bewegung und politische Organisation. Ein Beitrag zum Problem des internationalen Faschismus, Südosteuropäische Arbeiten*, München, 1986 (558 pp.)”, *ibidem*, pag. 107

¹⁸ *ibidem*

sub ochi. Indiferent dacă sunt au ba comode Legiunii și/sau oricui altcuiva.

În foarte puține cuvinte spus, după contactul ce l-am avut cu scrisul naționalist românesc, cu cele șase personalități cărora, puțin mai devreme, aminteam că le-am redactat, *cu înseși cuvintele lor*, testamentele politice, dar nicidecum *numai* cu ele: consider că mesajul ideatic legionar, conținut *esențialmente* în scrisul lui Codreanu, Moța și Marin, este *sinteza celor patru Sfinte Evanghelii, trăită și mărturisită întru mucenicie*, cel puțin de către ei trei – gânditori și militanți ai ortodoxiei creștine, implicit ai românismului autentic.

Motiv pentru care îmi este peste putință să dau crezare celor ce caută să acrediteze teze precum aceea a susținerii de către Hitler a Mișcării Legionare; a fascismului Gărzii de Fier, ori a (sic!) subordonării sale față de Moscova.

Mai mult, nu exclud absolut deloc, cel puțin ca ipoteză de lucru, posibilitatea ca însuși Războiul al II-lea mondial să nu fi fost decât o imensă, perversă și sângeroasă *cacialma*, etapă strategică a obținerii mult-trâmbițatei globalizări, adică a statului unic planetar.

Îmi stăruie în minte cuvintele încredințate hârtiei în 1945, pe-ascuns, de Constantin Rădulescu Motru, în jurnalul său secret: „Victoria pe care o urmăresc aliații este în contra naționalismului, iar nu contra industrialismului, sau chiar a militarismului german. De-aceea Roosevelt, în discursul pe care avea să-l pronunțe, dacă nu murea, vorbește de bunele relații între națiuni, și(;) același limbaj îl ține și urmașul său Truman, înaintea Congresului Statelor Unite. Aceeași cauză explică și apropierea dintre Statele Unite ale Americii și Republicile sovietice(;): ura pe care o

au amundouă în contra ideologiei naționaliste”¹⁹. Și, nu întâmplător „toți miniștrii noștri se întrec, care mai de care, să facă abstracție de diferențele de etnicitate în numirile de funcțiuni și în măsurile de legislație administrativă și școlară. În Moldova sunt preferați evreii, iar în Transilvania ungurii. La noi adevăratul înțeles al cuvântului *fascist*, nu este altul decât *naționalist*”²⁰.

Însă, nota bene, doar naționalist *român*, căci, își continuă același Constantin Rădulescu Motru confesiunea, „pentru anii, câți îmi vor fi dați să mai trăiesc, cititul nepotolit pe care-l practicam mai înainte ar fi chiar pentru mine un izvor de veșnică neliniște și mâhnire. (;)Se vor publica în România numai scrieri politice de patimă adâncă, dar de gândire superficială. În ziaristică vor domina intelectualii evrei, cari au talentul să scrie despre orice, și în fond despre nimic serios. Se va continua propaganda de astăzi în contra rasismului și a tiraniei hitleriste, simple pretexte pentru evrei de a ascunde sub ele, pentru ochii românilor, adevăratele lor interese. Intelectualii români(;), de frica cenzurii, căci cenzura va dura și după încheierea păcii, (;)se vor mărgini la banalitate. Publicațiile cu conținut filosofic, cu deosebire, se vor reduce la repetarea clișeele preferate de partidul de la guvern”²¹.

Dar cum s-ar putea ca două sisteme politice și economice atât de *trâmbițat* contradictorii între ele – capitalismul și comunismul –, respectiv cele două omnipotente «superputeri» mondiale, chiar și numai să sugereze cuiva tabloul a două brațe, *aparent* independente și opuse, ale unuia și aceluiași creier arhipotent dar greu vizibil?

---

¹⁹ Constantin Rădulescu Motru, *Revizuri și adăugiri*, vol.III, Editura Floarea Darurilor, București, 1999, pag. 169, 170

²⁰ ibidem, pag. 170

²¹ ibidem, pag. 37

M-a frământat această întrebare. Am forat. Și astfel, în spiritul fidelității față de obiectivitatea științifică, așa precum am precizat și cu alt prilej²², nu pot face abstracție nici de faptul că în consistentul dicționar de personalități evreiești, scris numai de autori evrei, tradus în românește de un colectiv condus de o evreică și publicat în anul 2001 la editura Hasefer – oficial evreiască, Karl Marx este prezentat ca «descendent (atât după mamă cât și după tată) al unei lungi genealogii de rabini», iar o seamă dintre conducătorii la vârf ai loviturii de stat bolșevice și, totodată ai regimului comunist sovietic sunt și ei prezenți.

De asemenea, în același spirit de onestitate științifică, nu pot nesocoti nici elemente precum:

- prezența în același dicționar de personalități iudaice, a unei ample rubrici biografice dedicate bancherilor Rotschild;
- sau includerea în prestigioasa lucrare *Ilustrii francmasoni* (apărută în 1999 la Editura Nemira), atât a lui Hitler cât și a lui Mussolini, în contextul în care analiza comparativă a celor două culegeri biografice, reliefează prezența, deloc rară, în lume, la nivelul conducerii francmasonice superioare a unor proeminente personalități evreiești.

Prin urmare, la aflarea unor astfel de știri, este oare nejustificat din parte-mi nu să contest, ci să manifest doar

---

²² În interviul pe care doamna doctor Irina Airinei, redactor la Radio România Cultural, mi l-a luat în ziua de 9 august 2005, privitor la lucrarea *Testamentul politic al lui Mihai Eminescu*. Interviu publicat sub formă de broșură, în același an, la editura bucureșteană *Cartea Universitară*.

o circumspecție metodică, descartiană dacă vrei, asupra veridicității felului în care, manualele contemporane de istorie și majoritatea mass-mediei oficiale comentează, de exemplu, realități de răscruce ale istoriei universale, cum sunt al doilea Război mondial, capitalismul și comunismul?

Sigur, cetitorul meu drag, parcă te-aud deja cum, perfect legitim, mă vei întreba acum cu stupoare:

«— Bine, dar asta, domnule Crișan, înseamnă că dumneavoastră luați în calcul inclusiv ipoteza extraordinară că Hitler, adică persoana care a ordonat și condus un genocid asupra evreilor, era, de fapt, agent iudaic? Ori asta-i culmea absurdității!... Afară doar dacă susțineți că de Holocaust este vinovat cu totul altcineva, sau chiar negați existența Holocaustului.»

Iar întrebarea ta e mult prea gravă și mult prea esențială spre-a mă preface, chiar în condițiile actualei legislații penale, că n-am auzit-o.

Așadar îți răspund. Și, fără a nega nici existența genocidului în masă asupra evreilor, nici rolul deținut de Hitler în desfășurarea lui, îți redau întocmai, și sub *beneficiu de inventar*, o suită de paragrafe pe care le găsești în lucrarea: *Protocoloalele Kogaionului. Teze și ipoteze consemnate și autentificate de Ion Coja pentru a se înțelege și evalua corect Contenciosul Româno-Evreiesc, inclusiv – așa numindu-l unii – «Holocaustul din România»*.

Iată-le:

„În mediile interesate și cât de cât informate asupra celor petrecute în anii aceia, circulă *teorii și teze care leagă chiar derularea Holocaustului de o complicitate*

evreiască, a unor evrei, a unor lideri evrei, a unor interese evreiești. Este exclus ca liderii evrei de azi să nu cunoască aceste teze, care incriminează în modul cel mai sever cu putință. Opinia publică așteaptă o dezmințire categorică și bine argumentată din partea evreimii, a celor în drept, dar și datori s-o facă, prin care să se pună capăt acelor speculații care dau Holocaustului o dimensiune și mai odioasă decât cea reală. Probabil reală!...

Avem în vedere pe cei care leagă desfășurarea Holocaustului de teoriile rasiste la care au aderat mulți lideri de conștiință evrei, chiar înainte de instalarea la putere a nazismului, teorii potrivit cărora omul trebuie să intervină pentru îndepărtarea din viață sau de la procreație a exemplarelor umane tarate, biologic nereușite. Nici un popor nu duce lipsă de asemenea «rebuturi» umane. Viața de ghetou a dus și la apariția unui mare număr de evrei degenerați, a unor «evrei de calitate inferioară». Ipoteză prezentată de B.B.C., cu ani în urmă și aparținând unui istoric englez, potrivit căruia lagărele naziste de concentrare și exterminare i-au «selectat» îndeosebi pe evreii care nu corespundeau unor parametri antropometrici anumiți. Semnul de recunoaștere a acestor *evrei de calitate inferioară* se pare că a fost în primul rând sărăcia, neputința de a accede la un standard de viață cât de cât civilizat. Oricum, este bine cunoscut faptul că atunci când Hitler le-a cerut evreilor să părăsească Germania, nu toți evreii au putut și au avut unde să plece. Se pare că *liderii comunității evreiești au fost cei care au decis, prin liste înaintate oficialităților germane, care evrei urmau să plece din Germania, salvându-se astfel, și care evrei rămâneau în Germania, pentru a umple lagărele de exterminare!* Ceva similar s-a petrecut și în Basarabia. Cu puțin înainte de declanșarea războiului au părăsit Basarabia zeci de familii de evrei bogați, informați asupra faptului că urmează a se petrece în Basarabia evenimente grave,

scăpate de sub controlul legilor. La fel cum, în aceiași ani, plecarea în Palestina salvatoare nu era accesibilă tuturor evreilor din România, ci se făcea după anumite criterii, inclusiv criterii biologice: tinerețe, înzestrare fizică și intelectuală, stare de sănătate perfectă etc.(:)

Surse orale evreiești acreditează ideea că printre evrei este destul de bine cunoscută această cutremurătoare dimensiune a Holocaustului! Numai că interdicția de a comenta în public această stupefiantă eventualitate este absolută pentru evrei.

Cât privește teza (ipoteza) istoricului englez, acesta și-a prezentat-o sub forma unei piese de teatru care, a doua zi după premieră, a fost interzisă de cenzura britanică, gest care nu se mai petrecuse de câteva secole în Anglia. În motivația intervenției, organele de cenzură au afirmat că nu pun în discuție interpretarea dată Holocaustului, asupra căreia numai specialiștii se pot pronunța, ci iau în considerație *sensibilitatea* celor care au suferit în Holocaust și pe care îi va răni prea dureros teza autorului. Din păcate nici până azi specialiștii, în primul rând specialiștii evrei în istoria Holocaustului, nu au dat răspuns cumplitelor acuzații formulate de autorul englez, al cărui text și ale cărui argumente, au rămas necunoscute, au fost scoase din circuitul public al informațiilor”²³.

Iar, ca replică, tu îmi vei spune, că, din respectivul citat nu reiese nicidecum că Hitler le-ar fi fost evreilor *subordonat*, ci doar că liderii acestora, chiar dacă or fi operat acea cutremurătoare selecție, nu e exclus s-o fi făcut *împotriva* voinței lor ea fiind, în condițiile descrise,

---

²³ Ion Coja, *Protocoalele Kogaionului. Teze și ipoteze consemnate și autentificate de Ion Coja pentru a se înțelege și evalua corect Contenciosul Româno-Evreiesc, inclusiv – așa numindu-l unii – «Holocaustul din România»*, Uniunea Vatra Românească, Editura Țara Noastră, București, 2004, pag. 13-15

singura posibilitate de a-și salva măcar o parte din conaționali.

Și-ar fi neonest să-ți tănuiesc că și eu mi-am spus la fel. Din fericire însă am găsit un început de speranță că pot ieși din impas – următoarea lămurire editorială, aflată la pagina 204, în monografia Horia Nestorescu Bălcești, *Ordinul Masonic Român*: „Nu am publicat, deși am avut la dispoziție, listele membrilor lojilor pur evreiești, aflate în subordinea Ordinului B'nei B'rith (Fiii Alianței²⁴), Districtul

---

²⁴ Alianță pe care Alexandru Șafran, o explică astfel:

„Dumnezeu i se revelează lui Abraham, în mod individual, în Țara Sfântă și îi poruncește printr-o *mitva*, care va primi mai târziu pe Sinai confirmarea sa toraică de a aplica «pecetea» naturală, de a înscrie «semnul» fizic al alianței Sale cu el și cu posteritatea sa, în carnea sa. Dumnezeu a prescris circumcizia lui Abraham și a descendenților săi, pentru a stabili pentru întotdeauna nu doar legătura dintre El, patriarhul evreu, și rasa sa, viitorul Israel, ci și, în același timp, legătura dintre El și pământul «peregrinărilor» lui Abraham, viitorul Eretz-Israel”. Alexandru Șafran, *Poporul lui Israel și Țara lui Israel. Israel, «inima națiunilor»; Eretz-Israel, sufletul universului*, Curs ținut la Universitățile din Geneva, Amsterdam și Jyväskylä (Finlanda), la Trinity College din Cambridge și la Sorbona. Expunere prezentată la Paris, la Conferința rabinică europeană. În volumul: Alexandru Șafran, *Israel și rădăcinile sale*, Editura Hasefer, București, 2002, pag. 58, 59

„Eretz-Israel, Țara lui Israel”. (ibidem, pag. 26) „Chiar înainte de a alege Israelul, și alegând Eretz-Israel, Dumnezeu proclamă că întregul pământ și cu tot ce cuprinde acesta sunt ale lui”. (ibidem) „Israel este omul și poporul prin excelență. Israel «este numit om», căci el este principiul vital al omului; Israel este numit popor, căci el este «inima națiunilor», potrivit specificării *Zoharului* și a lui Rabi Iehuda Halevi (sec. XII)”. (ibidem, pag. 27

„Dumnezeu, pedepsind Israelul, nu îi retrace niciodată dreptul asupra țării pe care El i-a dat-o pe veci(;). De altfel, Israel nu poate renunța la Eretz-Israel, căci nu renunți la un angajament uman și la o promisiune divină, nu se separă de o moștenire umană și de un dar divin”, (ibidem, pag. 31, 32

„Israel rămâne pentru totdeauna proprietarul uman al Țării care aparține lui Dumnezeu, și pe care El a oferit-o poporului Său”. (ibidem, pag. 32) „Ereț-Israel trăiește în inima lui Israel, căci Ereț-Israel este «soția sa din tinerețe». Ereț-Israel nu l-a schimbat pe Israel pentru un alt popor; Israel nu a schimbat Ereț-Israel pentru o altă țară. Israel și Ereț-Israel rămân deci indisolubil uniți unul cu celălalt, căci ei rămân, ambii, uniți cu Dumnezeu. Ori Dumnezeu nu a schimbat poporul Său cu un altul”.¹, ibidem, pag. 33

„Israel trebuie să se identifice cu *mițvot*, cu poruncile divine cuprinse în *Tora*”.², ibidem, pag. 25

„*Tora* constituie instrumentul spiritual al lui Dumnezeu pentru Creația lumii, iar *mițvot* constituie instrumentul practic al omului pentru perfecționarea lumii”.³, ibidem

„Întreaga *Tora*, scrisă și orală”.⁴, ibidem, pag. 49

„*Tora* scrisă ne încredințează secretele limbii sale originare, ebraica, ca și ale poporului ebru”.⁵, ibidem

„*Tora* orală(;) reflectă structurile mentale proprii lui Israel și obține aplicarea sa completă în *Ereț-Israel*”.⁶, ibidem

„Dumnezeu oferă *Tora* oricui, cu condiția ca ea să fie acceptată în totalitate, în unitatea ei material-spirituală. Dar numai Israel a acceptat-o cu această condiție; el s-a angajat să o aplice pretutindeni și să o realizeze în *Ereț-Israel*”.⁷, ibidem, pag. 52

„Promulgarea *Torei* lui Dumnezeu pe *Sinai* declanșează într-adevăr *sin a*, ura națiunilor lumii împotriva poporului lui Dumnezeu. Popoarele pământului nu-i iartă lui Israel faptul de a fi acceptat ceea ce ele au considerat inacceptabil”. (ibidem, pag. 52, 53) „Popoarele pământului atacă deci Poporul lui Dumnezeu, Poporul *Torei*, a cărui privire pătrunzătoare supără, a cărui voce persuasivă deranjează, a cărui prezență irită.

Popoarele pământului, atacând Israelul vor, de fapt, să-l atace pe Dumnezeu, a cărui *Tora* au refuzat-o, a cărui suveranitate au respins-o: «Ele urăsc Israelul, deoarece îl urăsc pe Dumnezeu». Popoarele pământului «ridicându-se împotriva lui Israel, se ridică împotriva lui Dumnezeu». Dar ele nu-L pot sesiza, nu-L pot atinge decât prin Israel”.⁸, ibidem, pag. 53

Nu comentez...

Ci, doar continui citarea:

„Prin alianța carnală a circumciziei și alianța spirituală a *Torei*, Dumnezeu stabilește legătura integrală, totală, în același timp materială și spirituală, dintre israelit, poporul lui Israel și țara lui Israel.

Alianța circumciziei este o *mițva* a *Torei*, «care echivalează cu toate celelalte *mițvot*». Iată de ce, notează Gaonul din Vilna, *mițva* circumciziei este denumită pur și simplu *brit*, «alianță», căci adăugându-se celorlalte șase sute douăsprezece *mițvot* (valoarea numerică a cuvântului *brit* este de 612) ea completează numărul 613, numărul total de *mițvot* al *Torei*.

Alianța *Torei* este, de asemenea globală, căci *Tora* conține toate *mițvot*; iar singură *mițva* «studierii *Torei*» echivalează cu toate celelalte *mițvot*”, ibidem, pag. 59, 60

„«Alianța» care unește pe Israel de Dumnezeul său «este eternă», «nu va fi ruptă niciodată», «nu e revocabilă»; este o «alianță de sare»: sarea nu se schimbă”, ibidem, pag. 65

„Confirmarea atașamentului Său indestructibil față de Israel se află în faptul că Israel trăiește: el nu poate fi doborât în pofida suferințelor pe care le suportă. «Orice armă făurită împotriva lui va fi neputincioasă»”, ibidem, pag. 65

„Într-adevăr, Israel trăiește, nu se schimbă. Nu numai că trăiește, dar el nu se schimbă. El este mereu, în esența sa, în structura sa fundamentală același”, ibidem, pag. 64

„Uitarea de sine provocată de uitarea de Dumnezeu, de *Tora*(:), antrenează păcatul cel mai grav, acela comis prin neglijență”.(ibidem, pag. 70) „Cu toate acestea, *zikaron*, «memoria» evreului(:), rămâne bună; în interioritatea sa ascunsă, ea rămâne aproape intactă. Ea nu slăbește niciodată complet: ea nu slăbește decât la periferie. *Zikaron* nu îl trădează niciodată pe evreu, fie el și neatent. Căci, în fond, evreul nu-și uită niciodată Dumnezeul său; el nu-și uită de *Tora* sa; el nu uită de Poporul său, Israel; el nu-și uită Țara, Eretz-Israel”, ibidem, pag. 71

„Cât privește dispariția lui Israel din lume, aceasta este exclusă, chiar din cauza «privilegiului» «Răspândirii» fizice a poporului evreu.

Populația evreiască dintr-o regiune poate fi distrusă; evreii pot fi expulzați dintr-o țară, dar Israel nu ar putea fi «anihilat», fiindcă Dumnezeu nu poate fi biruit”., *ibidem*, pag. 64

„«Elokei Israel», «Dumnezeul lui Israel», devenit *Meleh* «Regele lui Israel», *Malhuto bacol mașala*, «Regalitatea Sa» se va impune tuturor, mai întâi din teamă – *mașala* – pe care ea o va inspira, apoi ea va fi acceptată de toți cu bucurie: Regele lui Israel, recunoscut «Rege al întregului pământ» va domni atunci asupra tuturor – «Va Timloh al col maasseha» – din înaltul muntelui Sionului”., *ibidem*, pag. 69

Mihai Eminescu – “nebun”, “antisemit”, “xenofob”, “retrograd” (și, totdeodată, “*mare precursor al legionarismului românesc*”) (Constantin Papanace, *MIHAI EMINESCU un mare precursor al LEGIONARISMULUI românesc*, Ediția I-a, Editura *Armatolii*, Cetatea Eternă, 1951, coperta I-a - „Nimeni altul ca dânsul nu este mai aproape de sufletul legionar”., *ibidem*, pag. 16)): „Cosmopolitismul e o *simulațiune* și nimic alta, el n-a fost niciodată un adevăr. Străinii care au interese personale în Țara Românească de es., vor *simula* totdeauna cosmopolitismul, pentru că, declarându-și adevăratele lor simțiri, ar putea să periclitizeze interesele lor individuale”., Mihai Eminescu, Manuscrisul *Din ședințele Societății România Jună. Naționaliștii și Cosmopoliții*, în Mihai Eminescu, *Opere*, vol. IX, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura *Academiei Române*, București, 1980, pag. 457

Ceea ce nu-i împiedică prin nimic ca, din rațiuni tactice, să se autoprezinte «români»: „Cine va face lista funcționarilor mai cu seamă înalți, a pensionarilor, a deputaților, a arendașilor bunurilor publice și [a celor] private, c-un cuvânt a tot ce reprezintă circulațiunea și reglementarea vieții generale a țării, va observa cu înlesnire că frânele stăpânirii reale a[u] scăpat din mâna elementului autohton și istoric și a[u] încăput pe mâini străine. Dar acest din urmă element, această formațiune(;) se pretinde română? Neapărat se pretinde, căci altminterea n-ar avea pretext să stăpânească”., Mihai Eminescu, «*Românul*» a contractat năravul..., *Timbul*, 29 iulie 1881, în Mihai Eminescu, *Opere*, vol. XII, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura *Academiei Române*, București, 1985, pag. 267

„Popor, națiune e complexul de clase sociale al unor oameni de aceeași origine etnică. Proprietarul mare, țăranul, negustorul,

IX România, de altă factură și structură decât cele din obediența Ordinului Masonic Român”²⁵.

Dar în ce consistă atât de specialul caracter al acestui ordin? „Conducerea supremă a francmasoneriei universale o deține Ordinul internațional B’nai B’rith²⁶ cu sediul la Chicago, împreună cu formațiile secrete ascendente, B’nai Mosche, B’nai Israel, B’nai Zion, dominate ocult la rândul lor de acei misterioși *Înțelepți ai Sionului*”²⁷, afirmă Florin Becescu.

Așa o fi?

Aici publicația evreiască *Israelite of America*, privitor la *întreaga* Francmasonerie, nu numai strict la B’nai B’rith, consemnează: „Francmasoneria este o organizație evreiască, a cărei istorie, grade, simboluri și parole convenționale sunt evreiești de la început până la sfârșit”²⁸.

Iar Jean Bidegain, într-un discurs ținut în fața *Marelui Orient* al Franței, adaugă: „Evreii, atât de

---

breslașul sunt în același mod popor; nimeni dintre aceștia nu e mai mult ori mai puțin *popor* decât fiecare dintre ei”, Mihai Eminescu, *Un cenușar român...*, *Timpul*, 8 aprilie 1879, în Mihai Eminescu, *Opere*, vol. X, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura *Academiei Române*, București, 1989, pag. 215

²⁵ Horia Nestorescu Bălcești, *Ordinul Masonic Român. Mai puțină legendă și mai mult adevăr*, cu un Cuvânt înainte de Mihail Sadoveanu, Casa de Editură și Presă *Șansa S.R.L.*, București, 1993, pag. 204

²⁶ Unii autori uzitează forma «B’nai», alții preferă «B’nei». Însă, în oricare dintre cele două maniere l-am găsi scris: este *unul și același* cuvânt.

²⁷ Florin Becescu, *Franc-Masoneria. Crimă-Spionaj-Anarhie*, Editura *Ziarului «Porunca Vremii»*, București, 1936, pag. 13

²⁸ *Israelite of America*, 3 august 1866, apud *Obiectiv Legionar*, An II, nr. 1(7), ianuarie 2004, pag. 14, [O.L. 1(7)]

remarcabili prin instinctul lor de dominație și prin știința lor de a guverna, au creat Franc-Masoneria ca să înroleze într-însa oameni care, neapartenând neamului lor, se angajează totuși să-i ajute în faptele lor, să colaboreze cu ei la stabilirea domniei lui Israel printre oameni”²⁹.

Și-atunci când îmi vei replica cum că Hitler a scos Masoneria în afara legii – căutând, prin aceasta, să-mi sugerezi că și dacă a fost cumva mason, la un moment dat s-a răzvrătit împotriva Masoneriei –, te voi invita să reflectezi asupra următorului pasaj din *Iluștri francmasoni*: „În 1944, D. Ruggenborg nota: «...cred că Mussolini și Hitler sunt două exemple potrivite pentru faptul că asemenea personaje, aparent împotriva Francmasoneriei, ar trebui analizate cu mai multă atenție.»”³⁰. Hitler, „a fost inițiat în 1922, într-o lojă din München. A fost creația francmasonilor din Vest(;). Hitler a apărut interesele Francmasoneriei și pe unii dintre frați, care, ulterior, au ocupat poziții influente în Parlamentul Național Socialist German”³¹.

„D. Ruggenborg relatează cum Mussolini a interzis nu Francmasoneria din care făceau parte și fasciști, ci doar «direcția romană» a Marelui Orient de Italia(;), sporind astfel influența în Italia a Marii Loji Unite de Anglia”³².

Bun, fie chiar și-așa: Masoneria anexă a iudaismului, Hitler mason și, implicit, *subordonat* puterii iudaice.

Totuși, cum ar fi putut, fie și numai o singură clipă, unor decidenți evrei, să le treacă prin minte gândul de-a

---

²⁹ din discursul lui Jean Bidegain în fața Marelui Orient al Franței, 1905, în [O.L. 1(7)], pag. 14

³⁰ Emilian M. Dobrescu, *Iluștri francmasoni*, Editura Nemira, București, 1999, pag. 83

³¹ ibidem, pag. 79

³² ibidem, pag. 83

ordona uciderea unor membri ai propriei lor etnii, și încă în proporții de genocid?

Mai ales, dată fiind admirabila solidaritate intraetnică, specifică, poate în cel mai înalt grad cu putință, tocmai Neamului Evreiesc.

Studiul *Degenerarea Rasei Jidănești*³³, al doctorului Paulescu, schițează o posibilă pistă:

„Cuvântul *degenerare* (de la *genus*: gen), – când e aplicat la o rasă de oameni, – însemnează o *alterație a caracterelor genului omenesc*.

Adeseori, însă, cuvântul *Gen* e înlocuit în limbajul științific, prin cuvântul *Specie*.

Sub influența unor *cauze morbide* – care provoacă *leziuni*, în sistemul nervos și mai ales în *creer*, – rasa degenerată își schimbă caracterele speciei umane.

Ea intră în *domeniul* Patologiei și se degradează din ce în ce, – prin diverse malformații și prin tulburări în funcțiile organelor, – până ce ajunge, în cele din urmă, să fie compusă din schilozi, nebuni, epileptici, imbecili sau din monștrii idioți,...ce-s incapabili să se mai reproducă”³⁴.

„Degenerarea e expresia unor *lesiuni atrofice* sau *malformațiuni* localizate în anumite teritorii din *scoarța creierului*, – și care se *transmit prin hereditate*”³⁵.

„Leziunile atrofice ale scoarței creierului, – ce sunt proprii degenerării, dau loc la tulburări în *sensibilitate*, – în *motilitate*, – în *instincte*, – și în *voință*”³⁶.

---

³³ «Jidănești» este termenul conținut de titlul cercetării respective; și sub care, evident cu modulațiile gramaticale de de rigoare, sunt desemnați Evreii ori de câte ori Nicolae Paulescu îi meționează în cuprinsul ei.

³⁴ Nicolae C. Paulescu, *Degenerarea Rasei Jidănești*, București, 1928, pag. 11

³⁵ ibidem, pag. 17

„Anomaliile congenitale ale creierului dau naștere la tulburări în dezvoltarea oaselor craniului, ale trunchiului și ale membrelor”³⁷.

„Degenerarea Jidanilor(;) e datorită transmisiei hereditare a malformațiilor creierului”³⁸.

„*Talmudul* [«expresia scrisă a *Torei* orale», cf. Alexandru Șafran, *Israel și rădăcinile sale*, pag. 49] impune Jidanilor, – ce-s degenerați prin hereditate, – o(;) cauză de degenerare dintre cele mai eficace,...anume: *Căsătoria numai între consângeni*.

Această cauză își a arătat efectele degenerative funeste asupra Nobililor, din diverse Țări, cari se căsătoresc numai între ei”³⁹.

Mărturisesc că, cel puțin pentru mine, e verosimil că perspectiva producerii unei astfel de catastrofe intraetnice nu l-ar putea lăsa indiferent pe nici un conducător etnic, indiferent al cărui Neam periclitat. Și că, în ultimă instanță dacă i-ar sta în putere, ar recurge, deși cu cea mai crâncenă strângere de inimă, la cel mai dramatic remediu: suprimări fizice de degenerați irecuperabil⁴⁰.

---

³⁶ ibidem, pag. 25

³⁷ ibidem, pag. 20

³⁸ ibidem, pag. 14

³⁹ ibidem, pag. 15

⁴⁰ Ceea ce însă nu pot crede, și, îndrăznesc să afirm că *orice* om cu minimă judecată de bun simț, nicidecum neapărat medic ori genetician, refuză și el să creadă, este altceva. Anume afirmația aceluiași doctor Paulescu, potrivit căreia *întreaga* etnie evreiască este degenerată: „Jidanii formează, în Omenire, o rasă, *particulară*, ce e degenerată”, ibidem, pag. 11

Am tot respectul pentru calitățile de cercetător ale savantului Paulescu, concretizate în multiple și profunde studii și descoperiri științifice, dar consider că a procedat total *neonest* când, prezentând

Iar în Stalin înclin a nu vedea deloc un «mare caz», o *excepție*. Însuși numele lui – *Djugașvili* – îmi dă o indicație neprețuită despre „*gruzinitatea*” lui. Și presupun că, de asemenea, oricui a aflat ce-nseamnă tradus...

---

fotografiile a doi Evrei retardați (vezi paginile 22 și 23 ale studiului citat), a extrapolat excepția, decretând-o regulă, și încă *absolută*.

Iar relativa nedevelopare din anii '30 a geneticii *nu-l* poate scuza.

Căci, acei Evrei despre care, în *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria*, afirmă tot el că sunt strategii ce diriguiesc *Francmasoneria* Mondială nu pot, firește, în nici un caz, să fie niște retardați.

Mai mult, atâția și-atâția Evrei obișnuiți, cu care oricine își intersectează curent pașii, sau chiar stă de vorbă, e *evident* că sunt normal constituiți.

Și ce să mai spun de un Lazăr Șăineanu (asistentul la catedră al lui *Bogdan Petriceicu Hasdeu* și autor al pertinentei cercetări de folclor *Basmele Românilor*), ori de un Moses Gaster (contemporan cu Mihail Eminescu și eminent etnolog)... Pot fi ei, oare, retardați?...

Mai mult, am sentimentul că Nicolae Paulescu operează cu o *premisă falsă*.

După părerea mea, exemplul pe care-l oferă drept analogie (al unor familii nobiliare de la Curțile Europei Apusene) privește *numai* acele căsătorii între rude de sânge cuprinse *între* gradele I-IV rudenie (adică începând cu frate-soră și încheind cu veri primari).

Ori tot experiența geneticii statuează că *dincolo* de acest grad (adică deasupra lui) încrucișările între consângeni nu numai că n-aduc nici un prejudiciu descendenților, ci, dimpotrivă, le sunt benefice, conferindu-le acestora un plus de vigoare psihică și fizică.

Și îmi este imposibil să cred că *un întreg popor* se poate încrucișa numai frate-soră sau, în cazul cel mai puțin rău, văr primar-vară primară.

Că respectiva încrucișare distructivă poate fi practică de un *segment minoritar* al etniei, mai consistent procentual – posibil (ținând cont de relatările Vechiului Testament) – la Evrei decât la alte Neamuri, îmi pare mult mai aproape de adevăr.

Așa că nu mă prea surprinde să aflu că „pe 27 septembrie 1944, la solicitarea sovieticilor generalul american Donovan pune la dispoziție lista completă cu personalul O.S.S. din Bulgaria, România, Cehoslovacia, Iugoslavia și din zonele ocupate de Armata Roșie. Din acel moment însă, toți partizanii din Europa de Est și din Balcani care avuseseră legături cu ofițeri O.S.S. au fost trecuți pe listele negre ale N.K.V.D. Ofițerii O.S.S. priveau neputincioși cum colegii lor de la N.K.V.D. suprimau pas cu pas opoziția la dominația comunistă din zonele eliberate de Armata Roșie”⁴¹.

Și-atunci citatul din *Jewish Banker* – „S-ar putea spune că Marxismul este cel mai înverșunat dușman al Capitalismului, care pentru noi e sfânt. Pentru simplul motiv că ei sunt poli opuși, ei ne dau nouă cei doi poli ai Pământului și ne permit să-i fim noi axa. Acești doi oponenți Bolșevismul și noi înșine ne găsim identificați în Internațională. Acești doi oponenți, care constituie doctrina celor doi poli ai societății, se întâlnesc în unitatea de scop, care este reînnoirea societății de sus prin controlul averii și de jos prin revoluție.”⁴² – să fie oare o naivitate?...

La fel și următorul, din *The American Hebrew*. Adică: „Revoluția din Rusia a fost produsul creierelor evreiești, a nemulțumirii evreilor, a planificării lor, al cărei scop este să creeze o nouă ordine în lume. Ceea ce a putut să fie realizat atât de bine în Rusia datorită creierelor evreiești, din cauza nemulțumirilor lor și prin planificarea

---

⁴¹ Cristopher Andrew & Oleg Gordievski, *K.G.B.*, Editura All, București, pag. 231, apud Nicolae Mitrică, *Episoade dintr-un război nedecarat*, partea a VI-a, în *Revista Francmasoneria. Dezvăluiri cutremurătoare*, nr. 10/2003, pag. 22

⁴² Citat din *Jewish Banker*, de Comte de Saint-Aulaire din *Geneve contra la Paix*, *Librarie Plan*, Paris, 1936, apud [O.L. 1(7)], pag. 10

lor, prin același efort intelectual și fizic va trebui să poată deveni o realitate și la scară mondială⁴³.

Sau poate chiar acesta, din *The Jewish World...*: „Marele ideal al iudaismului este ca întreaga lume să fie îmbibată cu învățătura iudaică, și apoi, într-o *Fraternitate universală*, a națiunilor – de fapt într-un mare iudaism – toate rasele și religiile individuale să dispară⁴⁴.

Adaug, mai mult din scrupulozitate, că în aceeași culegere biografică *Iluștri francmasoni* îl regăsești și pe *Churcill, Sir Winston Leonard Spencer* (pag. 55), alături de *Roosevelt Franklin Delano* (pag. 84), *Washington George* (pag. 85) sau *Truman Harry S.* (tot la pag. 85). Că sigla Statelor Unite ale Americii (pe care o poți vedea în format mare pe zidul Ambasadei S.U.A.) are *deasupra* (semnificație definită limpede de heraldică) capului vulturului steaua cu șase colțuri – a lui David –, formată din stelute între care linia de unire trebuie trasă *mental*...

Pe tot acest fundal, Corneliu Zelea Codreanu⁴⁵, nr. 1 în ierarhia legionară, referindu-se la România, susținea neclintit: „Jidănimea e comunistă, dar nu pentru «iubirea de oameni», ci numai din ură pentru Statul român, pe care numai prin triumful comunismului l-ar putea vedea doborât

---

⁴³ *The American Hebrew*, 20 septembrie 1920, apud [O.L. 1(7)], pag. 8

⁴⁴ *The Jewish World*, 9 februarie 1883, apud [O.L. 1(7)], pag. 7

⁴⁵ Adică Românul care încă în 1922, făcuse public dovada deplină a calităților sale chiar *militare* de excepție, precum și, totodată, a hotărârii autoasumate de a prefera să fie el însuși ucis decât România să fie comunizată. Am, firește, în vedere, incredibila victorie pe care a raportat-o împotriva grevei celor 5.000 de comuniști înarmați din curtea Atelierelor C.F.R. Nicolina din Iași. Victorie prin care a dejucat planul invadării în acel an a României de către trupe ale Armatei Roșii.

la pământ și pus sub călcâiul totalei stăpâniri jidănești. Triumful comunismului coincide cu visul iudaismului de a stăpâni și exploata popoarele creștine în virtutea teoriei «poporului ales», care stă la baza religiei jidănești»⁴⁶.

„Triumful mișcării comuniste în România, ar însemna: (;)desființarea Bisericii, desființarea Familiei, desființarea proprietății individuale și desființarea libertății. Înseamnă, într-un cuvânt depozedarea noastră de ceea ce formează patrimoniul moral al omenirii și în același timp depozedarea de orice bunuri materiale, în favoarea profitorilor din umbră ai comunismului, care sunt Jidanii»⁴⁷. „Iudaismul a ajuns la stăpânire în lume prin masonerie și în Rusia prin comunism»^{48,49}.

---

⁴⁶ Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru legionari*, vol. I, Editura *Totul pentru Țară*, Sibiu, 1936, pag. 370

⁴⁷ Corneliu Zelea Codreanu, *Cărticica șefului de cuib. Manual al Gărzii de Fier*, în *Obiectiv Legionar*, An I, nr. 4, octombrie 2003, pag. 26

⁴⁸ Însă, nota bene, nici Codreanu, nici Legiunea, *nu-i urau* pe Evrei. Nici ca persoane individuale; și nici ca ființă vie colectivă – Neamul Evreiesc. După cum, tot astfel, nu urau nici un alt Neam.

Ei, ca orice organism viu și biologic *normal*, caracterizat adică prin *sensibilitate* și *reactivitate*, se ridicau împotriva acelor *ATITUDINI* evreiești pe care le considerau ca dăunătoare drepturilor legitime și intereselor vitale ale Neamului Românesc.

„Notabil este faptul – relevă Roxana Simionescu – că, spre deosebire de celelalte organizații naționaliste din Europa interbelică (croată, belgiană, maghiară, slovacă), Mișcarea Legionară nu a fost incriminată de Tribunalul de la Nürenberg”. Roxana Simionescu, *Notă introductivă* la compendiul *Doctrina Legionară. Prezentare concisă*, Editura Lucman, București, 2003, pag. 17

Și nu a fost incriminată nu atât „datorită închiderii la Auschwitz a legionarilor care se refugiaseră în Germania”(Nicolae Mitrică, *Episoade dintr-un război nedeclarat*, partea a III-a, în *Revista Francmasonerie. Dezvăluiri cutremurătoare*, nr. 7/2003, pag. 9), ci, precum precizează Ion Varlam, mai cu seamă „pentru că Legiunea a afirmat clar în doctrina ei că oamenii nu se deosebesc prin culoare sau sânge, deci nu putea fi acuzată de rasism. Era împotriva evreilor ca reprezentând o religie distinctă, cu o morală

---

distinctă și cu o mentalitate distinctă, deci un corp străin cu influență «alterantă» în sânul comunității naționale. Însă legionarii nu s-au legat de ei pe considerente rasiale, spunând că sunt genetic inferiori și așa mai departe”. Ion Varlam, *Conspirarea deconspirării*, pag. 333

Edificator în acest sens este că „la Congresul NSDAP (Partidul Național Socialist al Muncitorilor din Germania) din 1935(;) conducătorul delegației române a fost Ion Moța, care avea un doctorat în filosofie, luat de altfel în Germania. Privitor la tezele rasiale, despre care s-a vorbit mult la această reuniune, Moța a răspuns, de la tribună, cu Hitler de față și vorbind cu patos (ceea ce l-a înfuriat foarte tare pe cancelarul german, care a cerut să nu mai fie niciodată invitat în Germania), spunând(;) : «*Rasismul este forma cea mai vulgară de materialism. Oamenii nu se deosebesc prin carne, sânge sau culoarea pielii. Ei se deosebesc prin spirit, adică prin creația, cultura și religia lor*». Această idee, care a fost relevată în multe din articolele lui Moța, nu a înlesnit coexistența dintre legionari și naști. De aceea există speculații că Ion Moța ar fi fost lichidat...”(ibidem, pag. 336, 337)

Cu nimic mai prejos ca valoare revelatorie: „Povestea cu cadavrele evreiești agățate în cârlige la Abator”. (Răzvan Codrescu, *În căutarea Legiunii pierdute*, pag. 15) Despre ea, Răzvan Codrescu dezvăluie: „Există o dezmințire semnată de mai tot personalul de atunci al Abatorului din București, expediată ziarelor *Universul* și *Dreptatea*, dar a cărei publicare a fost interzisă de cenzura antonesciană. Prof. dr. Radu Iftimovici a lămurit lucrurile cu claritate, cu citate, mărturii și fotocopii, în *Expres Magazin* nr.87, 25 martie 1992, sub titlul *Spulberarea unei legende. Progromul de la Abator* (material apărut și sub formă de broșură). Există în acest sens și o mărturie (mărturisire n.n.) făcută în închisoare de Petre Pandrea (atestată de Petre Țuțea, Dumitru Funda și Simion Ghinea), care a(;) cercetat faptul la fața locului, din zel antilegionar («Pe atunci eram – obișnuia el să spună – un tovarăș de drum imbecil» al comuniștilor). Este inutil să adăugăm că niciodată nu s-a vorbit despre identitatea victimelor respective, nici despre ce s-a întâmplat cu ele (cu cadavrele n.n.)...(;) Eugen Cristescu însuși i-a(;) mărturisit lui Petre Pandrea contrafacerea din birourile Siguranței a fotografiei cu cadavrele de la Abator”. (ibidem, pag. 15, 16) Vezi, de asemenea, Radu Theodoru, *A fost sau nu HOLOCAUST?*, Editura Lucman, București, 2003 – Capitolul *Rebeliunea Legionară. Minciuna*

Cât de *dezirabili* mai puteau fi el – Codreanu – și, implicit, Mișcarea Legionară, puternicilor lumii? Comuniști, masoni, nu importă.

Apropo, în legătură cu eventualitatea posibilității de a i se permite creștinismului existența în Masonerie, găsești în lucrarea *Ordinul Masonic Român* precizarea:

- „aprilie 1929: gr. 30, Octavian Goga militează pentru fondarea *Blocului creștin francmasonic*.
- «d. Octavian Goga, care deși este mason, habar n-are de rostul francmasoneriei, căci și-a permis să vorbească în lojă despre creștinism – greșeală ce masonii nu îi vor ierta niciodată. D[omnul] Goga a mers așa de departe cu naivitatea sa, încât a propus ca Loja Națională să se numească Loja Creștin-Națională.»(V.Trifu, 1932)⁵⁰.

Iar Nichifor Crainic, în *Ortodoxism și Masonerie*, exprimându-se asupra motivului prezenței Bibliei ca *obiect ritualic* în anumite loji, comentează:

„Francmasonii români de rit scoțian(;) zic: «Noi nu suntem împotriva ortodoxiei cum sunt cei de la Marele Orient. Noi admitem Biblia. Noi jurăm pe Biblie».

Ce e adevărat din toate astea?

Masoneria, fie scoțiană, fie cealaltă, e un fel de religie deandoselea. Ea are temple, un cult organizat cu diferite ritualuri și o serie de obiecte simbolice. Între aceste obiecte simbolice, masoneria scoțiană admite și Biblia. Ce înseamnă

---

progromului de la București. Sfruntata minciună a cadavrelor de la Abator, pag. 198-212.

⁴⁹ idem, *Pentru legionari*, pag. 73

⁵⁰ Horia Nestorescu Bălcești, *Ordinul Masonic Român*, pag. 344

aceasta? Că masoneria admite doctrina cuprinsă în Biblie? În cazul acesta ea n-ar fi decât o sectă religioasă ca multe secte născute din creștinism. Dar nu! Biblia în masonism are cu totul altă semnificație. Să consultăm cartea domnului *Eugen Lannhoff*. «Biblia, raportorul și compasul» – zice dânsul – «sunt cele trei mari lumini ale masoneriei».

«Biblia, lumina de deasupra noastră, NU CA AUTORITATE DOGMATICĂ, ci ca expresie a credinței într-o ordine morală universală!»

Adică un simplu simbol, ca raportorul, «lumina din noi» și ca compasul, «lumina din jurul nostru». Prin urmare, în masonerie Biblia joacă un rol de simbol exact ca oricare alt obiect, de pildă compasul și raportorul. În locul ei ar putea și o strachină să însemne același simbol, fiindcă sensul simbolic nu se leagă de autoritatea dogmatică a Bibliei! Dar ce mai înseamnă Biblia dacă o despoi de autoritatea dogmatică a doctrinei revelate? Nu e vorba aici de o supremă batjocură ce se aduce divinei cărți, reducând-o la sensul pe care îl pot avea un șorț, o mistrie, sau un compas?» (Nichifor Crainic, *Ortodoxism și Masonerie*, în Ioan M. Mareș, *Francmasoneria în filmul «Ecaterina Teodoroiu»*, 1933, pag. 54, 55)

Cât despre autoprezentarea ca deiste a unora dintre loji, același Nichifor Crainic, notează:

„Nu există o separație între cele două masonerii: cea scoțiană și cea a Marelui Orient. Ele lucrează mână în mână. Numai că cea scoțiană se mărturisește deistă. Aceasta nu înseamnă în nici un caz că admite creștinismul. Deismul e o concepție filosofică ce admite la originea lumii un principiu abstract, creator și impersonal, cu care însă lumea nu mai are nimic deaface. În fond, această învățătură nu este decât o nuanță a ateismului, un

ateism camuflat. Formula simbolică din ritul scoțian «în numele marelui arhitect al tuturor lumilor», după însăși interpretarea pe care o dă d. *Eugen Lannhoff*, nu înseamnă o formulă de credință într-un dumnezeu personal. Ea e menținută ca o expresie pur simbolică pentru a împăca pe cei cari vin în masonerie cu convingerile religioase ale Bisericii”., ibidem, pag. 54

„Toate afirmațiile mele au un caracter obiectiv. Ele se întemeiază pe o carte monumentală *Die Freimaurer* de d. *Eugen Lannhoff*, mason convins, apărută în 1929 la Viena. Cartea mi-a fost dăruită de distinsul meu prieten dr. *Heinrich Studer*, proprietarul editurii Amalthea, unde a apărut lucrarea. *Die Freimaurer*, adică *Francmasonii*, e o carte de expunere și apărare a instituției oculte alcătuită după documente ce i s-au pus la dispoziție autorului de lojile masonice. Prin urmare, o carte incontestabil masonică”., ibidem, pag. 53

În 1937 Corneliu Zelea Codreanu face în *mass-media*, precum bine se știe, „declarația”⁵¹ că în caz de venire la guvern, în 48 de ore(;) va completa alianța tradițională cu Franța prin alianță eficientă cu Germania^{52,53}.

---

⁵¹ În urma căreia, „la 27 mai 1938 Tribunalul Militar București executând ordinul dictatorului Carol al II-lea l-a condamnat(;) la 10 ani închisoare pentru «trădare»”, Șerban Milcoveanu, *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu și epoca 1930-1950*, Editura TCM Print, București, 2004, pag. 118

⁵² Alianță grație căreia, dacă s-ar fi-ncheiat, „Germania: a) putea începe războiul antisovietic înainte de înarmarea [masivă a] U.R.S.S.-ului începută în 1939-1940 și b) nu avea în nici un fel nevoie de războiul inutil și fratricid cu Franța și Anglia”.(ibidem, pag. 119) Aceasta deoarece „cu lanțul munților Carpați și cu petrolul din Valea Prahovei România este cheia continentului Europa”., ibidem

⁵³ ibidem, pag. 118

Dar, „la întrevvedere de la Berchtesgaden, din 24 noiembrie 1938, Adolf Hitler n-a spus nici un cuvânt în legătură cu Corneliu Z. Codreanu și cu proiectul unanim știut în Europa al asasinării lui în închisoare. Față de această abținere, regele Carol al II-lea a înțeles posibilitatea unui asentiment și a întrebat: «Aceasta înseamnă în politica internă că am mână liberă?»»⁵⁴

„Marele Führer Adolf Hitler a răspuns: «Da, în politica internă aveți mână liberă».

Și-au strâns mâinile»⁵⁵.

Și, mai departe, „în noaptea de 21/22 I 1941 *Adolf Hitler* cheamă la telefon pe Ion Antonescu: «Pentru ce te-ai oprit? Intră cu tancurile în sediile lor și svârle-i afară»»⁵⁶.

Iar când asupra legionarilor care „după așa-zisa rebeliune legionară se refugiază în Germania, în februarie 1941, (;) în loc să li se asigure libertatea și imunitatea(;) s-a acționat cu măsuri de constrângere»⁵⁷: „autoritățile naziste făceau aplicarea doctrinei politice a lui Alfred Rosenberg, care preconiza slăbirea și chiar nimicirea *elitelor naționaliste* din țările ocupate sau aliate(;)»⁵⁸.

Dar puterea comunistă nu tot distrugerea acelorași elite o viza?...

Iată ce scrie negru pe alb în procesul-verbal al conferinței ce a avut loc la Ministerul Afacerilor Interne, din România, la 18 mai 1948, referitoare la poziția față de Mișcarea Legionară: „Ședința este deschisă de *domnul ministru Teohari Georgescu*, care expune «Poziția față de

---

⁵⁴ ibidem

⁵⁵ ibidem

⁵⁶ Șerban Milcoveanu, *Corneliu Z. Codreanu altceva decât Horia Sima*, vol.II, Editura Crater, București, 1996, pag. 79

⁵⁷ Carol Papanace, *Prefață* la volumul Constantin Papanace *Diverse stiluri de luptă politică*, Tipografia INFCON S.A., Constanța, 2005, pag. 9

⁵⁸ ibidem

mișcarea legionară». Domnul ministru a arătat că după 6 martie 1945 în fața noastră s-a pus problema de a înfrânge pe toți dușmanii poporului.

Legionarii au fost, sunt și vor fi printre cei mai primejdioși dintre dușmani”⁵⁹.

Dar cel mai dur dintre regimurile detenției politice post '45, cel de *disoluție a personalității prin tortură permanentă, pe care deținuții erau forțați să și-o aplice RECIPROC*, asupra cui a fost utilizat^{60?61}...

---

⁵⁹ 1948 mai 18. Proces-verbal al conferinței ce a avut loc la Ministerul Afacerilor Interne referitoare la mișcarea legionară, Arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, fond documentar, dosar nr. 45, f.1-4 – în volumul: Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, "Bande, bandiți și eroi". Grupurile de rezistență și Securitatea (1948-1968). Documente, Editura Enciclopedică, București, 2003, pag. 43

⁶⁰ Și cine l-a *dirijat*?

Makarenko, specialistul sovietic în practicarea celor mai diabolice tehnici de torturare, din ordinul cui superviza și îndruma, în România, cu maximă minuțiozitate, preparativele declanșării «morbului Pitești»? Vezi pe larg *Reeducarea prin tortură* (denumirea exactă: Gheorghe Boldur Lățescu și Filip-Lucian Iorga, *Genocidul comunist în România*, vol. IV, *Reeducarea prin tortură*, Editura Albatros, București, 2003).

Ana Pauker („Hana Rabinsohn”(Teșu Solomovici, *Securitatea și Evreii*, vol. II *Teroare. Crime. Turnători. Colaboraționiști*, Editura Teșu, București, 2004, pag. 11)) ce origine etnică avea? „De la Tatiana Pauker-Brătescu, fiica Anei Pauker și a lui Marcel Pauker, provine o notă biografică exactă”(ibidem, pag. 12). Extrag din ea: „«La unul dintre frați, Zalman Rabinsohn, a ținut enorm; acesta, de altfel, avea să revină în România din Israel, unde plecase înainte de 23 august 1944, a fost profesor de ebraică și poet»”(ibidem); „«a făcut școala elementară și, după cum am aflat din povestirile Bellei, mătușa mea, a fost și la *Heider*, școala religioasă pentru băieți, la București, unde, printr-o excepție a fost și ea admisă”., ibidem

Și, totodată, nici nu văd cum ar fi putut legionarii să aibe interes de-al suprima pe Nicolae Iorga. Adică pe cel care, de la tribuna Parlamentului, în ședință publică a Camerei Deputaților, îi acuza, *cu argumente*, pe Evrei de „tentativă de asasinat care se face împotriva noastră ca națiune dominantă, de către acei cari îmbracă formele cele mai vulpine ca să-și arate dorința de a fi bunii noștri frați”⁶². Și care, de la aceeași tribună, dizerta despre, „acea firească legătură, (;)între agitația socialistă și tendința evreiască de a avea la noi mai mult decât toată averea noastră, decât tot creditul nostru, decât toată înrâurirea asupra vieții noastre politice”⁶³.

Dar Alexandru Nicolschi? Vezi secțiunea *Alexandru Nicolschi, sau cum devine un evreu general de securitate* – al treilea capitol din Teșu Solomovici, *Securitatea și Evreii*, vol.I, *Despre călăi și despre victime*, Prefață de Răzvan Theodorescu, Cuvânt înainte de Sorin Roșca Stănescu, Editura Ziua, București, 2003, pag. 125-136.

Și află-i, chiar din propriile-i cuvinte, povestea numelui: „«Inițial, numele meu a fost Boris Grunberg, dar în mai 1941 am plecat din URSS cu o misiune în România, când am fost prins și ca să-mi pot ascunde trecutul și misiunea mi-am schimbat numele în Nicolschi Alexandru Sergheevici; sub acest nume am fost cercetat de Organele Biroului II București și sub acest nume mă recomand până astăzi»”, Alexandru Nicolschi, *Autobiografie-sinteză*, în Teșu Solomovici, *Securitatea și Evreii*, vol.I, *Despre călăi și despre victime*, pag. 127

⁶¹ Studiul Gheorghe Boldur Lățescu și Filip-Lucian Iorga, *Genocidul comunist în România*, vol. IV, *Reeducarea prin tortură*, Editura Albatros, București, 2003, sau articolul Ionuț Băiaș, *Cine și de ce conduce România*, Revista *Permanențe*, Anul VIII, nr. 8, august 2005, pag. 20 – ca să iau doar două exemple – sunt extrem de elocvente în acest sens.

⁶² Nicolae Iorga, *În Chestia manifestațiilor studențești*, Discurs rostit în ședința din 17 decembrie 1909 a Camerei Deputaților, în Nicolae Iorga, *Discursuri Parlamentare*, vol. I-iu, partea I-a, Editura Bucovina, I.E. Torouțiu, București, 1939, pag. 362, [D.P.v.I.p.I]

⁶³ Nicolae Iorga, *Chestia agitațiilor evreiești*, Discurs rostit în ședința din 11 februarie 1910 a Camerei Deputaților, în [D.P.v.I.p.I], pag. 392

Pot însă crede că, dacă Evreii ajunseseră stăpânii Statului sovietic, iar N.K.D.V.-ul (K.G.B.-ul) este Organ de Stat, teza potrivit căreia Traian Boieru (șeful asasinilor *fizici* ai marelui savant Român) era, de fapt, agent sovietic, infiltrat în Mișcare ca membru cu scopul de a o compromite, nu ține deloc de domeniul fanteziei.

Am amintit undeva că legionarismul, ca dealtfel orice este omenesc, nu are cum să fie *suspus* păcatului. Are, firește, virtualier cuprinsă în însăși ființa sa intrinsecă, posibilitatea de a păcătui.

Îți mărturisesc că, mă frământă și mă contrariază un text, despre „politicianii români cari, bine plătiți, pretind că nu există problemă jidănească”⁶⁴, dar sub protecția cărora, comercianții Evrei i-au ruinat, în sumedenie de zone ale țării, pe cei Români⁶⁵.

Este încredințat hârtiei de însuși Codreanu. În *Pentru Legionari*. La pagina 95.

Nu l-am găsit, eu unul cel puțin, comentat de absolut nimeni. Din nici o tabără sau oriunde altundeva.

Iată-l: „Acestor politiciani, a căror trădare față de neam este așa de îngrozitoare, dacă sunt vii, neamul va trebui să le scoată ochii; dacă sunt morți, va trebui să-i scoată din morminte și să le dea foc ciolanelor, în piețele publice. Pe copiii și nepoții lor, neamul va trebui să-i urmărească în averi, confiscându-le și să-i stigmatizeze cu epitetul de «copii de trădători»”⁶⁶.

---

⁶⁴ Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru legionari*, pag. 95

⁶⁵ ibidem

⁶⁶ CORNELIU ZELEA CODREANU, *PENTRU LEGIONARI*, PAG. 95: Exemplar ediția 1936. Dăruit de Codreanu lui *Aron Cotruș*. Cu *dedicație*. Scrisă *de mână* și semnată. De însuși el, Căpitanul. *Pe coperta interioară*. Volum

L-am citit și răscitit. Este singurul de acest fel pe care l-am întâlnit în *întreaga* operă a celui nr. 1 legionar a cărui legitimitate de Șef al Legiunii nu a fost de absolut nimeni, vreodată, pusă la îndoială.

Ce să înțeleg din el? Se află, lucru «de la șapte poște» vizibil, în *contradicție* flagrantă cu însăși esența spiritului scrierilor Căpitanului – iubirea creștină. Și este formulat atât de fără echivoc, încât exclud cu totul eventualitatea că ar putea fi o metaforă, al cărei mesaj adevărat e altul decât cel ce se degajă din citirea literală.

Îi definește personalitatea lui Codreanu? Sau nu?

Căci, dacă da, tot restul operei *cade*.

Cu absolut toate consecințele ce-ar decurge de-aici.

Așadar miza-i enormă.

Firește, eficiența demersului de dobândire a unei cât mai corecte înțelegeri și a unei cât mai pertinente interpretări a gândurilor și/sau acțiunilor cuiva este condiționată de măsura în care le percepi fidel corelarea cu circumstanțele în care ele s-au ivit.

E prea elementar că, în situații dramatice, de extraordinar pericol și durere pentru el, orice om poate ceda nervos, măcar pentru o clipă, și ca efect, gândi sau face, ceva complet opus adevăratului fond al personalității sale.

Prin urmare, acel gând sau faptă nu-l definește.

Dar, la fel de elementar este că, de asemenea, în situații limită, semenul care le traversează, într-un moment de slăbire a autocenzurii se poate *demasca* prin reacția sa.

În acest caz fapta sau gândul *dezvăluindu-l* exact așa cum este de fapt.

E de prisos să detaliez groaznicele presiuni care-l apăsau pe Codreanu în 1936. Cine este așadar el? Cel al pasajului? Ori cel al operei?

Nu mă grăbesc să dau verdict. Pentru că sunt convins că doar el singur și l-ar fi putut da. Prin propria-i făptuire. Dacă ar mai fi fost lăsat să rămână pe lume. Și, mai cu seamă, dacă prelua cârma României.

Întreaga istorie stă mărturie: în materie de revelare a personalității, singurul test fără de greș este ce faci când deții puterea și te simți sigur pe ea.

Însă, aceeași întreagă istorie, mai dă mărturie întru ceva. De permanentă și deloc neglijabilă importanță: *imponderabilul*. Coeficientul ei de imprevizibilitate. De posibilitate ca firul desfășurării efective a evenimentelor viitoare să infirme chiar cele mai documentat construite scenarii. Și asta ca efect al ivirii decisive a cine-știe cărui element-*surpriză*.

În speță, calculez inclusiv cu ipoteza că legionarii preiau, la un moment dat, cârma României⁶⁷. Că îi înrăurește legionarismul *autentic* și, prin urmare, gândul și

---

⁶⁷ Și nu neapărat în chip de regim absolutist. Ci ca formațiune care, fără a leza câtuși de puțin democrația, precumpănește politic net în stat, în calitate de singură câștigătoare detașată a cursei electorale. Totodată, însuși contextul european le este favorabil pe deplin.

fapta li-s în continuitate organică față de *matricea spirituală* Codreanu.

Transpun ei în practică teribilul citat?

Dezlegarea-ntrebării necesită, fără doar și poate, reformularea ei astfel: Aflat, de asemenea prin ipoteză, într-o situație similară cu a lor, *CODREANU* l-ar fi transpus?

Trebuie dară, prin coroborarea reperelor de care dispun, să-mi dau silința deslușirii. A formulării unei opinii. Cu care simt că îți sunt dator.

Consider, precum îți mărturiseam un pic mai devreme, că citatul nu are, absolut deloc, caracter metaforic.

Aceasta spre deosebire de un alt paragraf, de aproximativ aceeași factură ca material de vorbe în ce privește partea punitivă: „Geme inima în noi de durere. Ne întrebăm, noi copii, sfâșiați sufletește, cum de s-au găsit Români care să se poarte cu atâta vrăjmășie față de neamul lor? cum de s-au găsit așa de mulți trădători? Cum de n-au fost puși la zid cu toții sau arși de vii în clipa trădării lor?”⁶⁸

Aici, «puși la zid» poate însemna demascați și destituiți din funcțiile cheie pe care le dețin; «arși de vii» poate însemna trăzniți fizic ca pedeapsă aplicată lor *direct* de către Dumnezeu (mai cu seamă că pentru *această* interpretare pledează circumstanțierea «în clipa trădării lor», adică «instantaneu», viteză ce depășește în mod absolut, pentru speță, posibilitățile nu numai ale națiunii noastre, dar chiar și pe cele omenești).

De asemenea, privesc textul în cauză *fără* a-l deconecta nici de *celelalte* scrieri ale Căpitanului, nu numai de *Pentru legionari*.

---

⁶⁸ Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru legionari*, pag. 95

Concret, nu fac abstracție de *Cărticica șefului de cuib* – Punctul 84:

„PUNCTUL 84. Primul punct de program legionar.

Dacă vă va întreba cineva să-i spuneți că este: JURĂMÂNTUL PENTRU PEDEPSIRE.

A doua zi după victoria legionară se va constitui TRIBUNALUL EXCEPȚIONAL, care va chema în fața lui și va judeca pentru trădare de Patrie:

- a) Pe toți jefuitorii banului public;
- b) Pe toți cei ce au primit mită înlesnind afaceri;
- c) Pe toți cei ce călcând legile fundamentale ale țării, au persecutat, au închis, au lovit în legionari sau în familiile lor. Orice funcțiune ar deține, de la jandarm până la ministru, nimeni nu va scăpa acestei judecăți.

Prea și-au imaginat acești domni că Țara Românească este moșia lor, că legile s-au făcut pentru ca să le calce ei în picioare și că noi suntem argații de pe această moșie, pe care să ne bată la spate cu biciul.

Națiunea română, conștientă de drepturile ei va începe viața cea nouă prin OPERA DE PEDEPSIRE LEGALĂ.

Acest ceas îl așteptăm și îl răbdăm.

Fără acest CEAS AL PEDEPSIRII, nu este posibilă nici o refacere în această țară.

Șefii de cuiburi vor face rapoarte amănunțite și foarte exacte asupra tuturor nelegiuirilor comise, înaintându-le Șefului Legiunii”⁶⁹.

---

⁶⁹ Corneliu Zelea Codreanu, *Cărticica șefului de cuib. Manual al Gărzii de Fier*, în [O.L.4], pag. 35

Opinez că, aici nu mai e vorba de o pedepsire simultană cu comiterea crimelor, și nici aplicată direct de către Divinitate, ci de cu totul altceva...

Da, îmi vei răspunde tu: de cu totul altceva. Și vei continua:

Ar fi făcut legionarii justiție pământescă în cadru legal – fie chiar servindu-se de o legislație pe care, deținând puterea, și-ar fi putut-o lesne modela potrivit vrerii lor.

Însă de unde și până unde, textul prezentat, *sugerează* măcar că posibila modelare, dacă se producea, ar fi inclus legiferarea pedepsei cu infirmitatea pe viață (scoaterea ochilor)? Ori pe cea cu profanarea în public a rămășițelor pământești (arderea în piețele publice a osemintelor deshumate)?

Mai ales dată fiind însemnarea intimă făcută de însuși Codreanu, în închisoarea Jilava, la nici șase luni înainte de a fi asasinat: „Când am terminat Evangheliile, am înțeles că stau aici, în închisoare, din voia lui Dumnezeu; că, deși n-am nici o vină sub latura juridică, El mă pedepsește pentru păcatele mele și-mi pune la încercare credința(:). M-am liniștit. A căzut liniștea asupra zbuciumului meu din suflet(;)”⁷⁰.

„Însemnările de la Jilava constituie un zguduitor document uman. Ele reproduc mărturia unui om ce știe că mult nu mai are de așteptat de la oameni, că viața și lupta lui, din ceasul în care însuși Regele s-a pus în fruntea tagmei răufăcătorilor, aparțin vrerii Dumnezeiești”⁷¹.

---

⁷⁰ Corneliu Zelea Codreanu, *Însemnarea intimă din data de marți 14 iunie 1938*, în Corneliu Zelea Codreanu, *Însemnări de la Jilava*, Ediție îngrijită de Radu Dan Vlad, Editura Majadahonda, București, 1995, pag. 48

⁷¹ Horia Sima, *Cuvânt înainte* la volumul Corneliu Zelea Codreanu, *Însemnări de la Jilava*, Ed. cit., pag. 5. *Cuvântul înainte* a fost redactat pe 10 iunie 1951.

Iar mărturisirea citată își are, embrionar, obârșia cu nu mai puțin de doi ani mai devreme.

Astfel, *Pentru legionari* este deschis cu următoarele cuvinte: „În acest volum este scrisă povestea tinereții mele, de la 19 la 34 ani, cu simțirile, credința, gândurile, faptele și greșelile ei”⁷².

Prin urmare, atenție: *și greșelile*.

Consider atât precizarea în sine, cât și locul din lucrare în care autorul său o plasează ca fiind demne de toată luarea aminte.

Fiindcă într-o lucrare autobiografică, să fii întâmpinat *încă din motto* cu o astfel de lămurire...

Mie personal îmi spune mult despre gradul de *sinceritate* al scriitorului. Și îndrăznesc să cred că și ție...

Apoi, chiar poziționarea în cadrul economiei întregii lucrări a teribilului citat de la pagina 95, îmi apare ca încărcată de semnificație.

Lucrarea-i alcătuită pe principiul prezentării *cronologice* a evenimentelor.

Capitolul *Problema pământului românesc*, din care face parte citatul, îl *premerge* pe cel consacrat comentării arhimediatizatului complot studentesc din octombrie 1923.

Prin urmare citatul exprimă gândul unui tânăr abia trecut de 20 de ani (Codreanu fiind născut în 1899). A unui tânăr student de etnie *română*⁷³ care, evaluând situația,

---

⁷² Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru legionari*, MOTTO-ul, pag. 3

⁷³ Chiar dacă sonoritatea numelui ancestral de familie al tatălui său este poloneză – Zelinski:

„În timpul ocupației austriace și anume în epoca posterioară anului 1786, când Bucovina a trecut sub administrație poloneză, devenind, după expresiunea d-lui prof. Iorga, în «Histoire des roumains de Bucovine» pag. 61: «un simplu district al Galiției»,

perspectivele și implicațiile compoziției etnice a mediului universitar în care intrase de curând, se îngrozea cu privire la soarta Neamului (considerațiile din *Problema pământului românesc* formează, practic un *segment* al secțiunii cu tema *numerus clausus*).

---

numele de Zelea a fost transformat de autorități, în școală sau în armată, în acela cu rezonanță poloneză de Zelinski.

Operația aceasta de polonizare a numelor moldovenești era, de altfel, generală în acea epocă în Bucovina. Sistemul făcea parte dintr-un ansamblu mult mai vast de «persecuțiuni sistematice împotriva oricărui lucru care amintea în administrații, în școală și chiar în viața socială, epoca Domnilor Moldoveni» (N. Iorga, op.cit., pag. 62)., *Cuvântul apărării – pledoaria avocatului Lizeta GHEORGHIU – în procesul lui Corneliu Zelea Codreanu din mai 1938*, în culegerea de texte *Din luptele Tineretului Român, (1919-1938)*, Editura Fundației *Buna Vestire*, 1993, pag. 362

Minifișă sintetică:

„Familia Codreanu sunt români autentici din comuna Igești, jud[eu]l Storojineț, provincia istorică Bucovina, care de fapt este nordul Moldovei.

Numele ancestral nu era de Codreanu, ci(;) de Zelea.

În vechea limbă românească, cuvântul «Zelea» înseamnă «cel perfect». Din familia verbului «a zeli - zelire».

La 50 de ani de la anexarea Bucovinei(;) autoritățile au făcut un recensământ al populației și din oficiu, (;)în scopul de deznaționalizare a românilor, (;)Emin a devenit Eminovici, Porumbescu a devenit Golumbovici și Zelea a devenit Zelinski. În 1899 tânărul de 21 de ani Ion Zelinski a emigrat din Bucovina - Buchenland și a venit în Moldova, unde în anul 1900 și-a schimbat numele din Zelinski în Codreanu și a devenit profesor de limba germană la Liceul din Huși. Când a intrat în politică alături de prof. A.C. Cuza, prof. Ion Codreanu și-a reluat numele ancestral de Zelea și astfel toți descendenții săi se numesc Zelea-Codreanu”, Șerban Milcoveanu, *Teroarea de Stat până la 22 decembrie 1989*, volum editat fără scop lucrativ de *Asociația foștilor președinți ai Studențimii* persoană juridică și *Liga pentru apărarea Adevărului Istoric* persoană juridică, București, 2004, pag. 199

A unui tânăr în concepția căruia: „Trădarea ne-a măcinat puterile neamului”⁷⁴ și „nu vom putea face nici un pas înainte fără pedepsirea trădătorului”⁷⁵.

Și-atunci:

Între

„(;)să ne procurăm revolvere și să tragem în ei”⁷⁶ [„în toți acei pe care îi vom găsi mai vinovați de trădarea intereselor românești”⁷⁷], „dând un exemplu groaznic care să rămână de-a-lungul istoriei noastre românești”⁷⁸; cu completarea că „ce se va alege după aceasta de noi, vom muri sau vom rămâne toată viața în închisoare, nu mai interesează”⁷⁹

și

„(;)aici, în închisoare, (;)deși n-am nici o vină sub latura juridică, El mă pedepsește pentru păcatele mele și-mi pune la încercare credința(;)”⁸⁰; întregit cu „A înviat Hristos, sădind nădejdea învierii din morți; (;)viața noastră nu se termină aici, la acești așa de trecători 60-70 ani; că se prelungește dincolo”⁸¹; „(;)Vom învia din morți în numele

---

⁷⁴ Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru legionari*, pag. 190

⁷⁵ ibidem

⁷⁶ ibidem, pag. 168

⁷⁷ ibidem

⁷⁸ ibidem

⁷⁹ ibidem

⁸⁰ idem, *Însemnări de la Jilava*, pag. 48

⁸¹ ibidem. pag. 43

lui Hristos, adică în afară de credința în Hristos nimeni nu va învia și nu va fi mântuit”⁸²

ce sublim urcuș spiritual și-a pus amprenta pe *personalitatea* lui Codreanu? Pe *fondul* ei.

La capătul urcușului, ce-a mai păstrat fondul acesta, afară decât, condensat spus, curățenia sufletească?

Ce-a dobândit acest fond, în esență, altceva decât maturitatea duhovnicească? Și care-i rezultanta lor firească?

Mai cu seamă dacă semenul care le cumulează și le poate exterioriza în voie?...

Așa e cu putință Fenomenul Legionar. Întru „adevărata dimensiune a împlinirii de destin: dimensiunea verticală a credinței și omeniei, a onoarei și luptei jertfelnice, a marilor virtuți cristice”⁸³.

Așa se face că „*revoluția legionară evită răbufnirile violente, manifestările în tot momentul prin greve, atentate*⁸⁴, *revendicări...* Perseverența ei nu se

---

⁸² ibidem, pag. 43, 44

⁸³ Vasile Posteucă, *Destinul imperial al românilor. Dumnezeu, Neamul, Omul*, Editura Criterion Publishing, Norcross, GA, f.a., pag. 62

⁸⁴ „Chiar dacă – observă Faust Brădescu – în lume s-a împământenit criteriul extrem că o revoluție nu se afirmă decât prin vărsare de sânge și prin răsturnare violentă a stării de fapt, *Mișcarea Legionară* [drept regulă,] nu acceptă acest punct de vedere ca mijloc al revoluției legionare.

Îl acceptă, totuși, într-un singur caz, acela extrem al unei guvernări abuzive, transformată în tiranie, cum a fost cazul regelui Carol al II-lea care, în ultima fază a domniei lui, devenise un tiran

---

sângeros, a cărui asuprire devenea, văzând cu ochii, mormântul neamului românesc”. Faust Brădescu, *Viziunea integrală a Revoluției Legionare*, Prefață de Dr. Gheorghe Buzatu, ediție îngrijită de Radu-Dan Vlad, Traducere din limba franceză de Mădălina Martin, Editura *Majadahonda*, București, 1997, pag. 54

De ce?

Fiindcă – precum relevă Dumitru Stăniloae – „pe lume sunt trei mari realități: insul, neamul și umanitatea. Dar una fără alta nu pot exista. Insul există prin neam și umanitatea se manifestă tot prin neam. Insul, afirmându-se pe sine, trebuie să afirme în același timp umanitatea din sine, iar aceasta e *totdeauna* determinată etnic.

Neamul este matca ontologică în care își găsește așezământ și rânduială concretă existența umanității. Și prin matca aceasta și în ea existăm *noi ca înși determinați*.

Ea are o adâncime, o originalitate, proprie realităților permanente. Rădăcinile insului sunt în sufletul neamului, iar rădăcinile neamului sunt în ordinea metafizică a existenței.

Deci, una din marile griji ale acestor timpuri, care cearcă trăinicia tuturor realităților ce există, pentru a risipi ce-i fără vlagă lăuntrică și a confirma ceea ce ține tenace în existență, să ne fie aceea de-a ne menține ca neam în identitatea proprie”. Dumitru Stăniloae, *Să rămânem identici cu noi înșine*, în *Telegraful român*, XCIII, nr. 1, 1945. Textul se regăsește în volumul Dumitru Stăniloae, *Națiune și Creștinism*, Editura *Elion*, București, 2003, pag. 181, 182

Detaliez:

„Neamul românesc este o sinteză biologic-spirituală a mai multor părți care au intrat în compoziția lui. Cele principale sunt: elementul dac, elementul latin și creștinismul ortodox”. Dumitru Stăniloae, *Idealul național permanent*, în *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 4, 1940. Textul se regăsește în Dumitru Stăniloae, vol.cit., pag. 103

Acest neam, alcătuit, firește, din oameni, „este o sinteză nouă, o individualitate proprie, cu un principiu de viață deosebit de toate părțile componente. Legea cea mai înaltă de viață a neamului nostru, legea care îl exprimă ca ceea ce este el în chip propriu, este aceea pe care o trăiește ca întreg, nu care e proprie vreuneia din părțile lui”...(ibidem). Astfel, „caracteristicile elementelor componente sunt străbătute de un timbru nou, unitar, de timbrul individualității noi, care este *românitatea*”. (ibidem) Așadar, „putem spune că legea cea mai înaltă de viață a poporului nostru este *românitatea*”, ibidem

---

„Omul e destinat să se dezvolte ca om, prin comuniunea cu ordinea eternă, până la asemănarea(;) deplină cu această ordine...înaintea lui stă un progres spiritual ale cărui limite nici nu ni le putem închipui”.¹, ibidem, pag. 105

Privitor la această ordine, putem observa două lucruri, și anume:

- a) că „a apărut ca sistem de valori de sine stătătoare numai rațiunii filosofice din timpurile anterioare. Creștinismului, ca și oricărei alte religii, ele i-au apărut ca atribute și manifestări ale unei persoane absolute. Astăzi se apropie de acest punct de vedere și filosofia.;
- b) cu cât ne ridicăm pe scara entităților create, cu cât ne apropiem de treapta pe care stă persoana omenească – de singură entitate înzestrată cu putința comunicării cu ordinea eternă –, înțelegându-se prin aceasta că și acea ordine trebuie să aibe un caracter personal, vedem validându-se tot mai mult principiul individualității, al deosebirii dintre diferiții indivizi. Atomii unui element, moleculele unei [uneia și aceleiași] materii sunt strict identice (prezintă identitate deplină între ele n.n.); indivizii unei specii vegetale nu mai prezintă aceeași uniformitate, legea de viață a speciei e atotputernică. Cam același lucru se petrece și în lumea animală. În clasa persoanelor omenești însă, individul nu mai e dominat în exclusivitate de instinctele speciei, ci urmează un drum în bună parte ales de sine în chip liber. Drumul acesta e o rezultantă a individualității sale libere, dar de o anumită originalitate, și a ordinii eterne; este rezultanta felului său propriu de relație și de colaborare cu acea ordine.

Relația cu ordinea eternă constă în a descifra pretențiile ei – aceasta e cunoașterea – și a răspunde acestor pretenții, prin realizările de ordin social, moral, politic, artistic, etc. Prin relația aceasta se încorporează continuu câte ceva din ordinea eternă în persoana omenească și în ordinea lumii create, prin mijlocirea acestui instrument, acestui canal, care este personalitatea omenească.

Și, întrucât nu există [o anumită] persoană omenească, sau [un anumit] grup înrudit de persoane omenești – neamuri – prin care să se poată încorpora această ordine în multiplicitatea nesfârșită a aspectelor ei, este dată mulțimea de individualități etnice, pentru ca fiecare să încorporeze în sine, după structura și posibilitățile proprii, într-un anumit fel acea ordine, corespunzător cu [una, respectiv] unul din nenumăratele posibilități și aspecte cuprinse în ea.

Precum fiecare ins crește în spirit, în însemnătate, prin relație pozitivă, prin înaintare spre plenitudine spirituală, cu acea rază a ordinii divine care-i este adecvată ființei lui, tot așa, neamurile, cresc în puteri prin acel fel de comunicare activă cu ordinea eternă care le este proprie lor, care le e indicată, de ființa lor originală, ca întreg, care formează legea cea mai înaltă a individualității lor etnice.

Din aceasta rezultă că idealul permanent al neamului nostru este creșterea spirituală – aceasta presupune, desigur, și o bază corespunzătoare de existență fizică – printr-un fel de relație cu ordinea valorilor eterne, determinat de individualitatea sa etnică, de românism; *printr-o comuniune românească cu Dumnezeu.*

Care este modul românesc de comuniune cu ordinea spirituală transcendentă? Acesta, ne-o spun istoria și viața actuală a poporului nostru, este ortodoxia”, *ibidem*, pag. 105, 106

„Ortodoxia e har dumnezeiesc, adică prezență familiară a lui Iisus printre noi, transfigurându-ne viața, adâncindu-i înțelesul, dându-ne răbdare și curaj în mijlocul neajunsurilor, într-o măsură în care nu ne-ar putea da, dacă ar lipsi Hristos, nici un om, oricât ar pretinde că-l înlocuiește exact”, Dumitru Stăniloae, *Ortodoxia, lumina lumii și inima neamului nostru*, în *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 11, 1940. Textul se regăsește în Dumitru Stăniloae, *vol.cit.*, pag. 111

Faptele ce însoțesc firul scurgerii timpului atestă că „datorită ortodoxiei neamul nostru n-a fost singur în lunga sa istorie în care n-a avut nici un ajutor de la oameni. Ci a fost cu Iisus Hristos. Și, ajutat de

---

El, toate le-a biruit. Au fost, în schimb, alte neamuri, puternic încrezute în oameni ce se dădeau asemenea lui Hristos, care nu și-au putut menține existența lor ca stat.

Ortodoxia, fiind vedere dreaptă a voii Dumnezeiești și a posibilităților și a țințelor omenești, precum și comunicare neintermediată cu Iisus Hristos – e și viață dreaptă, e și blândețe, e și sfințenie. Iar când trebuie să fie eroism, e eroismul cel mai dezinteresat, mai curat, mai lipsit de cruzime și de poftă de stăpânire. Oportunismul și cinismul politic e străin de sufletul crescut în ortodoxie”., ibidem

„Credința creștină e pentru credincios un impuls spre afirmarea comunității naționale, spre iubirea, mai presus de fire, a celor cu care firea l-a așezat în relații fundamentale de viață. Creștinismul răzbate în mod necesar spre naționalism. Mântuirea e desigur o problemă care trebuie să frământă personal pe fiecare om, dar ea nu poate fi dobândită de om printr-o trăire de eu izolat, ea nu se împărtășește omului în asceastă calitate – care e anormală –, ci în calitatea lui de membru al unei comunități, iar cea mai firească comunitate este cea națională”., Dumitru Stăniloae, *Creștinism și naționalism*, în *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 40, 1940. Textul se regăsește în Dumitru Stăniloae, vol.cit., pag. 119

„Apropierea creștinismului de națiune a fost ușurată și de filosofia mai nouă, care a descoperit că realitatea cea mai înaltă nu e cea a obiectelor, ci cea omenească, iar aceasta nu se poate găsi normal și cu posibilități de plenitudine, decât în comuniunea dintre persoane. Aceasta e natura, iar creștinismul nu face decât să-și toarne harul în această natură, ca s-o desăvârșească. Creștinismul e perfecționarea relației naturale dintre om și om, desăvârșirea comuniunii, desăvârșirea dragostei, sau legătura desăvârșirii.

De aici nu e decât un pas până la a spune: cea mai naturală dintre relații, dintre manifestările necesare naturii, este comunicarea cu cei apropiați, care au în toate cazurile firești, aceeași limbă, aceeași istorie, aceleași aspirații, același destin. Națiunile sunt comunități de destin, comunitățile cele mai temeinice, mai statornice, înfășurate prin mai multe fire de legătură, deosebit de profunde, față de alte feluri de comunități, cu mult mai trecătoare (de durabilitate inferioară n.n.), mai superficiale (de profunzime redusă n.n.). Creștinismul n-a venit să se opună tendințelor celor mai firești de comuniune, concretizărilor celor mai

---

profunde ale acestor tendințe, n-a venit să înăbușe natura, să o facă să caute alte forme de comuniune mai puțin firești (cu deficit de organicitate n.n.), ci să intensifice, să înalțe, să desăvârșească formele naturale ale relațiilor omenești.

Comuniunea este chiar o condiție fundamentală a mântuirii. Nu poți împlini voia lui Dumnezeu, nu poți exercita faptele creștinești, nu poți afla și experia pe Dumnezeu chiar, decât în cadrul comuniunii. Aceasta se colorează și se umple întotdeauna de alt conținut, după cum credințele celor ce o întrețin sunt altele. Dar, în afară de ea nu se poate trăi religia. Iar comuniunea cea mai firească, cea mai de temelie, este aceea între membrii aceleiași națiuni. În mod necesar, ea trebuie folosită pentru trăirea în cadrul ei a conținutului religios. Un creștin e fericit de țesătura de ocazii ce i-o oferă apartenența la comunitatea națională, pentru a-și trăi în ea conținuturile religioase. Întrucât e om legat de un spațiu, împletit prin limbă, prin istorie, cu un grup național, el nu se poate izola de acel grup, pentru a stabili altă comuniune, căci pentru aceasta ar trebui să fugă din țara unde s-a născut, unde l-a destinat Dumnezeu să trăiască”. ibidem, pag. 118, 119

„Dumnezeu nu mă va răsplăti pentru modul cum am știut să mă desfac de comunitatea firească în care mi-a fost dat să trăiesc, ci după modul în care am afirmat această comuniune, cu voința și cu iubirea mea creștină.

Dumnezeu privește pe om nu în izolarea lui, ci ca membru al unei comunități mai largi, privește propriu-zis comunitățile și, prin ele, face părtaș pe om de har și mântuire. Și întrucât comunitățile cele mai firești sunt neamurile, de ce n-am spune că privirea directă a lui Dumnezeu cade pe neamuri, și numai întrucât inșii fac parte din neamuri, simte fiecare [dintre ei] privirea lui Dumnezeu asupra lui.

În cartea lui Daniil se spune că Dumnezeu pune în cumpănă împărăția, nu pe ins în parte. Iar la Apocalipsă se vorbește de mântuirea neamurilor, nu a inșilor”. ibidem, pag. 119

Iar dacă, așa cum accentuează Nae Ionescu, „un creștin este, luptă și cere împlinirea legii lui Dumnezeu”(Nae Ionescu, *Iertarea creștină*, în *Cuvântul*, an III, nr. 624 din 29 noiembrie 1926. Textul se regăsește în Nae Ionescu, *Teologia. Integrala publicisticii religioase*, Editura Deisis, Sibiu, 2003, pag. 114), iar aceasta cere ca fiecare ființă umană să evolueze spiritual prin simbioză cu comunitatea națională de iubire din care face parte, înțelegem că, între direcțiile majore ale activismului nostru personal, trebuie să

---

includem, permanent și pregnant, apărarea naționalității noastre românești. În acest sens, să ne fie mereu viu în conștiință că pentru păstrarea, neștirbită, a ființei naționale, avem, fiecare dintre noi, deplina îndreptățire și sfânta obligație de a folosi, în situație de necesitate – adică după ce, fără succes, am întrebuințat toate mijloacele pașnice – chiar violența fizică.

Aceasta deoarece, exemplifică același Nae Ionescu: „Știm că batjocorit, scuipat, pălmuit și spânzurat (pironit n.n.) pe cruce, Hristos a gemut îndurător: *Iartă-le lor Doamne, că nu știu ce fac!* Dar tot Hristos, îndurătorul a toate, e cel care a luat biciul și a gonit pe zarafii și [pe] negustorii care spurcau casa Domnului. De ce se uită așa ușor lucrurile acestea? De ce nu ne dăm seama că blasfemăm și batjocorim tocmai ce e mai cutremurător de sublim în creștinism, atunci când bagatelizăm iertarea creștină, făcând din ea o mușama cu care să acoperim păcatele ce se fac împotriva *legii*?...*De-ți va greși aproapele tău nu de șapte ori, dar (ci n.n.) de șapte zeci de ori câte șapte, iartă-l pre el'* (ibidem)... Iertarea în domeniul relativ al personalului e la locul ei: iertarea greșiților noștri echivalează cu indiferența față de răul care ni se face, pentru că acest rău noi nu-l simțim, [adică] nu trebuie să-l simțim. Așa fiind, iertarea nu e un principiu de morală, ci o metodă terapeutică pentru prelucrarea noastră personală. Dar, atunci, iertare pentru păcatele împotriva *legii* nu există pentru noi; ea nu stă în mâna noastră, ci în mâna lui Dumnezeu; singur poate Dumnezeu să ierte. Noi nu! Ar fi prea mare îndrăzneala și orgoliul acesta ne-ar pierde. Încetați deci, mielușei ai lui Dumnezeu, cu risipa de generozitate”,
ibidem

„Cu aceeași credință în Dumnezeu – circumstanțiază Ion Coja –, legionarii au mers și ei după pilda cristică, a Celui ce a propovăduit învățătura iubirii împinsă până la gestul paradoxal de a-i oferi celui ce te-a pălmuit o dată și celălalt obraz!

Numai că același Iisus ne-a învățat că sunt momente când trebuie să mai pui mâna și pe biciul pedepsitor, nu pentru a te apăra pe tine, ființă trecătoare, individ sortit unei existențe efemere, ci ca să te pui stavilă când celălalt atentează la veșnicia neamului tău, la integritatea comunității în care te-ai născut și care ți-a dat identitate în fața lui Dumnezeu! Ca să-i aperi pe ai tăi!...

Da, întorci și celălalt obraz, dar numai dacă e vorba strict de obrazul tău, ca ins, ca persoană. Dar când cineva lovește în obrazul

---

neamului tău, atunci și Iisus și Moise, și oricine, toți te învață la fel: să fii necruțător!

Sub această boltă de semnificații se înscrie gestul nicadorilor și, în mare, toate violențele comise de legionarii!", Ion Coja, *Nicadorii*, în *Săptămâna românească*, An II, nr. 51, 16-22 noiembrie 2006, pag. 24

„Căci legionarii așa s-au simțit și așa au și fost atunci când au ridicat brațul pedepsitor: în legitimă apărare. Dar nu în apărarea propriei persoane, ci în apărarea Neamului!", *ibidem*

„«Salvarea Țării, a Neamului, este legea mai presus de toate legile: suprema lex».

Nicadorii nu au încălcat această lege ci, dimpotrivă, i s-au supus fără preget!", *ibidem*

„Această lege o nesocotise I.G. Duca, iar codul penal și practica judiciară îl lăsau nepedepsit pe infractor. Pe I.G. Duca și pe alții care știau bine că săvârșiseră mari ticăloșii pentru care nu aveau însă niciodată să plătească în fața instanțelor atât de corupte ale României interbelice. Dar iată că apare o instanță nouă, insensibilă la subtilitățile avocațești și la forța banului de a corupe pe oricine. O instanță care face, din interesul național, principiul suprem al justiției! O instanță care nu confundă justiția cu legalitatea! Care nu recunoaște legile măsluite, gândite pentru folosul marilor vânzători de Țară!

Această justiție a acționat prima oară prin nicadori și apariția ei e ușor de imaginat ce reacție a stârnit în clasa politică a profitorilor de pe urma celor prea buni și prea blânzi, și ușor de prostiț nu pentru că ar fi proști, ci pentru că sunt capabili să vadă, chiar și-n ticăloșia și nedreptatea cea mai mare, voia Domnului.

Facă-se!", *ibidem*

„Nicadorii(;), au găsit cum să dea peste cap întregul sistem de apărare pe care și l-au creat, prin minciună și înșelătorie adversarii lor, sistem de apărare care a transformat democrația, ca sistem politic, și justiția, ca instituție, (;)în prestatori de servicii pentru caracatița mondială a corupției, infiltrată până la cel mai mărunț funcționar de stat"., *ibidem*

Aidoma, adică predându-se Poliției *din proprie inițiativă* – *deși ar fi putut lesne să fugă cu succes* și, de asemenea, cu toate că *știau exact ce cumplite consecințe, inclusiv cazne de felul aceloră prin care **Inchiziția** îngrozise Spania* cu jumătate de mileniu în urmă,

---

vor avea să suporte (vezi pe larg și, firește, nelimitativ: Ion Coja, art.cit., integral, sau Redacția Obiectiv Legionar, *Comentarii* la articolul Mr. Ion T. Ciobanu, *Dictatura Regelui Carol al II-lea sau despre cum s-a încercat gestionarea crizei acesteia*, făcute în *Obiectiv Legionar*, nr. 38-39, Septembrie-Octombrie 2006, pag. 6 [O.L. 38-39]) –, au procedat și legionarii care, în septembrie 1939, l-au «executat» pe Armand Călinescu, prim-ministrul asasin, care avea pe conștiință viața (și tinerețea) Căpitanului, a nicadorilor și a decemvirilor, uciși prin strangulare de gardienii care îi păzeau”, Ion Coja, art.cit., pag. 24

„Imediat după atentat echipa Miti Dumitrescu s-a deplasat în str. General Berthelot” (Șerban Milcoveanu, *Corneliu Z. Codreanu altceva decât Horia Sima*, vol.II, Editura Crater, București, 1996, pag. 145) și, își amintește Paul Știubei («la data aceea în 1939(;) inginerul șef al aparatelor din Radiodifuziune», cf. Șerban Milcoveanu, *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu și epoca 1930-1950*, pag. 43), a intrat în localul Radiodifuziunii trăgând în tavan mai multe focuri de revolver. Aceasta pentru a intimida și paraliza presupusa gardă militară de pază. Spre stupefacția istoriei această instituție a Radiodifuziunii nu avea pază militară și avea numai doi portari, salariați proprii, care controlau intrarea.

Echipa Miti Dumitrescu s-a dus direct în sala de înregistrare și difuziune unde cânta orchestra Radio(;). Miti Dumitrescu a luat microfonul din fața orchestrei și a pronunțat următorul mesaj către Națiune și Istorie:

«Astăzi 21 septembrie 1939 ora 14³⁰ primul ministru Armand Călinescu a fost executat de o echipă legionară de sacrificiu care a făcut justiție pentru asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu la 30 noiembrie 1938».

Salariații Radiodifuziunii au întrerupt difuzarea la jumătatea mesajului și astfel publicul ascultător n-a recepționat justificarea atentatului.

Odată cu exprimarea mesajului, echipa Miti Dumitrescu a depus pe podea revolverele și a ridicat spre tavan ambele mâini.

Aceasta cu semnificație de predare către autoritățile de stat. Până să vină poliția spre a-i aresta(;), directorul general al Radiodifuziunii(;) s-a repezit asupra lui Miti Dumitrescu și i-a tras două palme. Miti Dumitrescu nu a ripostat și a rămas mai departe imobil cu mâinile ridicate spre tavan.

Poliția a venit în frunte cu generalul Gavrilă Marinescu și i-a luat pe legionari”, Paul Știubei, *Mărturisire făcută în calitate de pacient doctorului*

Șerban Milcoveanu, redată în Șerban Milcoveanu, *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu și epoca 1930-1950*, pag. 43, 44

„Lui Miti Dumitrescu i s-au rupt ambele brațe, iar limba i-a fost scoasă din gură cu un cârlig.”, Redacția Obiectiv legionar, *Comentariile amintite*, extras
Fiecare dintre cei nouă membri ai echipei de sacrificiu, după ce a fost „torturat timp de 8 ore într-un mod înfiorător”(XXX, *Cronologie legionară*, în [O.L. 38-39], pag. 69, Ediția I-a, Colecția *Omul Nou*, Salzburg, 1953), a fost „legat și împușcat fără judecată”, ibidem

Apoi, tot Poliția, „le-a depus cadavrele chiar la locul atentatului, strada Știrbei Vodă la întretăierea cu bulevardul Ardealului”, Șerban Milcoveanu, *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu și epoca 1930-1950*, pag. 44

„Încă o informație.

La acea dată era mare caniculă în București.

Prefectura Poliției Capitalei a montat în jurul cadavrelor mai multe tribune pentru ca publicul să [le] vizioneze descompunerea(;).

La fața locului au venit membrii Guvernului și alte somități ale clasei conducătoare.

În «Jurnalul» care a rulat la cinematografele din acea epocă s-a putut vedea [spre pildă,] cum(;) ministrul educației naționale profesorul Petre Andrei scuipă cadavrele în chip de ură și pedeapsă post mortem”, ibidem, pag. 45

De asemenea, „(;) școlile au venit să le scuipe și să le blesteme”, Șerban Milcoveanu, *Corneliu Z. Codreanu altceva decât Horia Sima*, vol.I, pag. 146

„Nu se știe ce s-a întâmplat [apoi] cu cadavrele(;). După toate probabilitățile au fost incinerate la Crematoriul Cenușa și ce a rezultat a fost azvârlit la gunoi”, idem, *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu și epoca 1930-1950*, pag. 45

Din cadrul acelorăși sinistre represalii, fac parte și „masacrele mișelești din noaptea de 21-22 septembrie 1939. Noul guvern constituit sub președenția gen[eralului] Argeșanu, având pe gen[eralul] Gavril[ă] Marinescu ca Ministru de Interne, a ordonat uciderea tuturor frunțașilor legionari din lagăre și închisori, precum și a câte 3-5 legionari din fiecare județ.

Astfel, au fost asasinați grupul de la închisoarea Râmnicu-Sărat în frunte cu ing. Gh. Clime, care a fost(;) torturat în mod înfiorător; 44 în lagărul de la Miercurea Ciuc; 31 în lagărul de la Vaslui; 7 la Spitalul

---

Militar din Braşov; 10 în Bucureşti; 147 în restul ţării. În total, 252 de legionari”, XXX, *Cronologie legionară*, în [O.L. 38-39], pag. 70

De asemenea, pe 22 septembrie „Victor Dragomirescu este ridicat de la Spitalul închisorii Văcăreşti, sugrumat în maşină şi dus la crematoriu unde, încă dând semne de viaţă, a fost ars de viu”, *ibidem*

Omisesem, mai sus, să-ţi precizez motivul asasinării lui I.G. Duca. El, în calitate sa de prim-ministru, semnase, în 1933, un angajament internaţional pentru încetăţenirea în ţară a 300.000 de evrei (vezi detalii în Ion Coja, art.cit, pag. 22). Şi-aceasta când, „în luna decembrie 1933, vreme de pace, nu existau nicăieri [în lume] persecuţii antievreieşti” (*ibidem*, pag. 22) ; „iar adăugaţi la ceilalţi aflaţi deja în România, unii cu forme legale, alţii clandestini, evreii din România ar fi ajuns să depăşească un milion şi jumătate, devenind, practic, cea mai numeroasă minoritate etnică din România”, *ibidem*

Dar „de ce să se producă un asemenea exod, din Polonia în România, un exod de dimensiuni superioare celui biblic?! Explicaţii oficiale nu s-au dat, dar chiar şi dacă ar fi existat aceste justificări, cine ar fi împiedicat apariţia altor explicaţii, a altor «scenarii»?

Un astfel de scenariu, care a circulat mult în perioada interbelică, este acela potrivit căruia comunitatea evreiască, preocupată(;) în mod firesc, de constituirea unui stat Israel, cu un teritoriu propriu, ar fi vizat, ca teritoriu al acestui stat, o parte din teritoriul românesc!”, *ibidem*

„La acea dată, în 1933, acest plan al cărui susţinător tenace fusese vestitul ministru [de interne al Franţei](;) Adolphe Crémieux (1796-1880), avea o vechime de aproape un secol! Aşa se explică, susţin unii, presiunile făcute asupra României şi la Conferinţa internaţională de la Berlin (1878), şi la Paris (după primul război mondial), pentru ca România să accepte încetăţenirea necondiţionată a oricărui evreu care ar fi vrut să se stabilească în România. Deja însă, pe căi legale sau altminteri, în România de după 1830, s-au scurs importante efective umane evreieşti, din Rusia şi Polonia îndeosebi, al căror număr ameninţa să pună în cumpănă caracterul românesc al unor importante suprafeţe din teritoriul naţional. Oraşele moldoveneşti, în frunte cu Iaşii, erau deja locuite cam toate de o populaţie majoritar evreiască.

Cum pica în acest context intrarea în ţară a încă 300.000 de evrei, e uşor să ne imaginăm! Din păcate singurii care au reacţionat

---

(iar reacția lor nu a imaginat cea mai fericită soluție) au fost legionarii. Celelalte formațiuni politice nu au avut nimic de obiectat. Din partea legionarilor, generalul Cantacuzino-Grănicerul i-a făcut o vizită prim-ministrului acasă și, în virtutea faptului că se cunoșteau și se prețuiau dintotdeauna, (;)-a avertizat: «Ghiță, să știi că dacă semnezi intrarea în țară a 300.000 de evrei, băieții (adică legionarii – n. I.Coja.) te împușcă!»

Generalul, așadar, nu s-a plâns de nedreptatea care li se făcea legionarilor prin desființarea partidului lor, împiedicându-i să se prezinte la alegerile de peste câteva zile. Ci i-a făcut lui Duca o cerere pe care ar fi trebuit s-o susțină și celelalte partide, căci intrarea a 300.000 de alogeni, indiferent de naționalitatea acestora, era o măsură inacceptabilă în numele celor mai elementare interese naționale”, *ibidem*

„Sora lui I.G. Duca(;) a reprodus cuvintele pe care le-a rostit I.G. Duca, întors acasă, după ce a semnat pentru încetățenirea celor 300.000 de evrei: «Mi-am semnat condamnarea la moarte!»

E cumplit și naște o mulțime de întrebări faptul că I.G. Duca a semnat acea convenție (sau ce-o fi fost), știind bine ce i se va întâmpla și, mai ales, știind bine cât rău aduce astfel Țării și Neamului său. De ce a semnat I.G. Duca? Singurul răspuns plauzibil rămâne acela că I.G. Duca își asumase anumite obligații de supunere și ascultare necondiționată, pe care nu era chip să le încalce”..., *ibidem*

Oricum, „asasinatul politic nu a fost inventat de legionari! Dar este evident că legionarii sunt acuzați pentru aceste asasinat cu o insistență și cu o strategie a dezinformării atât de bine pusă la punct încât trebuie să ne întrebăm ce anume supără în mod specific și pe cine în faptul că legionarii, pe parcursul a(;) 20 de ani(;) săvârșiseră câteva asasinat (Manciu, Duca, Stelescu, Armand Călinescu și...cam «atât»), iar împotriva lor autoritățile, subliniez: autoritățile, ocolind legea, încălcând-o chiar, ucisese cu de la sine voie, a regelui și a zbirilor poliției și din guvern, peste 300 (trei sute) de tineri care, ca persoană, ca individ, nu săvârșiseră nici o infracțiune, nici o fărădelege.

Se uită lucrul acesta sau este complet necunoscut de cei care îi consideră mai departe pe legionari niște asasini prin excelență, adică prin mentalitate și prin program politic.

Mai sunt oare legionarii, la acest «scor» atât de categoric, 300-4, mai sunt ei asasinii sângeroși și bezmetici pe care ni-i prezintă fel de fel de istorici și publiciști care uită cu consecvența cea mai stranie să amintească circumstanțele(;) în care aceștia s-au simțit obligați să recurgă la forma supremă de apărare?!”, *ibidem*, pag. 24

Nu cumva, precum avertizează Șerban Suru, „poate(;) cei din fruntea țării nu vor să se cunoască istoria reală, căci, de-abia atunci oamenii de rând se vor putea proteja împotriva repetării istoriei și, o asemenea posibilitate, conducătorii noștri nu o agreează căci poate au de gând să «repete» istoria, luând exemple din trecut atunci când se vor afla la ananghie. Să nu uităm că pentru Ion Iliescu a fost la modă în anul 1990 să dea vina pe legionari și să spună că împotriva regimului neocomunist de atunci, manifestațiile populare au fost de tip «legionar» - în sensul rău al cuvântului”. Șerban Suru, *Adresă către autorități...*, în *Obiectiv Legionar*, nr.38-39, Septembrie-Octombrie 2006, pag. 1, [O.L. 38-39]

Să nu uităm, vorba lui Ion Coja, că, „ce trăim noi azi seamănă destul de bine cu ce se întâmpla în România anilor '30. Numai că atunci era mai evident pericolul din afară, al dezagregării României Mari. Acest pericol nu aș zice că azi este mai mic, sau că nu există! Dimpotrivă! Este poate mai mare ca-n anii '30, dar este mult mai discret, mai bine disimulat sub felurite lozinci și structuri europenizante, uzând de arme mai eficiente decât cele aflate în dotarea armatelor, cum ar fi arma financiară sau arma psihologică”. Ion Coja, *art.cit.*, pag. 23

Apropo, întreabă retoric Nicador Zelea Codreanu: **„Care erau atunci [,în anii '30,] dușmanii declarați ai Legiunii și implicit ai prosperității României și ai românilor?**

Politicianismul, corupția, spolierea bogățiilor țării și pauperizarea majorității zdrobitoare a românilor, asaltul economic al străinilor, cumpărând totul pe nimic, înrobind bietul român pe salarii de supraviețuire, despădurirea munților României în folosul unor venetici, transformarea românilor într-un popor de bolnavi datorită mizeriei creatoare de boli sociale și a asistenței sociale de două parale!

Atenție, vi se pare cunoscut?(;) Ce vi se poate părea depășit?”, Nicador Zelea Codreanu, *Despre niște reformatori*, în *Cuvântul Legionar*, An III, nr.36, august 2006, pag. 3

concentrează în asemenea reacții pur exterioare de natură epidermică. *Revoluția legionară lucrează în substratul imponderabil al sufletului, acolo unde reacțiile sunt în mare parte de natură afectivă, dar amestecate cu efort reflexiv*⁸⁵.

Și deși „ca în orice revoluție, se încearcă o schimbare radicală socială(;), masele nu mai sunt îndemnate să meargă la acte și gesturi necontrolate, nu mai sunt îndopate cu lozinci purtătoare de ură, nu mai sunt dirijate spre dezlipirea sufletească de națiunea din care fac parte”⁸⁶. Iar „concepția legionară depășește scopul imediat al unei reușite concrete de înlăturare a unei clase sociale prin altă”⁸⁷, revoluția întemeiată pe ea luând „în considerație viitorul întregii națiuni, armonia și bunăstarea socială a tuturor claselor”⁸⁸. „Nu se preconizează violența, nu se urmărește distrugerea utilului experimentat, nu se insinuează desprinderea individului de contextul național,

---

Dacă nimic, are cuvântul Șerban Suru:

„[–] Terorismul de stat este cel mai înfiorător, cel mai distrugător tip de terorism, căci cetățenii sunt la discreția forțelor Statului, forțe care în loc să îi apere, îi torturează și îiucid” (Șerban Suru, *Invitație la Conferința cu titlul «70 de ani de terorism în România modernă - începutul...»*, ținută la Sala Dalles din Bd. Nicolae Bălcescu, nr. 18, sector 1, București, în data de 20.09.2006, între orele 18-20. Textul se regăsește în [O.L. 38-39], pag. 2), „practicând teroarea de stat ca metodă de anihilare a adversarilor politici și de supunere totală a populației”, ibidem

Ciulesc urechea...

⁸⁵ Faust Brădescu, op.cit., pag. 54

⁸⁶ ibidem, pag. 55

⁸⁷ ibidem

⁸⁸ ibidem

nu se propovăduiește fericirea și bunăstarea prin desprinderea de Dumnezeu⁸⁹90.

Așa se explică de ce nici „după [mai mult de] trei sferturi de secol, spaima dușmanilor în fața invincibilității spirituale a edificiului legionar nu a încetat: s-a transmis copiilor și nepoților, asemeni unei moșteniri, astfel încât devine relativ simplu să identifiți un dușman al neamului românesc sau un arivist (grabă și zel suspect în a denatura și stigmatiza legionarismul). Deși numărul legionarilor actuali este infim, deși tineretul de azi prezintă certitudinea că nu poate urma calea elitei interbelice, deși literatura «verde» constituie o raritate, corul denigrărilor nu încetează. Dar pentru legionari «nu există înfrângere și dezarmare, căci forța ale cărei unelte vrem noi să fim e etern invincibilă»(Ion Moța – La Icoană, 1927) și «Chiar dacă a căzut Căpitanul, a rămas metoda!»⁹¹. „Armatele cele mai eficace din lume sunt semințele”⁹².

„Corneliu Codreanu n-a pus problema României imediate, a României moderne sau contemporane. Era mult prea puțin. Nu s-ar fi potrivit nici dimensiunii viziunii sale, și nici așteptărilor noastre. El a pus problema în termeni ultimi, în totalitatea devenirii naționale. El n-a vrut să îndrepte mizeria aproximativă a condiției noastre, ci să

---

⁸⁹ „Revoluția legionară are loc *în timp*, printr-o gândire ce ia în considerație stabilirea unei armonii generale și a centrului de realizare în sufletul individului, iar nu în izbucnirea unei răzvrătiri sângeroase”, ibidem, pag. 60

⁹⁰ ibidem

⁹¹ Nicoleta Codrin, *Cuvânt înainte* la volumul Constantin Papanace, *Stilul legionar de luptă. Concepția tactică a Căpitanului*, Editura Lucman, București, 2004, pag. 15

⁹² Lucian Blaga, *Carnețelul negru*, în volumul Lucian Blaga, *Aforisme*, Text stabilit și îngrijit de Monica Manu, Editura Humanitas, București, 2001, pag. 279

introducă Absolutul în respirația zilnică a României. Nu o revoluție a momentului istoric, ci una a istoriei”⁹³.

În legionarism, „ideea de bază a revoluționării existenței umane nu este nici libertatea și, în nici un caz autoritatea. «Mișcarea Legionară nu se întemeiază [în] exclusiv[itate] nici pe principiul autorității, nici pe cel al libertății. Ea își are temeliile înfipte în principiul dragostei. În el își au rădăcinile atât autoritatea, cât și libertatea»(Corneliu Zelea Codreanu, *Legiunea pentru supraviețuirea ființei naționale*, pag. 59).

Este vorba despre aceeași dragoste propovăduită de primii creștini, este dragostea dintre Christos și apostoli. Dragostea legionară nu este destinată unor anumiți oameni dintr-un spațiu și timp dat, ea este destinată întregului neam românesc”⁹⁴.

Aceasta explică de ce „în timp ce toate revoluțiile sunt politice, revoluția legionară este spirituală și creștină.

În timp ce toate revoluțiile contemporane au ca scop cucerirea puterii de către o clasă socială sau de către un om, revoluția legionară are drept țință supremă: mântuirea neamului, împăcarea neamului românesc cu Dumnezeu(;)”⁹⁵.

„De aceea sensul Mișcării Legionare se deosebește de tot ce s-a făcut până astăzi în istorie”⁹⁶: „niciodată cuvântul Mântuitorului n-a fost înțeles ca o revoluție a forțelor sufletești împotriva păcatelor și a slăbiciunilor

---

⁹³ Emil Cioran, *Profilul interior al Căpitanului*, în *Glasul strămoșesc*, Sibiu, anul VI, nr. 10 din 25 decembrie 1940. Textul se regăsește în culegerea , *Mișcarea Legionară în texte originale și imagini*, Editura Lucman, București, f.a., pag. 177 [M.L.T.O.I.]

⁹⁴ Cezarina Bărzoii, *Charisma lui Corneliu Zelea Codreanu. Perspectivă legionară, IV*, în *Permanențe*, anul VII, nr. 11-12, noiembrie-decembrie 2004, pag. 19

⁹⁵ Mircea Eliade, *De ce cred în biruința Mișcării Legionare*, în *Buna Vestire*, anul I, nr. 244 din 17 decembrie 1937. Textul se regăsește în culegerea , «*Dosarul*» *Mircea Eliade*, vol. V, (1936-1944), *Jos farsa!*, partea a doua, Cuvânt înainte și culegere de texte de Mircea Handoca, Editura Curtea Veche, București, 2001, pag. 251 [D.M.E.-J.F.p.II]

⁹⁶ ibidem, pag. 251, 252

cărnii”⁹⁷. „O revoluție spirituală care luptă în primul rând împotriva păcatului și nevredniciei”⁹⁸. O revoluție a cărei biruință „va crea un om nou”⁹⁹, „născut dintr-un desăvârșit primat al spiritului împotriva temporalului, dintr-o biruință a duhului împotriva cărnii”¹⁰⁰.

„Legionarul nu mai trăiește la întâmplare. Viața lui are un sens precis și major: revoluția creștină, mântuirea neamului românesc”¹⁰¹.

„Stilul de viață legionar înlătură tot ceea ce este inutil, exterior, ornamental, înlătură tot ceea ce a creat strâmb și împovăraător o mentalitate și o simțire îmbătrânită, stilul legionar înlătură tot ceea ce astăzi, ca și-n alte epoci asemănătoare, sub pretenție de civilizație și rafinament, desfigurează chipul omului și îl îndepărtează de natura sa proprie.

Dar ce înseamnă simplitate legionară? Înseamnă trăirea adevărată: omul în legile omeniei sale. Simplitatea legionară înseamnă linie dreaptă, înseamnă adâncime, înseamnă asceză”¹⁰². Ea decurge dintr-o adevărată trăire în spirit”¹⁰³.

---

⁹⁷ ibidem, pag. 251

⁹⁸ ibidem

⁹⁹ ibidem, pag. 252

¹⁰⁰ ibidem

¹⁰¹ Mircea Eliade, *Noua aristocrație legionară*, în *Vremea*, anul IX, nr. 522 din 23 ianuarie 1938. Textul se regăsește în [D.M.E.-J.F.p.II], pag. 259

¹⁰² Înseamnă-n-trun cuvânt CREDINȚĂ. „Credință și(:) jertfă”. Traian Herseni, *Prefață* la volumul Traian Herseni, *Mișcarea Legionară și muncitorimea*, Editura *Mișcării Legionare*, București, 1940, pag. 3

Nu-ntâmplător „Mișcarea Legionară are *credințe*, nu *programe*. Deosebirea e ca între cer și pământ. *Programul* e ceva din afară, făcut anume să câștige *partizani*. El se aseamănă cu râma din undița pescarului. Cu cât e mai grasă râma, cu atât mai repede se prinde peștele și, se înțelege, cu atât mai bine îi merge pescarului. Cu alte cuvinte: cu cât e mai darnic programul, cu atât se lasă mai repede

---

păcălit alegătorul și, se înțelege, cu atât mai bine le merge partidelor. Spus pe față: programul e făcut de cei «deștepți» sau «șmecheri» ca să amăgească pe cei «proști» în alegeri”. (Traian Herseni, *Cuvânt înainte la volumul Traian Herseni, Mișcarea Legionară și țărănimea*, Ediția a II-a, Editura *Mișcării Legionare*, București, 1940, pag. 3) E simptomatic că în „compoziția comitetelor executive, centrale și județene ale partidelor politice, din care se recrutează miniștrii și prefecții guvernelor și deputații”(Traian Brăileanu, *Politica*, Editura, *Albatros*, București, 2003, pag. 315. Ediția a I-a, Tipografia *Mitropolitul Silvestru*, Cernăuți, 1928), „predomină tipul intelectualului nemulțumit cu leafa sa sau a[!] avocatului care speră să-și sporească clientela și să învântească afaceri mai bune devenind prefect sau deputat”, ibidem

După ce trec alegerile, partidele și-au ajuns scopul și nu le mai pasă de nimic. Căci politicianul «deștept» știe că până la alegerile viitoare «proștul» uită, iar el are vreme să-și schimbe dacă nu *năravul*, cel puțin... *programul*.(Traian Herseni, *Mișcarea Legionară și țărănimea*, pag. 3) „«Programele sunt *vorbe*»”, ibidem, pag. 3, 4

„*Credințele* sunt cu totul altceva. Ele isvorăsc dinlăuntru, din inima și sufletul omului. Cu un program de care nu te ții, îți bați joc de alții, cu o credință pe care o trădezi, îți bați joc de *Dumnezeu*, de *sufletul* și *omenia ta*. De aceea credințele nu se pot schimba de pe o zi pe alta și nici nu au preț decât dacă sunt înfăptuite. Programele sunt făcute de oameni și schimbate după oameni. Credințele dimpotrivă schimbă ele pe oameni și-i ridică prin frumusețea și adevărul lor până la ele. Care din politicieni trăiește după programul partidului? Care e gata să moară pentru acest program? Legionarii însă trăiesc după credințele lor și sunt gata să-și de viața pentru ele. *Moța și Marin*, ca să nu-i amintim decât pe ei, *au murit întru credința lor legionară*. Din pricina aceasta credințele nici nu au rostul să aducă partizani, ele strâng numai în jurul aceluiași steag pe cei care sunt în stare să trăiască și să moară pentru ele. Mișcarea Legionară are *credincioși*, nu partizani. Din ea fac parte cei care jertfesc *totul pentru țară*, adică pentru mântuirea și înălțarea neamului românesc. În rândurile ei nu intră cei care cer, cei care umblă după câștig, cei care fug de muncă și nu se rușinează să cerșească, ci numai cei care dau, cei care se păgubesc pe ei *pentru mărirea neamului*.(ibidem, pag. 4) Pe scurt, „*Mișcarea Legionară nu promite și nu oferă nimănui nimic. Ea constituie o organizație în care cel care intră dă totul și nu cere în schimb nimic*”, idem, pref.cit., pag. 3

„Căpitanul Legiunii n-a spus niciodată: «veniți fraților cu mine, că vă dau marea cu sarea și cerul cu paserile» cum au spus(;) toți conducătorii de partide din România, ci spune: «*eu am luat în spate crucea suferintelor românești și urc drumul care prin jertfă ne duce la biruință; - cine se crede în stare să îndure toate chinurile acestea să vină cu mine*». Iar când a fost întrebat de program, Căpitanul a răspuns: «*Să dăm tot ce avem pentru neamul nostru, luptând din toate puterile împotriva tuturor acelor ce-l fură, exploatează și dezonoarează, amenințându-i existența*» (25 Oct. 1936). De aceea în jurul său n-au ce căuta lichelele, n-au ce căuta neoamenii. Chiar dacă vreunul dintre aceștia îndrăznește să se apropie, fuge îndată ce dă de greu, «fuge ca dracul de tămâie»”, ibidem, pag. 5

De aceea, „în Legiune nimeni nu se uită dacă ești sărac, dacă ai haine roase, dacă ești simplu muncitor cu ziua sau ești mare bogătaş. Aici nu se pune preț decât pe *credință*, pe *jertfa* adusă, pe *dragostea de neam* și pe *omenie*”, idem, *Mișcarea Legionară și țărănimea*, pag. 17

De aceea „fruntașii legionari nu se aleg după avere sau după oamenii pe care îi atrag în partid, ci după *curățenia sufletului*, după *puterea lor de dragoste*, de *credință* și de *jertfă*”, ibidem

De-aceea, „legionarismul încurajează și se întemeiază pe libertate. Vii în legionarism pentru că ești *liber*, pentru că te-ai hotărât să depășești cercurile de fier ale determinismului biologic (frica de moarte, de suferință, etc.) și ale determinismului economic (frica de a rămâne pe drumuri). Cel dintâi gest al legionarului este un gest de totală libertate: el îndrăznește să se rupă de toate lanțurile robiei sale spirituale, biologice și economice. Nici un determinism exterior nu-l mai poate influența. În clipa când s-a hotărât să fie *liber*, toate spaimile și toate complexele de inferioritate dispar ca prin farmec. Cel care intră în Legiune, îmbracă pentru totdeauna cămașa morții. Asta înseamnă: legionarul se simte atât de liber, încât nici moartea nu-l mai înspăimântă”. (Mircea Eliade, *Libertate*, în *Iconar*, Cernăuți, an III, 1937 nr. 5. Textul se regăsește în volumul, Mircea Eliade, *Textele «legionare» și despre «românism»*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001, pag. 68) „«Cel care știe să moară nu va fi rob niciodată». Și nu e vorba numai de robia etnică sau politică, ci, în primul rând, de robia spirituală. Dacă ești gata să mori, nu te mai poate robi nici o *frică*, nici o slăbiciune, nici o timiditate. Împăcându-te cu gândul morții, atingi cea mai totală libertate care îi este îngăduită omului pe pământ””, ibidem

„Legiunea nu luptă contra cuiva, luptă pentru ceva: pentru valorile spirituale”¹⁰⁴. Iar legionarii „nu merg pe drumul lor, ci pe drumul nației, care e al mântuirii pentru că pe el străjuiește Dumnezeu”¹⁰⁵.

„«Ori învingem ori murim» nu e numai un refren de cântec legionar, ci însuși principiul acestei mișcări care, în afară de aceea a lui Avram Iancu, este singura cu adevărat revoluționară în istoria noastră”¹⁰⁶.

„Astfel toți cei care vor «învierea» neamului românesc, trebuie să vrea totodată revoluția legionară permanentă”¹⁰⁷.

„«Garda de Fier» este ultima rezervă aruncată în luptă de voința de a nu muri a neamului”¹⁰⁸.

Iar dacă, „e adevărat, pot fi și dintre legionari unii care să fi rămas la mentalitatea politică sau la cea haiducească”(Constantin Noica, *Limpeziri pentru o Românie legionară*, în *Buna Vestire*, anul IV, seria a II-a, nr. 29 din 11 octombrie 1940. Conferință ținută la Radio în seara de 5 octombrie 1940, apud site-ul Fundației *George Manu*): „ei sunt întârziații Mișcării sau(;) structural inapți de a progresa o dată cu ea. De aceea nu judecați Mișcarea după cei care nu stau decât la periferia ei, ci după cei buni, care năzuiesc să fie încă și mai buni, și stau ca atare în inima ei. Dacă veți spune: «Am văzut un legionar făcând cutare acțiune nevrednică», nu veți înțelege ce este de înțeles. Când însă veți vedea – și-l puteți vedea – un legionar care încă nu e mulțumit cu sine, atunci veți fi văzut ceva din Legiunea însăși. Veți fi văzut umbra lui Corneliu Codreanu și a lui Moța; lumina lui Corneliu Codreanu și a lui Moța”., ibidem

¹⁰³ Ernest Bernea, *Stil legionar*, Tipografia Bucovina, I.E. Torouțiu, București, 1937; reeditare Salzburg, Colecția *Omul Nou*, 1953 [S.L.], apud site-ul Fundației *George Manu*.

¹⁰⁴ Constantin Noica, *Limpeziri pentru o Românie legionară*, apud site-ul Fundației *George Manu*

¹⁰⁵ Nae Ionescu, *Sub semnul Arhanghelului*, în *Buna Vestire*, anul I, nr. 100 din 27 iunie 1937, apud site-ul Fundației *George Manu*.

¹⁰⁶ Nichifor Crainic, *Revoluția legionară*, apud site-ul Fundației *George Manu*

¹⁰⁷ ibidem

¹⁰⁸ ibidem

Ea diferă esențial atât de fascism cât și de național-socialism; căroră, totdeodată, le este net superioară. „Deosebirea dintre fascism și național-socialism [pe de o parte,] și Mișcarea Legionară [pe de cealaltă,] este aspectul fundamental religios al Mișcării Legionare, religios creștin, ceea ce nu era cazul nici la fasciști, nici la național-socialiști. Erau laicizați și fasciștii și național-socialiștii”¹⁰⁹ ., ibidem

„Stilul legionar este stilul românesc de a fi, este stilul de viață al acestui neam care are un pământ al său, un cer și un Dumnezeu al său, care are un destin propriu în istoria neamurilor. El va învinge ca ceva firesc, în lupta ce se dă astăzi între cele două lumi”¹¹⁰.

---

¹⁰⁹ Spre pildă: „Într-o întrunire, Mussolini s-a uitat la ceas și a spus «Îi dau ultimatum lui Dumnezeu ca în câteva minute să mă trăznească dacă există!» Și-apoi s-a uitat [iar] la ceas. Au trecut minutele și a demonstrat că Dumnezeu nu există”. Petre Țuțea, *Mussolini s-a uitat la ceas și i-a dat ultimatum lui Dumnezeu*, în *Cuvântul*, numerele 115, 116, 117, 118, 13 decembrie 1990, interviu realizat de Horia Salcă. Textul se regăsește în [C.Z.C.E.S.], pag. 270

Iar Hitler, considera religia ca nimic altceva decât un simplu instrument de moralizare a masei.

Mein Kampf: „În această lume omenească nu poate fi concepută supraviețuirea efectivă a unui scop religios. Marea masă a poporului nu este alcătuită din filosofi, ori, pentru masă credința este adesea singura bază a unei concepții morale despre lume. Diferitele mijloace de înlocuire nu s-au dovedit atât de multumitoare încât să se poată vedea în ele înlocuitorii confesiunilor religioase curente. Dar dacă învățământul și credința se sprijină în mod eficace pe păturile cele mai întinse, atunci autoritatea incontestabilă a conținutului acestei credințe trebuie să fie temelia oricărei acțiuni eficace.

Dogmele sunt pentru religii ceea ce sunt legile constituționale pentru stat: fără ele, alături de câteva sute de mii de oameni sus-puși care ar putea trăi înțelept și inteligent, alte milioane n-ar putea s-o facă”. Adolf Hitler, *Mein Kampf*, Ediție în limba română, Editura *Pacifica*, București, 1993, pag. 186, 187

¹¹⁰ Ernest Bernea, [S.L.]

„Sunt două feluri [(atitudini)] de a privi istoria: cea orientală, care se îndepărtează de istorie și cea occidentală, care uită că mai e și un cer. Amândouă sunt unilaterale. În atitudinea orientală, istoria se anemiează sau se insignificază, în cea occidentală, istoria se degradează, fiindcă devine doar locul unor absoluturi subiective, capricioase, laice, empirice, înșelătoare ori chiar satanice, legate de instincte pur omenești. În ambele cazuri istoria decade.

Ceea ce trebuie e, deci o sinteză de cer și de istorie, o validare maximă a istoriei, dar într-o ierarhizare la capătul căreia să fie înțeleșurile și tainele auguste ale metafizicii”¹¹¹. „Istoria mare sub semnul Crucii, al transcendentului”¹¹². „Absolutul(;) e de esență religioasă”¹¹³. „Să avem întotdeauna în istorie curajul, universalitatea și absolutul Crucii”¹¹⁴.

„Lupta metafizică dintre Arhanghelism și Luciferic se transpune, (;) pe plan pământean, în crâncenul război pe care legionarismul îl poartă împotriva întunericului și satanicului de pretutindeni.

Legionarismul(;) nu e, astfel, o simplă abstracțiune, o firavă formulă politică, ci un fenomen etic și istoric de mare intensitate și durată, germinat, în esențele lui cele mai profunde, de un lung fulger metafizic”¹¹⁵.

---

¹¹¹ Vasile Băncilă, *Arhangheli în istoria românească*, articol apărut în *Omul Nou*, Brăila, 1938, apud site-ul Fundației *George Manu*.

¹¹² ibidem

¹¹³ ibidem

¹¹⁴ ibidem

¹¹⁵ Radu Gyr, *O lume tânără și un moment istoric*, în volumul Radu Gyr, *Femeia în eroismul spiritual moral, și național*, Idei dezvoltate dintr-o conferință ținută la 8 decembrie 1935, în aula Universității din Iași, sub patronajul Cercului Studențesc Tecucean, București, f.a., pag. 9, 10

„Mișcarea Legionară(;) este cea mai profundă *revoluție spirituală* pe care a cunoscut-o poporul român de la creștinarea lui încoace.

Prin adâncimea, capacitatea de mulare pe realități și perenitatea ei, revoluția lui Corneliu Codreanu este valabilă pentru toate națiunile care vor să pornească pe calea încreștinării efective”¹¹⁶.

Foc și smarald.

CU DUMNEZEU ÎNAINTE!

----- * * -----

---

¹¹⁶ Gheorghe Racoveanu, *Mișcarea Legionară și Biserica. Omenia și frumusețea cea dintâi*, cu o prefață de Constantin Papanace, Editura *Samizdat*, Tiparul executat de Tipografia *Antet XX Press*, Filipeștii de Târg, Prahova, f.a., pag. 46

Va veni ziua în care și pietrele vor vorbi adevărul, în care cartea faptelor petrecute va sta deschisă și se va citi atât de lămurit, încât toată doctrina paralogismelor nu va fi în stare să-i întunece înțelesul.

Mihai Eminescu, «*Românul*» *continuă și acum...*, Timpul, 2 noiembrie 1877, în Opere vol. X, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura Academiei, București, 1989, pag. 3

CÂT DE "RETROGRAD" ESTE MIHAI EMINESCU?

7 răspunsuri unui procuror

(Textul integral al precizărilor pe care le-am făcut, asupra lucrării *TESTAMENTUL POLITIC AL LUI MIHAI EMINESCU* – Editura Cartea Universitară, București, 2005 – în calitate de autor al ei, cu prilejul interviului pe care doamna Dr. Irina Airinei, redactor la Radio România Cultural, mi l-a luat în ziua de 9 august 2005)

REZUMATUL ÎNTREBĂRILOR

- I. ***Eminescu autor de testament politic?***
- II. ***Cine și de ce ar avea interes să blocheze accesul publicului la scrierile politice ale lui Mihai Eminescu?***
Conspirație mondială împotriva poporului român?
- III. ***De când este Mihai Eminescu Dumnezeu?***
- IV. ***Națiunea: realitate etnică, adică rasială?***
Eminescu: marele luminător de conștiință hotărât de Dumnezeu pentru români?
- V. ***Eminescu: xenofob și antisemit?***
- VI. ***Sunteți antisemit?***
- VII. ***De ce marele geniu al scrisului, Eminescu, dacă a vrut într-adevăr să lase posterității un testament, nu și l-a redactat singur?***

Care este testamentul politic eminescian?

----- * * -----

Stimați ascultători,

Desigur, nu e o bucurie, dar nici un secret pentru nimeni, că timpul pe care ni-l putem permite a-l petrece hoinărind prin librării este din ce în ce mai puțin.

Așa se face că, atunci când reușim să ne vedem ajunși printre rafturile cu cărți, primele, și poate singurele, care ne stârnesc curiozitatea sunt cele cu titluri incitante și coperte viu colorate.

O astfel de prezență editorială este și «Testamentul politic al lui Mihai Eminescu», lucrare apărută în această primăvară la editura bucureșteană Cartea Universitară.

Îmi place să sper că dumneavoastră, trăind ca și mine într-o țară în care încă din primele clase de școală ni s-a vorbit mereu despre Eminescu *doar* ca despre un mare poet, nu mă veți judeca prea aspru dacă vă mărturisesc șocul sufletesc pe care mi l-a provocat vederea acestei cărți: Adică cum? Eminescu să se fi ocupat și de politică? Și încă *nu oricum*, ci chiar pe tărâmul elaborărilor doctrinare? Poate fi cu puțință așa ceva? Și, dac-o fi, atunci de ce nici unul din dascălii mei nu mi-a pomenit niciodată nimic despre asta?

Intrigată, am pus mâna pe telefon și, după ce-am luat de la Informații numărul, am sunat la Cartea Universitară, rugându-i să-mi înlesnească un dialog cu autorul, domnul doctor în economie Radu Mihai Crișan, prezent astăzi, alături de mine, în studio.

Domnule Crișan, ați auzit tot ceea ce am spus și, cu siguranță, intuiți rugămintea mea... Aveți cuvântul.

Mai întâi, vă mulțumesc pentru invitație și vă mărturisesc că emoția îmi gătuie glasul.

În foarte puține cuvinte spus, consider că lucrarea *Testamentul politic al lui Mihai Eminescu*:

- este mesajul militant eminescian, alcătuit din înseși cuvintele lui Mihai Eminescu, așa cum le-a încredințat el eternității, prin scrisul său jurnalistic;
- constituie, deopotrivă, atât o analiză lucidă a vieții politice din România, cât și o mărturisire de credință făcută de Mihai Eminescu neamului său;
- dezvăluie, fără menajamente, bolile politice și economice care macină organismul țării și formulează direcții de acțiune realiste, menite să-l însănătoșească.

Rugându-vă să judecați dumneavoastră, permiteți-mi să citez, la întâmplare, o singură frază:

„E clar că un stat care cheltuiește pentru *pretinse* necesități politice mai mult decât poate suporta producția poporului va ajunge, pas cu pas, la sărăcie, pospăită cu vorbe, dar din ce în ce mai simțitoare prin trebuințele miilor de indivizi pe care un sistem fals i-a ridicat, prefăcându-i în exploatori ai averii publice”, precum și că, „sărăcia e un izvor de rele fizice și morale, care, la rândul lor, sunt cauze ale decadenței economice”.

I.

Domnule Crișan, vă mărturisesc că, personal, despre Eminescu știam că a scris poezii și nuvele. Chiar de pe băncile școlii mi s-a întipărit permanent expresia *POETUL Mihai Eminescu*.

Atunci, de unde și până unde îl scoateți dumneavoastră autor de testament politic?

Stimată doamnă Airinei, găsesc nedumerirea dumneavoastră ca deplin justificată.

La rândul meu, până cu câțiva ani în urmă, nutream, victimă a unei propagande pe cât de abile, pe atât de interesate în falsificarea adevărului, aceeași convingere. Și ca noi, atâtia și atâtia alți semeni.

Spre norocul meu însă, începând din 1998, pe măsură ce înaintam în cercetarea de doctorat, deslușeam, încet-încet, un cu totul alt Eminescu. Așa se face că după contactul avut cu publicistica eminesciană, sunt ferm convins (și *argumentat* convins) că personalitatea creatoare a lui Mihai Eminescu înseamnă, *cu nimic mai prejos decât poetul*: un economist profund și un sociolog de finețe, în simbioză deplină cu un geniu profetic și cu un român autentic.

Și cum firește, sociologicul și economicul, în interdependența lor, determină politicul, iar acesta, la rândul său, le modelează pe amundouă, este de la sine înțeles că orice investigație a unei realități naționale e, prin însăși natura obiectului său, obligată să le integreze organic pe toate trei. Așa a ajuns Eminescu gânditor politic. Și-n treacăt fie spus, tot așa a ajuns și economistul căruia îi vorbiți acum să se «vaccineze», dacă acceptați expresia neacademică, în sociologie și în politică.

II.

Ați folosit o expresie care mă intrigă: «propagandă abilă și interesată în ascunderea adevărului despre Eminescu». Cine și de ce considerați că ar avea interes să blocheze accesul publicului la scrierile, fie ele chiar politice, ale lui Mihai Eminescu?

Vă numărați, cumva, printre adepții teoriei omniprezentei conspirații mondiale împotriva poporului român?

Doamna Airinei, mai întâi, îngăduiți-mi să fac o precizare legată de expresia pe care mi-o atribuiți:

Am spus, propagandă «interesată în falsificarea», iar nicidecum doar în simpla *ascundere* a adevărului. Ceea ce este și mai grav!

Explic. Și îmbin totodată explicația cu răspunsul la cele două întrebări propriu-zise:

Îmi place să cred că nu sufăr nici de mania persecuției, și că nici nu vād pretutindeni doar complotiști și comploturi. Iar cuvintele dumneavoastră îmi dau sentimentul că sunteți o persoană echilibrată, care gândește cu propriu-i cap și are mult bun simț.

Deschizând o lucrare de strategie a războiului, fie contemporană nouă, fie chiar scrisă în antichitate (cum ar fi bunăoară cea a lui Sun Tzu), vedem statuată ca *esențială* pentru dobândirea victoriei, identificarea și anihilarea centrului de greutate, mai ales moral-psihologic, al adversarului.

Ei bine, mai ales când e vorba de neamuri, acest centru este alcătuit, cu precădere, din valorile-simbol ale culturii naționale, alături de tradiții și de credința religioasă.

Prin urmare, împotriva acestor elemente, agresorul duce, permanent, o luptă pe cât de perfidă, pe-atât de necruțătoare. Iar agresiunea, se înțelege de la sine, nu trebuie să fie neapărat *nici declarată și nici armată*, ba chiar e mai eficientă cu cât victimele ei o conștientizează mai puțin... Deh...altfel le-ar putea încolți în minte dorința să se apere... altfel agresorul ar putea suferi pierderi grele...

Și-așa stând lucrurile, când atât de frecvent, emisiuni televizate, producții radiofonice, filme, articole de ziar, sau chiar persoane publice, se întrec în a împrósca cu noroi tot ceea ce este specific românesc, de ce n-am fi îndreptățiți, noi românii, să ne-ntrebăm dacă nu cumva agresiunea împotriva neamului nostru este în plină desfășurare?

Și, mai departe, dacă Eminescu, așa cum o serie de cercetători onești au demonstrat, reprezintă axa spiritului românesc, cum să interpretăm întemnițarea timp de zeci de ani a scrisului său doctrinar, *inclusiv a unei considerabile părți din opera poetică*, la fondul de carte interzis de către o guvernare dovedit-deznaționalizatoare. Sau cum să înțelegem mulțimea de blasfemii puse în circulație pe seama lui, neadevăruri care au otrăvit conștiințele atâtor generații la rând?

Să ne mai mirăm oare că, majoritatea semenilor noștri, lipsiți de lumina mărturisitoare a scrierilor economice, politice și sociale eminesciene, își pierd busola autoapărării intereselor vitale, devenind prăzi ușoare și profitabile pentru oricine se pricepe să le speculeze deruta? Ori că, și mai rău, dând necondiționată crezare calomniilor, ajung nu numai să se priveze de orice premisă măcar de a-și recăpăta puterea combativă, dar încep să urască și să desconsidere chiar izvorul de la care le-ar putea veni regenerarea?

III.

Domnule Crișan, în opinia dumneavoastră, despre Eminescu s-au rostit «blasfemii». Acesta este, după câte știu, un termen care ține de religie. Pot primi o astfel de etichetare doar invectivele grave aduse Divinității.

De când este Mihai Eminescu Dumnezeu?

Doamna Irina Airinei, admir sufletul dumneavoastră pios, care recunoaște și apără primatul incontestabil al Dumnezeirii.

Acestui suflet, ca și sufletelor tuturor semenilor care ne aud, voiesc să le precizez, din capul locului că, prin ceea ce-am spus și susțin cu toată tăria, nu intenționez să contest câtuși de puțin măreția și atotputernicia lui Dumnezeu. De crima spirituală a desconsiderării Domnului, dusă până la negarea existenței Lui, s-a făcut, prea destul, vinovată Renașterea. Iar crima respectivă a fost așa de limpede demascată și de un Eminescu, și de-un Petre Țuțea sau un Nae Ionescu, încât n-are nici un rost să insist asupra ei.

Vreau să subliniez însă altceva, anume că fiecărui neam, căci Dumnezeu le iubește pe fiecare deopotrivă, Divinitatea îi dăruiește un mare luminător de conștiință, întrupat din carnea și din sângele națiunii în slujba căreia îi este hărăzit să-și devoteze viața. Plămada lui înmănunchează, în chip organic, cele mai de seamă calități și însușiri ale etniei pe care o reprezintă. Așa îl face apt să se identifice cu sufletul neamului său și să-și poată îndeplini misiunea divină.

Iar întrucât, pentru națiunea română, marele luminător de conștiință hotărât de Dumnezeu, avem toate temeiurile să fim încredințați că este Eminescu, înseamnă că aceia care se străduiesc să-i întineze imaginea, aduc, prin acțiunea lor, ofensă lui Dumnezeu, adică blasfemează.

Și-atunci, ca să exemplific, este sau nu este blasfem acțiunea de-a căuta să discreditezi un astfel de om, prezentându-l cu obstinație lumii drept «nebun», și făcând, ca să-ți iasă pasența, în mod deliberat, abstracție de faptul (verificabil de altfel) că, în miile de pagini ale operei sale de-o viață nu există nici o contradicție logică?; totul: publicistică, poezie, manuscrise, constituind un ansamblu organic și armonios, de o coerență fără fisură...

IV.

După cum cunoașteți, în România, discriminarea etnică este interzisă prin lege.

Atunci, dumneavoastră, ca cetățean român, cu ce drept vă permiteți să vă situați mai presus de lege, și să definiți națiunea pe baza criteriului etnic, adică rasial?

Și doi: ce vă face să fiți atât de sigur că Eminescu ar fi «marele luminător de conștiință hotărât de Dumnezeu pentru români»?

Stimată doamnă, onorați radioascultători,

Într-adevăr în România discriminarea etnică este interzisă prin lege.

Dar, tot în România, ca de altfel peste tot în lume, realitatea eredității este confirmată de știința genetică.

Și-atunci, când, pe de o parte, însăși sociologia din mileniul INTERNET-ului atestă faptul că „*apartenența etnică* configurează identitatea persoanei”; ba mai mult chiar, că „*orientează procesul cunoașterii psihologice prin implicarea noțiunilor de etnotip și conduită*

etnică”, iar pe de alta, în esență, rasa din biologie este sinonimul etniei din sociologie și al națiunii din politică, acuzația ce-mi aduceți începe să se clatine serios.

Și ca să vă convingeți că este complet lipsită de fundament, vă rog, servindu-vă de discernământul pe care v-am mărturisit că vi-l admir, să-mi spuneți în ce măsură a recunoaște pur și simplu existența ca atare a unei realități obiective (etnia română), este totuna cu a solicita să fie discriminată pozitiv, adică favorizată, în raport cu alte realități, la fel de obiective ca și ea (etniile conlocuitoare).

Iar pentru că m-ați provocat prevalându-vă de legile țării, care, cum just spuneți, sunt obligatorii pentru toți cetățenii ei, vă rog să cumpăniți un pic declarațiile făcute în presa centrală chiar la începutul acestei veri, de către un reprezentant al unei etnii conlocuitoare, potrivit căruia, membrii ei se consideră îndreptățiți la discriminare pozitivă față de elementul românesc, invocând o “privare de multe drepturi și o robie, suferite amundouă din partea majorităților români”, dar fără să explice, totodată, de ce bunăoară, dacă erau *într-adevăr* atât de odios tratați aici, nici vitregiții nu făceau vreun demers să părăsească țara, nici conaționalii lor de peste hotare nu conțineau să imigreze în ea.

Și, dacă tot veni vorba de reparații și de favoruri, de ce, de pildă, ar fi oare etnicii români, sau chiar și alți *cetățeni* ai țării, neîndreptățiți să ceară statului român privilegiul de a fi discriminați pozitiv, drept compensație pentru valul de dispreț pe care-l revarsă străinătatea asupra lor, urmare atitudinii nedemne manifestate curent peste granițe de mulți dintre membrii etniei revoltate? Etnie ce, culmea, în pofida notorietății prejudiciului pe care atitudinea în cauză îl provoacă României, beneficiază, după cum chiar ea recunoaște public, atât legal cât și efectiv, de privilegiul respectivei discriminări... Hm... O fi legalul întotdeauna *și legitim*?

Și, de ce dacă revoltații sunt atât de mult pătrunși de spiritul dreptății, continuă dezinvolt să măsoare cu măsură dublă, prezentându-se în străinătate ca *cetățeni*, dar solicitând în țară tratament de *etnici*?

Iar ceea ce iarăși găsesc a fi de o gravitate extremă este *sinonimia* pe care legislația țării o face între *cetățenie* și *naționalitate*, concepte care, de fapt, exprimă realități diferite:

- *cetățenia*: starea *juridică* a unui om de a fi supus al unui stat național;
- *naționalitatea*: apartenența *prin naștere* a unei persoane fizice la o anumită etnie.

Acesta este încă un motiv pentru care am rostit apăsat cuvântul «cetățeni». Căci, atâta vreme cât, de pildă, pe fiecare pașaport, *indiferent de etnia titularului său*, va sta scris **NAȚIONALITATEA: CETĂȚEAN ROMÂN**, orice infracțiune de drept comun comisă peste granițe de către persoane care fac parte din *orice* altceva numai din nația română nu, va fi pusă de străinătate în seama neamului românesc, care *nu* a săvârșit-o... Mai mult, va fi exploatată dușmănos împotriva lui chiar înălăuntrul țării, prin acțiunea dizolvantă a atâtor și-atâtor organe de presă care, în relatarea evenimentelor, ignoră cu desăvârșire esențiala diferență de care-am vorbit.

Referitor la cea de a doua dumneavoastră întrebare:

Dacă expresia folosită de mine «*marele luminător de conștiință hotărât de Dumnezeu pentru națiunea română*», considerați că este inadecvată pentru Eminescu, vă rog să-mi sugerați dumneavoastră cum s-ar cuveni să calific un om care, în doar două vorbe spus:

- este părintele ideologiei naționale moderne în evoluția noastră;
- care dintre toate geniile neamului românesc rămâne și azi singurul care a investigat *toate* domeniile de activitate fundamentale națiunii și a avansat soluții pentru propășirea lor;
- și care și-a întemeiat întregul sistem de gândire (străbătut de la un capăt la altul, ca de un fir roșu, de primatul adevărului și al iubirii de neam) pe valorificarea organică a raporturilor dintre național și universal, conținutul său potențând experiența și tradiția românească, prin ceea ce le este compatibil și le-ar putea fi folositor, din marele izvor de înțelepciune: omenirea.

V.

Spuneți-mi vă rog, dumneavoastră susțineți că nu sunteți rasist.

Dar despre Eminescu ce părere aveți în această privință? “Gurile rele” vorbesc mereu de xenofobia și de antisemitismul lui...

Doamna Airinei,

Mai întâi, ca să fim siguri că vorbim aceeași limbă, simt nevoia unor precizări terminologice.

Atât termenul «xenofobie», cât și cel de «antisemitism» sunt actualmente folosiți impropriu.

Înțelesul lor autentic este:

1. xenofobia: *frică* față de străini - înțelegi ca *persoane (inclusiv colective: neamuri)* -, iar nicidecum de ură împotriva lor. Obârșie: xeno – străin și phobos – frică;
2. antisemitismul: aversiune față de semiți – înțelegi tot ca *persoane*. Cuvântul «semiți» desemnează toate cele mai bine de 20 de neamuri descendente ale patriarhului biblic Sem, care neamuri includ, ironia sorții, și pe arabi, dar și pe evrei.

Spun «ironia sorții» având în vedere adversitatea istorică reciprocă dintre evrei și arabi, notorie de veacuri pe plan mondial.

Și-atunci, mă cutremură următorul gând: să fie oare evreii cei mai crunți antisemiți?!

De aceea, pentru a putea să mă fac înțeles în societate, folosesc cei doi termeni în înțelesul lor consacrat, deși este denaturat, dar, totodată, îmi iau îngăduința să sugerez ca forme, chiar dacă nu desăvârșite, oricum mai proprii:

- pentru adversitatea contra străinilor *ca persoane*: «antixenie»;
- iar pentru cea împotriva evreilor *ca persoane*: «antiudaism».

Mai mult decât atât, nu văd deloc necesitatea utilizării unui termen distinct pentru aversiunea îndreptată contra evreilor, atâta vreme cât ei se află în raport de parte-întreg cu categoria străinilor, pentru resentimentele împotriva căreia există *deja statuat* un cuvânt.

Totodată, accentuez în mod deosebit, asupra distincției esențiale existente între a urâ persoana *în sine*, *ca ființă*, și a răspunde îndreptățit, chiar cu indignare, acelor *atitudini ale ei* care îți cauzează prejudicii. Mărturie că agresorii de rea credință cunosc perfect respectiva distincție stă înverșunarea cu care aruncă asupra victimelor lor eticheta de *reacționari*. Acest termen este și el utilizat astăzi cu sens falsificat, lumea ajungând să-i considere, din oficiu, pe cei cărora le este aplicat, ca pe niște ticăloși. Autenticul său înțeles este însă cu totul altul: *reacțiunea* certifică o stare perfect normală, întemeiată pe înseși legile fizicii. Amintiți-vă elementarul principiu al acțiunii și reacțiunii. Sesizați de îndată că reacțiune înseamnă reacție, adică *răspuns* al unei entități la influența exercitată asupra sa de către o altă entitate. Dealtfel, biologii, și nu numai ei, pot certifica oricând că *reactivitatea* este una dintre caracteristicile fundamentale ale oricărui organism viu și sănătos. Diminuarea ei este semn de boală, iar dispariția ei atestă moartea... Firește însă, orice agresor preferă ca atacul să-i fie ușurat de inerția victimei...

În ceea ce-l privește pe Eminescu, consider, așa cum am consemnat în lucrarea mamă a celei despre care discutăm acum (intitulată: Spre Eminescu. Răspuns românesc la amenințările prezentului și la provocările viitorului), că ambele acuzații ce i se aduc (adică atât cea de xenofobie, cât și cea de antisemitism) sunt lipsite de legitimitate și că provin, atunci când cei care le formulează sunt de bună credință, dintr-o părere lacunară și/sau deformată asupra scrierilor eminesciene.

Așa cum cercetători de variate specialități relevă cu prisosință în analizele lor, numele lui Mihai Eminescu a fost foarte mult legat de teoria păturii parazitare instalate la cârma țării, interpretată injust ca atitudine xenofobă.

De fapt, folosind un stil polemic, violent și plastic (căruia, fiind, mai întâi de toate, creator liric, i-a accentuat, în mod fresc, nota emoțională până la patetism), poetul nu ieșea din pozițiile sale *economice*.

Adversitatea sa declarată și totală față de acești spoliatori, în majoritate străini, n-a avut *niciodată* un suport *etnic*, ci economic și social.

Nu prejudecăți xenofobe și nici vreun naționalism retrograd l-au făcut să-i acuze de parazitism și cosmopolitism, ci considerente de ordin economic, social și național-patriotic; el ridicându-se, ori de câte ori i s-a ivit ocazia, împotriva *comportamentului* paraziților și speculanților de orice etnie.

În materie de elemente străine, în raționamentele sale accentul cădea pe contribuția pe care acestea o aduceau sau nu la progresul țării, iar *nicidecum* pe apartenența lor la o etnie sau alta.

Așadar, munca împreună cu valorile ei economice și morale constituie criteriul suprem prin prisma căruia și-a elaborat el judecățile.

Pornind de la necesitatea muncii, Mihai Eminescu ajunge chiar să formuleze o teorie socială a compensației, stabilind drept obligație imperioasă, pentru toți membrii societății (atât indivizi cât și clase sociale), desfășurarea, în schimbul posibilităților de trai pe care li le asigură societatea, a unei activități utile ei.

De aceea, verbul lui de foc îi critica pe toți cei care nu depuneau o muncă socialmente-națională productivă, care trăiau din speculă (în special cu băuturi spirtoase), care urmăreau să obțină strălucire și averi făcând alpinism social pe umerii claselor pozitive.

Și tot de-aceea, caracterul *etic-justițiar* al raporturilor sociale este constanta inexorabilă a întregii gândiri eminesciene.

VI.

Domnule Crișan, știți la fel de bine ca și mine că moda este asemeni unui magnet uriaș căruia, cu cât cauți mai mult să i te împotrivești, cu atât te atrage mai tare. Știți, poate, de asemenea, adagiul practic că cea mai sigură cale de a scăpa de o tentație este satisfacerea ei.

Ei bine, fiindcă este și la modă și pentru că mă și tentează, nu-mi pot opri întrebarea: Sunteți antisemit?

Doamna Airinei, personal văd în modă ceva omenesc, și în tentație, cu precădere, o vioiciune a spiritului feminin. Iar dumneavoastră cumulați ambele calități, sunteți și om și femeie... N-am ce face... Vă răspund:

După părerea mea, nu sunt nici antisemit și nici filosemit.

Sunt conștient că Mântuitorul Iisus s-a întrupat ca om în sânul poporului evreu, consider practice învățămintele Vechiului Testament, admir profunzimea cugetării rabinice și nu-i consider pe evrei ca sursă a tuturor relelor lumii.

Totodată, consider că adevărata lor misiune în lume este să ofere celorlalte etnii, ca model benefic pentru propășirea fiecăreia dintre ele, tăria coeziunii iudaice.

Aminteam puțin mai devreme că soarta mi-a pus sub ochi o serie de materiale documentare.

De aceea, în spiritul fidelității față de obiectivitatea științifică, nu pot să fac abstracție nici de faptul că în consistentul dicționar de personalități evreiești, scris numai de autori evrei, tradus în românește de un colectiv condus de o evreică și apărut în urmă cu patru ani la Editura Hasefer – oficial evreiască, Karl Marx este prezentat ca, «descendent (atât după mamă

cât și după tată) al unei *lungi* genealogii de rabini», iar o seamă dintre conducătorii la vârf ai loviturii de stat bolșevice și, totodată, ai regimului comunist sovietic, sunt și ei prezenți.

De asemenea, în același spirit de onestitate științifică, promovat de altfel, cu multă elocință în toate luările de poziție oficiale evreiești, văzute, citite sau audiate de mine până azi, nu pot nesocoti nici elemente precum:

- prezența în același dicționar de personalități iudaice, a unei ample rubrici biografice dedicate bancherilor Rotschild;
- sau includerea în prestigioasa lucrare *Iluștri francmasoni* (apărută în 1999 la Editura Nemira), atât a lui Hitler cât și a lui Mussolini, în contextul în care analiza comparativă a celor două culegeri biografice, reliefează prezența, deloc rară, în lume, la nivelul conducerii francmasonice superioare, a unor proeminente personalități evreiești.

Prin urmare, la aflarea unor astfel de știri, este oare nejustificat din parte-mi, *nu să contest*, ci să manifest doar o circumspecție metodică, descartiană dacă vreți, asupra veridicității felului în care, manualele contemporane de istorie și majoritatea mass-mediei oficiale, comentează, de exemplu, realități de răscruce ale istoriei universale, cum sunt al doilea război mondial, capitalismul și comunismul?

VII.

Domnule Radu Crișan, pasionați amundoi de dialog, nici n-am băgat de seamă cum înaintează timpul. Mai dispunem doar de câteva minute.

Așadar, mulțumindu-vă pentru participarea la emisiune, vă rog, lămuriți-mă două lucruri:

- ***primo*: De ce marele geniu al scrisului, Eminescu, dacă a vrut într-adevăr să lase posterității un testament, nu și l-a redactat singur, de-a ajuns acum necesar să i-l întocmiți dumneavoastră;**
- ***secundo*: Care este, până la urmă, “testamentul” politic eminescian?**

Distinsă doamnă,

După cum recunoașteți dumneavoastră foarte just, Mihai Eminescu rămâne, fără îndoială, un mare geniu scriitoricesc.

Cu siguranță, orice mesaj ideatic ar fi dorit să adreseze semenilor săi, el însuși era cel mai în măsură să-l formuleze.

Eminescologi ale căror cercetări consacrate vieții și operei sale, le consider vrednice de toată atenția, ne dezvăluie faptul că strategia de creație pe termen lung a lui Eminescu era ca, mai întâi (adică în anii tensionați ai muncii de redactor) să-și elaboreze întregul arsenal de idei, urmând ca, pe urmă, în partea a doua a vieții (pe care și-o dorea pe cât posibil mai tihnită),

să-și asambleze ideile, închegând astfel cel puțin câte un tratat științific în fiecare domeniu pe care l-a aprofundat.

Destinul însă, l-a împiedicat să-și poată împlini a doua parte a visului; în schimb, ne-a făcut nouă favoarea să fim beneficiarii finalizării, pot spune depline, a celei dintâi.

Inițial m-am străduit să înfățișez icoana unitară a gândirii sale economice și, cu vremea, avansând în lucru, am început să devin tot mai conștient de interdisciplinaritatea și organicitatea întregii opere.

Identificând în arhitectura acesteia, economicul ca bază de raționare și politicul ca loc geometric, am simțit că ar fi imoral din parte-mi să nu împărtășesc semenilor această quintesență, sub formă de material unitar.

Așa s-a născut, ca asamblare logică de idei citate, cartea despre care vorbim acum.

În privința răspunsului la cea de-a doua întrebare, pentru a mă încadra în puținele clipe rămase, cu permisiunea dumneavoastră, voi citi micul text eminescian de pe prima copertă a cărții:

„Nu voim să trăim într-un stat poliglot, unde așa numita patrie este deasupra naționalității.

Singura rațiune de a fi a acestui stat, pentru noi, este naționalitatea lui românească. Dacă e vorba ca acest stat să înceteze de-a mai fi românesc, atunci o spunem drept că ne este cumplit de indiferentă soarta pământului lui.

Voim și sperăm *nu* o întoarcere la un sistem feudal, *ce nici n-a existat cândva în țara noastră*, ci o mișcare de îndreptare a vieții noastre publice, o mișcare al cărei punct de vedere să fie ideea de stat și de naționalitate”.

Vă mulțumesc la rândul meu.

----- * * -----

***Feriți-vă de profeții
mincinoși, care vin la voi în
îmbrăcăminte de oi, și pe
dinlăuntru sunt lupi răpitori.***

Matei, VII, 15

AUTOAPĂRARE PSIHICĂ CUM SĂ DEVII IMUN LA MANIPULARE

(Textul integral al anexei
*Deturnarea sistemului de învățământ și arta fortificării psihice
individuale*
din lucrarea: Radu Mihai Crișan,
SPRE EMINESCU.
*Răspuns românesc la amenințările prezentului
și la provocările viitorului,*
ediția a III-a revizuită, Editura Cartea Universitară, București, 2005,
pag. 318-333)

„Nimeni dintre aceia pe care bogăția și onorurile îi aşază pe o treaptă mai înaltă nu e mare. Aceasta-i eroarea care ne înşală, că nu apreciem pe nimeni după ceea ce este, ci îi adăugăm şi cele ce-l împodobesc.

Când vrei să apreciezi pe cineva la justa lui valoare şi să ştii ce fel de om este, priveşte-l gol: să lepede averea, să lepede onorurile şi celelalte minciuni ale soartei, să dezbrace până şi corpul – priveşte-i sufletul, dacă-i mare prin altceva sau prin el însuşi.

Să apreciem fiecare lucru, îndepărtând ce se spune despre el, şi să cercetăm ce este, nu ce e numit”.*

*Seneca,
Epistolae

„Fapte care sunt în aparenţă bune, prin discernământ sau dreapta socoteală(;), se descoperă ca lipsite de această calitate.

Raţiuni care păreau înainte ultimele trimit, după noi progrese în viaţa virtuoasă, spre raţiuni şi mai adânci(;).

După un îndelung exerciţiu se descoperă de la prima vedere ce e rău într-o faptă chiar bună în aparenţă, sau raţiunea mai adâncă a unui lucru. Aceasta este intuiţia fulgerătoare a esenţelor lucrurilor şi a valorilor faptelor”.*

*Dumitru Stăniloae,
Asctica şi Mistica Bisericii Ortodoxe,
Editura Institutului Biblic şi de Misiune al
Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti,
2002, pag. 242, 243

Învățământul este menit să creeze personalități organice. Acestea sunt conștiente că viața este un sistem de interdependențe multiple și își pun, din proprie voință, viața în slujba unui principiu moral supraordonator. Ancorarea profundă în spiritualitatea și experiența neamului lor le ajută să reacționeze eficient în fața dificultăților, chiar și atunci când se ivesc pe neașteptate. Acum însă, școala creează tipul omului universal - de nicăieri și de peste tot, lipsit de viziunea globală asupra lumii și a existenței. Rupt de tradiție și de mediul în care a trăit, acest om este incapabil să facă față neprevăzutului. Orice bandă politică îl poate manipula, fără ca el să bage măcar de seamă. Îi stă în putere să se autoredreseze individual, utilizând pârgii precum: gândirea, cultura, munca, cinstea, economia, gimnastica, meditația, contemplația și rugăciunea.

O investigație, amănunțită, a procesului istoric ce a condus la deprecierea învățământului românesc este întreprinsă de Nicolae Iorga. Acesta comentează: „Idealul educației e să dezvolți ceea ce există ca înclinație în om și să *nu* încerci a-i da însușiri ce nu se găsesc, ca punct de plecare în însăși ființa lui”¹¹⁷.

„Școala are datoria de-a ajuta societatea, de-a merge mână-n mână cu ea, și nu de a-i sta în cale. Fiecare școală trebui să iasă din (să reflecte n.n.) nevoile societății, care trebui cunoscute și înălțate, ca să ajungă la forma pe care s-o servească școala”¹¹⁸.

„Evul mediu – bazat pe inițiativa individuală și pe cea colectivă – avea nevoie de (îngăduia pe n.n.) orice fel de oameni, care se uneau de la sine: nu-i trebuia un om tip. Omul era pregătit pentru o viață spontanee.

În acel Ev Mediu, dacă erai creștin, Biserica te creștea ca pe fiul ei, acolo ți se dădea lecția de catehism; acolo învățai rugăciunile, învățai să citești, să scrii. Meșteșugar voiai să te faci, îl alegeai ca profesor pe meșterul cel mai bun. Apoi Universitatea: aceasta era un învățământ absolut liber. Profesorul trata orice chestiune voia, și așa

---

¹¹⁷ Nicolae Iorga, *Ideii asupra problemelor actuale*, Editura Cugetarea, București, 1935, pag. 139

¹¹⁸ ibidem, pag. 208

cum voia el, iar studentul îl asculta numai dacă îl interesa (conținutul prelegerii n.n.)”¹¹⁹.

„A venit, pe urmă, vremea stăpânirii monarhilor. Suveranul modern avea nevoie de buni supuși. Toate erau așa întocmite ca să pregătească pe bunul cetățean, omul cu credință față de suveran, bun ostaș și, mai ales, bun contribuabil. Dar învățământul acesta nu mergea până jos. Școala primară n-a existat până la revoluția franceză. Erau doar anume (câțiva n.n.) călugări care învățau pe aceia care doreau.

Revoluția franceză, ca și cea sovietică, avea nevoie de anumiți oameni; ei îi trebuia să creeze tipul revoluționarului. De aceea, a înlăturat toate formele mai vechi de învățământ, cu aceeași neîmpăcată ură căreia i-au căzut jertfă atâtea din așezămintele capabile încă de viață ale vechii Francii. Creatori fără rezerve, revoluționarii au înțeles să facă nou în toate, dând contemporanilor ceea ce le trebuia pentru a *nu* fi oameni de curte și de lume, ci cetățeni luptători. Se creează, astfel, școala publică, comună tuturor și gratuită.

Vine apoi Napoleon, care, voind să stăpânească lumea în toate, făcu din tot sistemul său politic o imensă mașină, admirabilă prin puterea și regularitatea ei aproape militară, care-i permiteau să fie pusă în mișcare de un singur om. Școala lui făcea un fel de automat în mâna puterii centrale, îmbina mecanic oameni croiți (educați n.n.) pe același tip, fără îngăduința varietăților individuale. Ea (instituția școlii n.n.) trebuia să fie un fel de fabrică de produs oameni, pe care statul poate să-i întrebuințeze pentru scopurile sale. Pentru a crea individul ascultător ca un soldat, Napoleon creă școala-cazarmă, cuprinsă într-o construcție de nemiloase linii drepte, care trebuia să primească, în toate treptele ei, un singur impuls, iar acesta să plece de la monarhul singur. Șeful enormei cazărmi școlare e rectorul de Academie, care dispune, în Universitate și în licee, de o întreagă oaste disciplinată de profesori, inspectori etc.¹²⁰.

Așadar, în timp ce „universitatea medievală era o școală de cugetare personală, la care venea studentul numai dacă îi plăcea cugetarea profesorului, astăzi, universitatea este o școală de specialități, neglate între ele”¹²¹, fără nici un fel de spirit comun și (mai

---

¹¹⁹ ibidem, pag. 211, 139

¹²⁰ ibidem, pag. 212, 213

¹²¹ Maniera didactică utilizată în transmiterea conținutului lor informațional către subiecții supuși educării - neevidențind, în mod deliberat, corelațiile organice existente între diferitele ramuri de știință -, le îngreunează acestora posibilitatea folosirii cunoștințelor dobândite într-un domeniu la mai profunde înțelegere, atât a problematicii celorlalte domenii, cât și, mai ales, a substratului anumitor fenomene social-politice și economice dintre cele mai sensibile și, deopotrivă, mai grave... Spre pildă a scopului ascuns ce stă la

mult n.n.), aceste creațiuni au un scop care nu e în societate, ci *peste* ea și, poate, chiar *împotriva* ei. S-a creat tipul omului abstract, în afară (rupt n.n.) de orice tradiție și de orice împrejurări în care ar avea de trăit, omul care știe dinainte unde va fi așezat, ce gesturi va face în fiecare moment, omul pentru care neprevăzutul n-are nici o importanță (incapabil să facă față oricărei schimbări neașteptate a condițiilor sale de existență n.n.).

Școala fiind în afară de viață, învățându-te să nu ții cont de nimic ce e dincolo de casta cultă, duce la o școlarizare *formală* a omenirii. De aici a ieșit (rezultat n.n.) o umanitate scăzută, lipsită de energie și de entuziasm, lipsită de putința de a acționa și de a reacționa, o umanitate împuținată și strâmbată¹²². De aceea, dacă „școala de odinioară era contactul dintre cineva care vrea să învețe și cineva care știe”¹²³, astăzi (ca să înveți n.n.) ești silit, de multe ori, să te duci la tot felul de imbecili cu atestate, care nu cunosc, nici pe departe, ceea ce au pretenția să te învețe¹²⁴.

Așa, „se creează acum, pentru o lume neorganică, un tip de om universal, omul care e de nicăieri și de peste tot, omul în afară (rupt n.n.) de tradiție, în afară (înstrăinat n.n.) de mediul în care a trăit; iar de societatea aceasta nenorocită, intrată în tipicul școlii, oricine poate abuza, orice aventurier sau orice bandă politică se poate face stăpânul ei”¹²⁵ - speculându-i cu abilitate lipsa stilului, adică, după cum se exprimă Mircea Eliade, „a vieții proprii, ierarhice și ritmice a adevărilor (informațiilor fiabile n.n.) adunate”¹²⁶. Căci, „adevărurile nu prețuiesc nimic atunci când le pozezi izolate”¹²⁷, iar „ceea ce lipsește

---

baza formulării, într-un anume mod și nu în altul, a vreunui text legislativ, poate chiar a vreunui articol de Constituție ori de tratat internațional. Totodată, ea păgubește și progresul general al cunoașterii științifice, întrucât, după cum relevă Ștefan Odobleja: „Fiecare știință este o porțiune a unui tot care este *știința în general*. Toate științele se inspiră reciproc, confirmându-se ori infirmându-se una pe cealaltă. Progresul unei științe determină progresul celorlalte științe și invers. Când vrei să studiezi o știință, trebui s-o compari și s-o apropii de toate celelalte științe. Cele mai miraculoase descoperiri ale științei pure și ale tehnicii nu sunt, adesea, decât generalizări, analogii, translații, comparații, imitații, apropieri, împrumuturi, adaptări la un domeniu oarecare a ideilor și procedeele unui alt domeniu”. Ștefan Odobleja, *Psihologia consonantistă și cibernetica*, Editura Scrisul românesc, Craiova, 1978, pag. 107-110

¹²² Nicolae Iorga, *Idei asupra problemelor actuale*, pag. 138, 139

¹²³ ibidem, pag. 207

¹²⁴ ibidem, pag. 206

¹²⁵ ibidem, pag. 173, 205

¹²⁶ Mircea Eliade, *Profetism românesc*, vol. I, Editura Roza Vânturilor, București, 1990, pag. 113

¹²⁷ ibidem

omului modern ca să fie om întreg, este tocmai intuiția ierarhiei, a cosmizării”¹²⁸, adică, a „armonizării lor într-o viziune globală asupra lumii și a existenței”¹²⁹... Mai mult, ele nu numai că „nu au valoare izolată, dar ajung de-a dreptul primejdioase când încerci să compensezi cu unul singur absența celorlalte”¹³⁰.

Îmbucurător este, însă, faptul că fiecare ființă umană are posibilitatea de a-și înfrânge, progresiv, această slăbiciune, prin activism personal. În acest sens, o serie de semeni ai noștri, printre care Scarlat Demetrescu, Mircea Eliade, Mihai Eminescu și Petre Georgescu-Delafras, ne reamintesc că dispunem, bineînțeles nelimitativ, de pârgii precum: gândirea, cultura, munca, cinstea, economia, gimnastica, meditația, contemplația, rugăciunea.

Cel mai puternic instrument de autoapărare individuală împotriva agresiunilor manipulatorii, relevă Scarlat Demetrescu, este „fabricarea și subtilizarea (rafinarea n.n.) continuă a materiei noastre mentale, prin „propria noastră gândire, reflectarea la ceea ce am făcut și la urmările faptelor noastre, reflectarea la ceea ce va trebui să facem și analizarea sub toate aspectele a efectelor ce vor urma. De la actele și vorbele noastre, vom trece la vorbele și faptele celor cu care am venit în contact. Care e dedesubtul vorbelor și faptelor, de ce au procedat așa și nu altfel, ce au vrut ei să zică etc. Deosebit de mult se dezvoltă puterea gândirii noastre când examinăm natura și ordinea din ea.

Gândind mereu la probleme abstracte, filosofice, ne vom obișnui într-o asemenea măsură cu acest grad înalt de gândire, încât ideile banale sau (cele n.n.) joșnice ne vor provoca neplăcere. O conversație trivială ne va determina să plecăm din acel mediu. Obișnuit cu adevărul, mentalul nostru nu mai e capabil să emită minciuna. Cantitatea de cunoștințe acumulate ne va face mai înțelepți, așa că zâmbim de milă când primim explicații și argumentări care denotă o desăvârșită ignoranță (după caz: necunoaștere, ignorare ori încălcare n.n.) a naturii omenești și a legilor naturii. Spiritul se va ascuți, într-o asemenea măsură, încât, prin inducție sau prin deducție, întrevădem sau descoperim adevărul în(;) situațiile și împrejurările cele mai complexe”¹³¹.

Dar, întrucât, în mod legic, relevanța raționamentelor este condiționată de fiabilitatea filtrului informațional al gândirii care le efectuează, trebui să acordăm, în permanență, o deosebită atenție întreținerii și potențării acestui filtru.

---

¹²⁸ ibidem

¹²⁹ ibidem

¹³⁰ ibidem, pag. 114

¹³¹ Scarlat Demetrescu, *Din tainele vieții și ale universului*, Editura Emet, Oradea, 1998, pag. 49

În acest sens, subliniază Petre Georgescu-Delafras, „cultura are o influență binefăcătoare asupra oricărui om, fie el oricât de slab la minte. Ea ne arată rostul vieții, ea ne arată calea pe care trebuie să mergem și ne-o luminează cu raze din ce în ce mai clare, mai strălucitoare. Prin ajutorul culturii, ne făurim încă din vreme un ideal, pe care cinem să-l realizăm zi cu zi, și care formează partea cea mai bună, cea mai frumoasă, a vieții noastre. Ea ne îndepărtează, de asemenea, de apucăturile rele ale semenilor noștri, ne învață să fugim de ale noastre proprii, și ne deprinde să ne ocupăm numai de ceea ce vedem că este folositor, înălțător. Oricine își poate da seama că, în loc să ne pierdem vremea fără vreun folos, cine știe pe unde – poate prin cine știe ce cafenea, cârciumă, colț de stradă –, este mai bine să stăm acasă, sau să mergem la o bibliotecă, și să urmărim cu atenție filele unei cărți care ne interesează. Dacă din două ore libere cât avem, de regulă, cel puțin, pe zi, am întrebuința numai una singură pentru lectură, ar fi de ajuns pentru ca să obținem o cultură demnă de luat în seamă. Sunt atâtea cărți interesante, ce ne dau învățăminte științifice, sociale, etc., precum și cărți literare, care ne descrețesc fruntea, care ne dau (bună n.n.) dispoziție sufletească, care ne mai îndulcesc viața. Apoi sunt o sumedenie de reviste ieftine, în care se găsesc articole destul de variate și de instructive”¹³².

Așadar, după cum pledează și Mircea Eliade, „lectura ar putea fi (poate fi n.n.) un mijloc de alimentare spirituală continuă, nu numai un mijloc de informare sau de contemplație estetică”¹³³. Însă, pentru a putea beneficia - în condițiile înspăimântătoare eterogenității calitative a informațiilor cuprinse în puzderia de tipărituri din timpul zilelor noastre – de binefacerile ei, trebuie, înainte de toate, să știm să triem tipăriturile cu care intrăm în contact, în sensul de „a nu citi cărțile (pe cele n.n.) proaste sau mediocre, și de a nu citi pe cele bune la timp nepotrivit (adică, atunci când suntem insuficient de maturizați pentru înțelegerea pertinentă a lor n.n.). Verificarea (selectarea n.n.) lecturilor se face foarte simplu: ne simțim (ne-am simți n.n.) mai bogați (sufletește și/sau informațional n.n.) mai vii, mai umani, după o anumită carte? Asta e întrebarea care trebui să și-o pună fiecare. Este cu desăvârșire inutil să citim acele sute de cărți care nu ne spun nimic, care nu ne emoționează și nici nu ne îmbogățesc, acele sute de cărți mediocre, seci și, uneori, dăunătoare. Asemenea cărți se recunosc repede: după zece sau douăzeci de pagini. Se recunosc prin fluviul lor mediocru de fapte nesemnificative, prin personajele ireale, abstracte și inerte, prin mediocritatea analizelor, prin truismele filosofice și limba literară lipsită de orice valoare. În locul acestor cărți, care costă și bani și timp, s-ar putea citi cărțile bune, sau s-ar putea descoperi cărți uitate. Lectura nu

---

¹³² Petre Georgescu-Delafras, *Tari și slabi*, Ediția a III-a, Editura *Cugetarea*, București, 1937, pag. 86, 87

¹³³ Mircea Eliade, *50 de conferințe radiofonice*, Editura *Humanitas*, București, 2001, pag. 120

ajunge o artă decât în clipa când știe să prevadă valorile și să distingă emoțiile estetice. Și, ca și oricare altă activitate a spiritului omenesc, și arta lecturii nu ajunge o artă nobilă, decât prin puterea sa de a prevedea erorile și mediocritățile, și prin virtutea de a economisi timpul, cărțile esențiale pe care trebui să le cuprindă o bibliotecă personală fiind puține la număr”¹³⁴.

„Problema capitală este deci: prin ce metodă lectura ajunge o funcție organică, de asimilare și nutriție, depășind stadiul diletant, în care se află majoritatea oamenilor? Prin ce mijloc lectura începe să ne învețe să gândim, să înțelegem? Majoritatea semenilor noștri citesc, în cel mai bun caz, ca să afle lucruri noi, ca să știe cât mai multe lucruri. Dorința aceasta este excelentă la începutul educației, dar e fatală la mijlocul vieții, la maturitate. Trebuie descoperite, atunci, cărți care ne ajută nu să *știm*, ci să *înțelegem*; cărți care ne îndeamnă, fără știrea noastră, la gândire, la examen (evaluare n.n.), la reflecție personală. Dacă socotim cărțile fundamentale ca un izvor nesecat de energie mentală, lectura ajunge o problemă serioasă atât pentru individ, cât și pentru societate. Te atașezi de cărți pentru nesfârșitele forțe spirituale care stau între copertile lor, gata, întotdeauna, să-ți vină în ajutor, să te înalțe sau să te fecundeze. Nu ne este îngăduit să lăsăm nefolosite asemenea prodigioase izvoare de energie. Nu ne este îngăduit să trecem prin viață nefolosind energia condensată în cărți”¹³⁵, cu atât mai mult cu cât „cartea este (și n.n.) un ferment spiritual de mare putere... Să ne amintim că, în istorie, evenimentele mari, sunt făcute, de multe ori, de către oameni entuziasmați de o idee, de o carte”¹³⁶, precum și că „funcția primordială, mistică, a lecturii, este aceea de a stabili contacte între om și Cosmos, de a aminti memoriei scurte și limitate a omului, o vastă experiență colectivă, de a lumina riturile”¹³⁷.

Iar, dacă, după cum precizează Petre Georgescu-Delafras, „prin mici eforturi, izbutim să ajungem la un grad mai înalt de cultură intelectuală, atunci pricepem, mai temeinic, că *munca* este condițiunea de competență pentru păstrarea sănătății și a vieții, și că numai prin muncă continuă ne putem vedea idealul îndeplinit... Să muncim pentru perfecționarea meseriei noastre, să muncim pentru luminarea creierului nostru, să muncim pentru binele semenilor noștri.

Chiar dacă se întâmplă să nu ne vedem idealul îndeplinit pe de-a-ntregul, totuși vom fi făcut un progres destul de simțitor, care se poate vedea numai comparându-l cu starea în care ne găseam mai înainte. Și acest progres, presupunând că ar fi mic deocamdată, trebuie să ne bucure, trebuie să ne mândrească, căci, în sfârșit, am făcut ceva. De la a nu face nimic, până la a face oricât de puțin, este distanță mare, mare de tot. Niciodată munca bine chibzuită și

---

¹³⁴ ibidem, pag. 151, 154, 172

¹³⁵ ibidem, pag. 175, 176

¹³⁶ ibidem, pag. 178

¹³⁷ ibidem, pag. 122

folositoare nouă înșine și societății întregi nu rămâne nerăsplătită. Prin muncă, mulți lucrători au ajuns la situații bune și onorabile, prin muncă mulți incultți – oameni din popor – au devenit îndrumători ai omenirii.

Trebuie să ne deprindem să nu așteptăm de la nimeni nici un ajutor. Totul să facem noi înșine, căci numai așa facem ceva trainic. Înălțarea noastră să ne-o facem singuri, cu o deplină conștiință a faptelor noastre. Și, pentru ca să ne înălțăm cât mai sus, trebuie să muncim cât mai mult. Munca, în definitiv (prin rezultatele pozitive pe care ni le aduce n.n.), ne procură adevărata fericire, pe care o căutăm zadarnic aiurea.

Nu mă-ndoiesc că toată lumea înțelege că munca trebui să fie cinstită. Cinstea să ne călăuzească în toate cuvintele noastre, în toate faptele noastre, în toate aspirațiile noastre. Nu ne putem bucura cu adevărat de fructul unei munci încordate, dacă aceasta nu a fost cinstită. A fi cinstit însemnează a avea un caracter frumos, nobil, a fi curat la suflet și, astfel, a merita toată stima celor cu care intrăm în contact. Este chiar o zicătoare: *mai bine sărac, dar cu fața curată*.

Să nu pierdem din vedere nici acest sfat pe care îl auzim adeseori: *Să fim economi!* Da, să fim economi! Economia este cea mai mare bogăție, pentru că niciodată nu mergem cu cheltuiala mai departe de sumă de bani ce o avem¹³⁸.

Căci, după cum atât de plastic ni se adresează Mihai Eminescu: „Dintre cel ce câștigă 10 și cheltuiește 11, și cel ce câștigă 2 și cheltuiește 1, acest din urmă e bogat, iar cel dintâi e sărac”¹³⁹.

„Natural că nu toți pot face economii, fiindcă mulți câștigă atât de puțin, că abia își pot duce viața de azi pe mâine. Dar cei care au un prisos, oricât de mic, e păcat să nu facă economii... Spiritul de economie îl schimbă pe om cu totul: îi dă tărie, îi dă speranțe, îi dă, în sfârșit, mijlocul real de a face, mai târziu, întreprinderi comerciale ori industriale. Și apoi, câte cazuri neprevăzute nu ni se prezintă în viață când avem absolută nevoie de o sumă oarecare de bani? Nu e mai bine ca, în loc să alergăm la cămătari, de la cari să cerem bani-împrumut cu dobânzi oneroase, să avem banul nostru, pus deoparte, și să fim, astfel, totdeauna liniștiți? Da, e mai bine, e de o mie de ori mai bine! De aceea, să nu uităm niciodată acest vechi sfat: să fim economi!

Cultură, muncă, cinste, economie, să fie veșnic prezente în mintea noastră – ele să fie adevăratul nostru crez – și să fim siguri că, niciodată, nu vom avea prilejul să ne plângem de prea multe amărăciuni în viață”¹⁴⁰.

---

¹³⁸ Petre Georgescu-Delafras, op.cit., pag. 87-89

¹³⁹ Mihai Eminescu, *Ilustrații administrative*, Timpul, 18 decembrie 1877, în Opere, vol. X, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura Academiei Române, București, 1989, pag. 25

¹⁴⁰ Petre Georgescu-Delafras, op.cit., pag. 89-90

De asemenea, „ar trebui (trebui n.n.) să numărăm printre mijloacele de întărire individuală încă ceva: gimnastica (exercițiile fizice n.n.). Este știut că, mulți dintre noi, facem o bună gimnastică chiar în timpul lucrului, dar această gimnastică nu se potrivește cu (este net inferioară ca efecte pozitive în comparație cu n.n.) aceea pe care am face-o în liniște, la aer curat, într-un timp când nu supărăm pe nimeni și când nimeni nu ne supără. Câte puțină gimnastică pe zi, dimineața sau seara, întărește musculatura, ne fortifică corpul, ne înzdrăvenește (înviează n.n.) tot organismul. Și tocmai acest lucru ne trebuie mai mult decât orice. Știm că o minte sănătoasă nu poate fi decât într-un corp sănătos. Și mai știm că, aproape întotdeauna, buna dispoziție pentru orice fel de activitate e în strânsă legătură cu soliditatea corpului și cu buna dispoziție a stomacului. Să ne folosim, deci, și de acest mijloc de întărire fizică, nu pentru ca să devenim atleți, ci pentru ca să dăm corpului nostru o mai mare rezistență, pentru ca să fim oameni întregi”¹⁴¹.

Totodată, continuă Mircea Eliade, un prețios aport la întărirea rezistenței psihice îl constituie meditația. În acest sens, el notează: „Meditația este un exercițiu spiritual foarte puțin practicat în lumea modernă. Deși atâția oameni vorbesc de meditație și teme de meditat, un prea mic număr dintre ei cunosc într-adevăr ce înseamnă acest lucru. Pentru că, în general, oamenii moderni își limitează viața mentală la probleme mondene, la fapte și preocupări prea strâns legate de lumea trecătoare. Ceasurile pe care modernii le petrec fără să se gândească la asemenea lucruri sunt, de cele mai multe ori, pierdute în reverie”¹⁴², adică într-un „automatism mental în care – spre deosebire de imaginație și fantezie, unde inițiativa o are mintea umană – omul e pasiv, spectator, asistând cum îi trec prin fața ochilor fel de fel de imagini, aproape toate atenuate, obscure, vagi, descompuse; asociații mentale nefertile care ne stăpânesc și ne împiedică să fim trezi (lucizi n.n.) chiar și în marile împrejurări (cumpene n.n.) ale vieții noastre”¹⁴³.

„După cum sunt o sumă de oameni cărora li se pare că meditează – în timp ce doar visează treji -, sunt și foarte mulți care cred că meditează pentru că se gândesc la anumite probleme, mai mult sau mai puțin esențiale. A te gândi la o chestiune politică, a studia un aspect al problemei sociale, a reflecta chiar la un subiect general – cum ar fi liniile de dezvoltare istorică a unui popor – nu înseamnă a *medita*. Înseamnă, pur și simplu, a gândi; adică a căuta să înțelegi cauza unui lucru, sau legea sa de dezvoltare, sau valoarea lui obiectivă. Gândirea este un exercițiu mental foarte dificil și foarte nobil, dar meditația este cu totul altceva. Prin meditație se înțelege numai

---

¹⁴¹ ibidem, pag. 90,91

¹⁴² Mircea Eliade, *50 de conferințe radiofonice*, pag. 132

¹⁴³ ibidem, pag. 126, 127

acel exercițiu spiritual prin care omul încearcă să se apropie de marile realități; bunăoară, de realitatea morții sau a nimicniciei vieții omenești. Obiectele meditației pot fi numeroase, dar funcția ei rămâne aceeași: de a aminti omului legile de fier care îl conduc, realitățile esențiale pe care el le uită prea des, prins de vârtoarea lumii și antrenat în durerile și ambițiile ei trecătoare. A medita este un lucru responsabil, în sensul că, prin meditație, omul se așează față în față cu realitatea. Noi știm ce extraordinară plasă de iluzii țesem în fața ochilor noștri, ca să nu vedem limpede și continuu realitatea... Noi știm cu ce artă ne păcălim pe noi înșine, spunându-ne că viața nu cunoaște legi, fie că plăcerea este singura morală posibilă, sau mai știu eu ce. Cu asemenea iluzii trăim, ne zbatem, încercăm să învingem – și, chiar, cu asemenea iluzii încercăm să ne resemnăm. Dar nu ne dăm seama că sunt iluzii decât când, printr-o întâmplare oarecare, suntem puși față în față cu realitatea, cu adevărata realitate. Asemenea întâmplări străbat în viața fiecărui om. Nu se poate ca să nu rămânem, cel puțin o dată în viața noastră, singuri, cu desăvârșire singuri, departe de lume, departe de lumini (amăgiri sculptoare n.n.) și oameni, și să nu înțelegem, deodată, falsitatea vieții pe care o viețuim, cumplita ei mediocritate, cumplita ei irealitate mai ales. Fiecare om și-a făcut atunci făgăduieli solemne, că va fi mai puțin nepăsător față de sufletul lui, că-și va dedica o cât de mică parte din timpul și eforturile sale, pentru nutrirea și luminarea acestui suflet. Dar toți cunoaștem, din trista noastră experiență, cât de repede am uitat asemenea ceasuri revelatorii, cât de repede am uitat și solemnele noastre făgăduieli. Plasa iluziilor este mai tare, cu mult mai tare decât dorința noastră de bine... Găsim atâtea lucruri de făcut, atâtea probleme de dezbătut, atâtea munci de împlinit – trecem prin atâtea pasiuni, și entuziasme, și revolte, și dureri, și bucurii –, încât nu mai avem nici timp, nici înclinare de a gândi puțin și la ființa noastră sufletească, la fericirea noastră. Fericirea se confundă, în lumea modernă, cu nenumărate erezii (abateri de la verticalitatea morală n.n.) și simulacre, dar cea mai obișnuită confuzie este între fericire și confort. De aceea, oamenii care caută, cu orice preț, confortul, îmbelșugarea, stăpânirea a cât mai multe și mai scumpe lucruri, nu vor întâlni, niciodată, fericirea... Fericit nu poate fi decât omul care nu se teme de realitate, care îi pătrunde legile, care își cunoaște, mai ales, sufletul... Meditația ar fi (este n.n.) deci exercițiul spiritual prin care omul se întoarce în realitate, în adevărata realitate; pe care fiecare dintre noi o întrezărește câteodată, dar pe care fiecare dintre noi o uită neiertat de repede. Meditația este tocmai tehnica prin care omul se poate apropia de realitate în orice condițiuni, în orice decor – căci, chiar dacă se realizează mai bine în singurătate, în deplină liniște, aproape de natură, cadrul nu îi este indispensabil. Lucrul esențial este să medităm; adică să ne reculegem, să ne regăsim, să luăm contact cu realitatea, să cunoaștem adevărata condiție umană, adevărul sens al existenței – dincolo de plasa iluziilor, dincolo de micile aranjamente logice și morale ale fiecăruia dintre noi ... Gândiți-vă câte lucruri încurcate s-ar simplifica și câte dureri obscure ar fi înlăturate, dacă, în fiecare noapte, înainte de a se pregăti pentru somn, omul ar rămâne

numai câteva minute singur și ar avea curajul să privească drept realitatea... Noi, de obicei, trecem direct din patimile, din ambițiile, muncile și reveriile zilei, în somul inert al nopții. Nu avem nici măcar cinci minute ca să medităm; să ne amintim, adică, adevăratul sens al vieții, să ne amintim că moartea ne poate surprinde în orice clipă, și noi n-am făcut nimic, dar absolut nimic, pentru creșterea și luminarea sufletului nostru. Meditația este o foarte bună chemare la ordine, este un interval real între cele două mari perioade de vis – visul cotidian al iluziilor și patimilor, și visul nocturn al trupului... Prin meditație ne amintim că suntem oameni, că există o demnitate a speciei umane, și această demnitate este tocmai înțelegerea (de către noi a n.n.) sensului existenței noastre¹⁴⁴, de a „ne împăca cu lumea din afară și cu sufletul nostru”¹⁴⁵.

„Numai animalele trăiesc fără conștiința vieții lor. Omul e dator să-și dea seama de viața lui, de condiția umană – nu numai să lupte pentru îmbunătățirea acestei vieți”¹⁴⁶, și, mai grav, să caute „a trece peste fragmentul de timp care îl deprimă, în care se simte inert, obosit, negativ, consumându-l în distracții cu ritm bolnăvicios, febril, nevrotic. O (astfel de n.n.) distracție cheamă pe alta; adică fiecare distracție își epuizează virtutea înainte ca omul să fi depășit timpul negativ, înainte ca el să se simtă stimulat, luminos, fertil”¹⁴⁷, îndeamnă ființa umană la „lene intelectuală - etern vagabondaj (mental n.n.) sau disponibilitate determinată din incapacitatea de a acționa”¹⁴⁸.

Un alt exercițiu spiritual benefic este contemplația. „Termenul *contemplație* se referă la o experiență concretă, bine precizată, prin care conștiința noastră poate cunoaște anumite *obiecte* care nu ne sunt date (cognoscibile n.n.) imediat prin simțuri. Așadar, contemplația ar fi (este n.n.) un instrument de cunoaștere, prin care omul ia cunoștință de anumite realități dincolo de simțuri; căci atât esența operei de artă, cât și esența lui Dumnezeu nu sunt obiecte care ne cad nemijlocit sub simțuri. Ca și celelalte exerciții spirituale, ea, contemplația, restaurează echilibrul interior al omului, îi amintește care e adevăratul sens al existenței, îl ajută să cunoască realitățile ultime, pe lângă care omul trece, de obicei, orb și surd”¹⁴⁹.

Într-un cuvânt, exercițiul contemplației „nu este altceva decât cunoașterea reală, concretă, experimentală, a acestor realități ultime. Prin contemplație, omul înțelege global marele miracol al Vieții, prin el își amintește de celălalt mare miracol, al morții. Este adevărat că numai pot cunoaște prin anticipație propria mea moarte. Dar pot foarte

---

¹⁴⁴ ibidem, pag. 132-136

¹⁴⁵ ibidem, pag. 159

¹⁴⁶ ibidem, pag. 135

¹⁴⁷ ibidem, pag. 146

¹⁴⁸ ibidem, pag. 161

¹⁴⁹ ibidem, pag. 137

bine cunoaște moartea altora; pot, adică, observa că oamenii mor lângă mine, și această observație o pot transforma în experiență. O experiență care se deosebește hotărât de toate celelalte experiențe cotidiene ale omului. O experiență pe care o pot transforma în contemplație. Căci funcțiunea contemplației este tocmai această trăire, această experimentare a *Adevărilor Mari*, cum sunt, bunăoară, moartea, viața, dragostea. Prin contemplație omul se poate ridica, de la experiența de fiecare zi a vieții, la înțelegerea concretă a sensului vieții; după cum se poate ridica de la faptul morții unei persoane scumpe, la înțelegerea concretă a realității morții. Contemplația este singurul exercițiu spiritual care se referă nu la *probleme* și la *adevăruri*, ci la ființa totală a omului. Prin celelalte mijloace de cunoaștere, ne apropiem de o realitate fragmentată sau ne însușim adevăruri limitate. Prin contemplație, luăm contact cu ființa noastră totală, indivizibilă, concretă. Oricâte adevăruri am aduna asupra omului, sau a vieții, sau a morții, nu putem epuiza aceste realități, nu putem spune: *Acum cunosc tot despre om sau despre viață!* Sunt milioane de fapte adunate până acum asupra vieții; milioane de fapte culese din științele naturale, din biologie, din economia politică, din sociologie, din istorie. Și totuși, aceste milioane de fapte, la care se adaugă, zilnic, alte mii și alte zeci de mii, și al căror număr nu se va sfârși niciodată, nu epuizează această gravă realitate: viața omului. Nu știm niciodată *totul* despre o asemenea realitate. Sunt atâtea aspecte, atâtea funcțiuni, atâtea fapte, încât s-au creat câteva duzini de științe ca să le adune, să le coordoneze, să le explice. Exercițiul numit *contemplație* are tocmai rolul de a chema la ordine, de a scoate pe om din milioanele de fapte și miile de adevăruri care îl înconjoară și a-l pune față în față cu realitatea *adevărată* și simplă. Problema capitală a omului este căutarea sensului existenței. Sunt întrebări pe care nu le poate ocoli nimeni: *Cine sunt? Ce sens are viața pe Pământ? De ce m-am născut?* Asemenea întrebări și le-au pus oamenii (încă n.n.) de la începutul istoriei, și la ele trebuie să răspundă fiecare ins în parte. Demnitatea omului, conștiința lui morală, valoarea speciei umane chiar depind de asemenea întrebări. Și răspunsul (la ele n.n.) nu-l găsim prin nici o știință. Răspunsul la aceste întrebări nu-l putem afla cercetând milioanele de fapte și miile de adevăruri care ne înconjoară, ci contemplând *faptul* direct, realitatea întreagă și indivizibilă. S-a observat, de către nenumărați gânditori, marea deosebire dintre *fapte* și *fapt*. Faptele sunt infinite, și colecționarea lor nu se poate termina niciodată. *Faptul*, însă, îl întâlnim mai rar; viața noastră întreagă este un asemenea fapt; iubirea sau moartea constituie un fapt. Contemplarea faptului este mult mai fertilă, pentru creșterea noastră sufletească, decât cunoașterea a un milion de fapte... Marea realitate a vieții este *viața ca fapt, ca unitate*. Înțelegerea globală, experimentală, concretă, nu se poate obține decât prin contemplație... Nu înțelegi viața cercetând milioanele de fragmente care o alcătuiesc, ci încercând să-i pătrunzi sensul esențial. Nu poți înțelege omul studiind antropologia, istoria sau economia politică, ci lămurindu-ți, ție însuși, sensul existenței umane, condiția umană. Meditația, tăcerea,

singurătatea, contemplația, sunt exerciții spirituale pe care nu le mai practică aproape nimeni astăzi. De aceea se întâlnesc astăzi atâția oameni care nu știu de ce trăiesc, care nu înțeleg ce înseamnă sensul existenței. Aceasta încă n-ar fi prea grav. Dar se întâmplă și altceva. Asemenea oameni au o viață sufletească pipernicită și bolnavă. Sunt foarte mulți oameni bolnavi în jurul nostru, nu numai piperniciți sufletește”¹⁵⁰.

Constatăm, chiar, „un fenomen general: că, în timp ce creșterea organică a omului (dezvoltarea trupului omenesc n.n.) este continuă, ea neterminându-se decât odată cu moartea biologică – creșterea spirituală a sa se oprește în jurul vârstei de 16 ani. De atunci, majoritatea oamenilor nu mai cresc, nu se mai dezvoltă. Aceasta din cauza unei insuficiente nutriții spirituale. Omul rămâne toată viața cu câteva superstiții logice, câteva scheme mentale, prin care se încăpățânează să judece lumea și spiritul”¹⁵¹.

Iar „cauza acestei grave insulte aduse demnității umane o găsim în necunoașterea adevărilor simple, în ignorarea exercițiilor spirituale care relevă omului adevăratul sens al existenței. Omul modern trăiește prea mult înconjurat de fapte și adevăruri abstracte, universale. Contemplația are tocmai acest rol de a transforma adevărurile universale în experiențe concrete. Dacă oamenii s-ar gândi mai des la viață, la dragoste și la moarte – la aceste trei realități decisive și esențiale –, lumea contemporană ar fi, fără îndoială, altfel”¹⁵².

Un extraordinar potențator al efectului benefic, ce-l putem obține, fiecare dintre noi, prin utilizarea acestui mix de metode autofortificatoare, este *rugăciunea*. „Ea - ne dezvăluie același Mircea Eliade - este trăirea sentimentului de dependență, înălțarea sufletului către Dumnezeu, setea de mântuire – adică de împăcare a omului cu el însuși și cu Firea... În rugăciune se rezumă drama condiției umane, marea ei neputință și arzătoarea ei speranță... Ea este cel mai pur și, în același timp, mai uman act al vieții religioase; este actul de abdicare a omului în fața unei puteri nevăzute, actul lui de subsumare unei divinități”¹⁵³... Rugăciunea îndelungată și arzătoare „hrănește înțelegerea noastră spirituală, face loc în suflet să primim pe Dumnezeu, luminează omului lucrurile lui Dumnezeu, ne face familiari cu fulgerele Luminii, ajută să crească credința și nădejdea în Lumea Binelui”¹⁵⁴, adică, potrivit lui Grigore Cristescu, a acelei organizări sociale spiritualizate, caracterizate prin „reintegrarea sufletului

---

¹⁵⁰ ibidem, pag. 137-141

¹⁵¹ ibidem, pag. 122

¹⁵² ibidem, pag. 141

¹⁵³ ibidem, pag. 108, 109

¹⁵⁴ ibidem, pag. 113

omenesc în sfera superioară a unei viețuiri fără umbre și fără scăderi”¹⁵⁵.

„Omul - conceptualizează Vasile Băncilă - a trăit multă vreme într-un mediu socio-cosmic. Acesta e mediul natural, sănătos, biologic și spiritual totodată. Astăzi însă, el trăiește numai într-un mediu social, și încă într-o societate unilaterală sau de extracte epidermice (și, mai grav, mediului său actual îi sunt caracteristice îngustimea intelectual-afectivă și instinctualitatea primar-senzuală n.n.) Sufletul omenesc trebuie să-și ceară drepturile până în cele din urmă. Ceea ce se impune e o *recosmizare a omului*. O stabilire a legăturilor cu realitatea, o *reontologizare* a sa”¹⁵⁶.

Prin transformarea de către din ce în ce mai mulți dintre noi a mixului acțional enunțat în mod de viață, „funcțiile majore ale omului – funcția morală, funcția religioasă, funcția logosului – vor reapărea în chip firesc în umanitate”¹⁵⁷, „având ca izvoare „resorbirea artificialităților și reîncadrarea în realitate”¹⁵⁸. Iar ea, umanitatea, va conștientiza din nou magnifica realitate a ritmurilor cosmice, surprinsă, de către Vasile Pârvan, în doar două fraze tulburător de dense: „Fenomenele vieții omenești sunt o parte integrantă din ritmica universală. Aceleași legi cosmice determină viața umană și pe cea extraumană, pe *Pământ*, ca și în viața lumilor nesfârșite, în *Univers*”¹⁵⁹. O formulare identică, dar relativ detaliată, a substanței informaționale a acestor gânduri, utilă, după părerea mea, înțelegerii cât mai profunde a lor, ne este oferită de Dumitru Constantin Dulcan: „Toate planurile existenței vizibile și (a celei n.n.) invizibile se suprapun: orice acțiune în plan verbal, afectiv, organic sau funcțional, fizic sau pur informațional, se traduce obligatoriu în termeni de energii, de atomi, de reacții chimice, de mobilizare fizică, de ineluctabile legități. Fără această suprapunere de planuri – începând de la particulele subatomice, trecând prin chimie, biochimie, fiziologie, informație, cibernetică, Univers – nimic nu există.

Legea fundamentală a Universului o constituie corelarea armonioasă a *tuturor* acestor planuri. Orice distorsiune la nivel de acțiune sau numai de gând implică boala și suferința. Soluția prevenirii lor constă în respectarea legii armoniei prin controlul conștient al întregii conduite, care trebuie să aibă o finalitate în exclusivitate pozitivă, negentropică”¹⁶⁰.

---

¹⁵⁵ Grigore Cristescu, *Fapte și orientări creștine*, Editura Ramuri, Craiova, 1924, pag. 10

¹⁵⁶ Vasile Băncilă, *Filosofia vârstelor*, Editura Anastasia, București, 1997, pag. 33, 34

¹⁵⁷ ibidem, pag. 34

¹⁵⁸ ibidem

¹⁵⁹ Vasile Pârvan, *Idei și forme istorice*, Editura Cartea Românească, București, 1920, pag. 49

¹⁶⁰ Dumitru Constantin-Dulcan, *Inteligența materiei*, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Teora, București, 1992, pag. 292, 293

Și, în măsura în care, gradul nostru de autodisciplină va crește, solidarizarea noastră cu următoarele mărturii, depuse în fața eternității de către Valeriu Popa, va fi mai profundă: „Din viață nu rămâi decât cu cunoștințele științifice acumulate din toate domeniile și cu faptele de iubire morală. Asta e bagajul cu care pleci sus, asta e toată averea ta. Prin credință și știință, trebuie să ajungem la convingerea că nu suntem independenți, ci dependenți, modul de dependență față de Ceva sau de Cineva, va fi demonstrat mâine”¹⁶¹. „Tot ceea ce facem, de la gând, privire, gest, vorbă, faptă, se înregistrează undeva în *finitul* (determinabilul, *astăzi* doar cu mijloace extrasenzoriale, dar *mâine* cu procedee tehnice ale căror rezultate vor putea fi observate, senzorial, de către oricine n.n.) care ne înconjoară și, când plecăm din viață ne reîntâlnim cu noi, fiind direct răspunzători pentru tot ce am făcut”¹⁶².

----- * * -----

---

¹⁶¹ Valeriu Popa, Sanda Ștefan, Raluca Dumitrache, *Dăruim lumină și iubire pentru vindecarea sufletului și a trupului*, Tipografia Everest 2001, București, 2002, pag. 15

¹⁶² ibidem, pag. 8

Demonstrația existenței unei cauze primare a vieții, nematerială, unică, înțeleaptă, este termenul sublim la care ne conduce Fiziologia.

Această Cază primară este Dumnezeu.

Nicolae Paulescu, *Noțiunile de «Suflet» și «Dumnezeu» în Fiziologie* – lecție făcută la 18 februarie 1905, la Facultatea de Medicină din București. Textul se regăsește în lucrarea: Dr. N.C. Paulescu, *Fiziologie filosofică*, vol. I, *Noțiunile de „Suflet” și „Dumnezeu” în Fiziologie*, Ediție îngrijită de Dr. V. Trifu, Fundația regală pentru Literatură și Artă, București, 1944, pag. 30

NICOLAE CONSTANTIN PAULESCU ȘI NOI

Medici *evrei* m-au rugat să intervin pe lângă profesorul Paulescu și să-l rog să nu mai combată jidovimea, ca să poată întreprinde ei, evreii, o campanie de pe urma căreia dânsul va obține, cu siguranță, Premiul «*Nobel*». Dar profesorul a refuzat categoric și a preferat să se lase furat.*

*Dr. V. Trifu, *Profesorul Paulescu 1869-1931*, Introducere la volumul Dr. N.C. Paulescu, *Fiziologie filosofică*, vol. I, *Noțiunile de „Suflet” și „Dumnezeu” în Fiziologie*, Ediție îngrijită de Dr. V. Trifu, Fundația regală pentru Literatură și Artă, București, 1944, pag. 26

Istoria o fac și învingătorii și învinșii. Deopotrivă. Însă, de scris o scriu *numai învingătorii*. Bineînțeles potrivit voinței lor. De câte ori voiesc ei *Adevărul*?... De câte ori le *convine* ca acesta să fie aflat?... Ori măcar căutat...

Al doilea Război Mondial a schimbat fața lumii. Și s-a sfârșit acum mai bine de o jumătate de veac. Știți asta, dragii mei.

Dar *știți* și cine l-a câștigat? Cine l-a câștigat *în fapt*? Cine-i *realul* lui câștigător?...

Încă în 1921 Profesorul Doctor Nicolae Constantin Paulescu (1869-1931) descoperă insulina. Substanța care, an după an, salvează viețile a milioane și milioane de suferinzi de diabet. Care îi este brevetată de Ministerul Industriei și Comerțului la 10 aprilie 1922, sub denumirea de «*pancreină*». Dar pentru care *Banting și McLeod* primesc, în 1924, Premiul Nobel.

„La 7-8 luni de la apariția rezultatelor definitive ale lui N.C. Paulescu în presa științifică internațională(;) F.C. Banting și C.H. Best, lucrând în laboratorul de fiziologie al profesorului McLeod de la Universitatea din Toronto, fac publice rezultatele obținute în aceeași direcție și revendicate ca fiind ale lor. Adevăratul descoperitor protestează și produce dovezile necesare, sprijinit de o parte a lumii științifice a vremii, dar nu mai poate împiedica marea nedreptate abil regizată de forurile occidentale (probabil și sub anumite presiuni evreiești, având în vedere proasta reputație de antisemit pe care și-o crease savantul român). Banting și McLeod primesc Premiul Nobel(;). Se comitea astfel, cu o abjecție senină, probabil cea mai mare escrocherie din istoria științifică a secolului XX.”(Răzvan Codrescu, *Doctorul Nicolae C. Paulescu sau știința lui Scio Deum Esse*, în volumul *Doctorul Nicolae C. Paulescu sau Știința mărturisitoare*, Crestomație, note și tablou bio-bibliografic de Răzvan Codrescu, Editura Christiana, București, 2002, pag. 19-20)

Escrocherie nici până astăzi reparată! (Oare de ce?...) Escrocherie despre care Dr. V. Trifu mărturisește public în 1944: „medici *evrei* m-au rugat să intervin pe lângă profesorul Paulescu și să-l rog să nu mai combată jidovimea, ca să poată

întreprinde ei, evreii, o campanie de pe urma căreia dânsul va obține, cu siguranță, Premiul «Nobel». Dar profesorul a refuzat categoric și a preferat să se lase furat”. (Dr. V. Trifu, *Profesorul Paulescu 1869-1931*, Introducere la volumul Dr. N.C. Paulescu, *Fiziologie filosofică*, vol. I, *Noțiunile de „Suflet” și „Dumnezeu” în Fiziologie*, Ediție îngrijită de Dr. V. Trifu, Fundația regală pentru Literatură și Artă, București, 1944, pag. 26)

«Să nu mai combată jidovimea»!
Dară *cum* anume o «combătea»?

„A adresat, în 1921, o lungă «Scrisoare către ovrei» (Paulescu, *Cele patru patimi*, - «Scrisoare către Ovrei», pag. 182-211), în care le arăta, cu propriile lor mărturii, intențiile criminale și vițiile, în care s-au scufundat, - de ce sunt urâți de lume, - ce soartă nenorocită îi așteaptă.

Le vorbia despre legea divină a iubirii și-i chema în sânul Bisericii lui Christos”. (Dr. V. Trifu, opera citată, pag. 45)

„Nu mai chinuiți Omenirea, întreținând Discordia și provocând *revoluții și războaie*.

Lăsați lumea în pace, - și binefacerile *Păcei* se vor revărsa asupra voastră.

Dar, mai presus de toate, cereți lui Dumnezeu să aibă milă de voi și să vă dea puțină înțelepciune, ca să nu mai *persecutați Creștinismul*, și chiar să vă întoarceți la *Doctrina sublimă a lui Christos*... pe care, în starea actuală de turpitudine morală, în care putreziți, **n-o puteți pricepe**”. (Nicolae C. Paulescu, *Cele patru patimi și remediile lor*, Editura Cartea Românească, București, 1921, pag. 211)

„«Ovreii au rămas o nație.

Această nație e convinsă că Imperiul lumii îi aparține.

Ea nu are ca mijloc de a realiza aceasta, decât corupția spiritelor care duce la descompunerea socială.

Pentru a conchide, zicea Marchizul de la Tour du Pin, cu două decenii înainte (Marquis de la Tour du Pin: *Vers un Ordre social chrétien* (1907), citat de Leon de Poncins în *La mystérieuse internationale juive*, Paris 1936, pag. 272), emanciparea noastră depinde de sistemul Părinților noștri:

a) A nu se trata Ovreii decât ca străini, și ca străini primejdioși.

- b) Să se recunoască și să se abjure toate erorile filosofice, politice și economice cu care ei ne-au otrăvit.
- c) Să se reconstituie în ordinea economică, ca și în ordinea politică, organele vieții proprii, care ne făceau independenți față de ei, și stăpâni la noi acasă».

Iar Voltaire, care, deși nu era nici ateu, nici materialist, voia să combată totuși Catolicismul, - ca să placă asociației oculte a Masoneriei, - nu s-a putut împiedica să scrie categoric, cu aproape două veacuri înainte, în «Dictionnaire Philosophique»:

«Ovrei cred că într-adevăr, într-o zi, prezicerile oracolelor lor se vor îndeplini și că ei vor avea împărăția pământului.»

Profesorul Paulescu era mult mai puțin vehement ca alții. Totuși, o adevărată furie a cuprins pe conducătorii Iudaismului, și, firește, pe numeroșii lor «prieteni»(;).

Totuși, medicii evrei continuau să-i trimită pe coreligionarii lor, pentru ca profesorul Paulescu, bun și iertător, în fața durerii, să le descurce cazurile inexplicabile și să încerce să vindece pe cele disperate”.(Dr. V. Trifu, opera citată, pag. 46)

Profesorul Paulescu, căruia „Clinica, Biologia și Fiziologia i-au revelat cu o splendidă claritate, pe Creator, - «Cauza primară»:

«Demonstrația existenței unei cauze primare a vieții, nematerială, unică, înțeleaptă, este termenul sublim la care ne conduce Fiziologia.

Această Cauză primară este Dumnezeu», proclama Paulescu în fața studenților săi uimiți și fermecați. (Paulescu, *Noțiunile de «Suflet» și «Dumnezeu» în Fiziologie* – lecție făcută la 18 februarie 1905, la Facultatea de Medicină din București)” (Dr. V. Trifu, opera citată, pag. 30)

Dorința curată și fierbinte de a îi sluji lui Dumnezeu: iată ce-i leagă întreolaltă pe profesor și pe tineretul naționalist Român!

Când, „la 23 martie 1924 începe la Curtea cu Jurați din București judecarea așa-zisului *complot* al Studențimii împotriva propriului guvern(;), are loc celebra depozitie de martori din

partea Istoriei și din partea Divinității a prof. dr. Nicolae Paulescu(;):

«Onorată Curte!
Onorați jurați!

Cauza ajunsă în judecata domniilor d-voastră nu este tentativa decisă sau intenția neconcretizată a unor tineri studenți de a întrebuița violența în raporturile dintre guvernați și guvernanți.

Cauza ajunsă în judecarea domniilor d-voastră nu este vreo ostilitate mai mult sau mai puțin antisocială împotriva populației evreiești pașnice, muncitoare și până la proba contrară prezumată a fi loială cu statul care o găzduiește și în care trăiește.

Națiunea Română a creat Statul Român. Națiunea Română este singura răspunzătoare în Istorie. Dacă piere România, nu alții, ci singuri noi, românii, vom fi vinovați.

Responsabilitatea aduce dreptul de a conduce și, înainte de aceasta, dreptul la apărare.

Românii sunt un popor pașnic și o națiune conștientă. Suntem toleranți cu străinii pentru că avem legitimitate pe pământul strămoșesc și pentru că nu ne lipsește capacitatea de a asimila de bună voie.

Onorată Curte!
Onorați jurați!

Cauza ajunsă în judecata domniilor d-voastră este cea mai mare primejdie națională și socială din istoria de două milenii a poporului nostru.

Cauza ajunsă înaintea domniilor d-voastră este conspirația Forțelor Oculte mondiale de a ni se lua dreptul la suveranitate și de a fonda aici în spațiul carpato-ponto-dunărean Israelul european.

Israelul european: stat bi-național cu evreii clasă conducătoare și exploatatoare în calitate de națiune învingătoare și cu noi, românii, clasă subordonată și exploatată în calitate de națiune învinsă.

În România nu există antisemitism nativ scop în sine din ură de rasă sau ură de religie. În România există numai un antisemitism reactiv de legitimă apărare împotriva unei agresiuni din exterior în complicitate cu trădare din interior.

Onorată Curte!
Onorați jurați!

Înainte de a vă retrage în camera de deliberare și înainte de a lua o decizie, vă adresez o rugămintă. Vă adresez rugămintea să vă gândiți că sunteți exponenții unei națiuni căreia Dumnezeu îi interzice a se sinucide.

Rugămintea că n-aveți chiar dreptul să uitați cele 34 generații premergătoare de români care vă privesc din cer și din pământ.

Rugămintea să vă gândiți că nu aveți chiar întreg dreptul de a nu ține seama de ce așteaptă și de ce nădăjduiesc de la d-voastră următoarele generații de români.

Onorată Curte!
Onorați jurați!

Sunteți îndreptățiți să judecați după legile în vigoare și după propria d-voastră conștiință.

Umila mea rugămintă și mare rugămintă a istoriei sunt ca la criteriul legii și la criteriul conștiinței să adăugați criteriul Națiunii care nu vrea să moară și care nu trebuie să moară.

Onorată Curte!
Onorați jurați!

Vă însoțește rugămintea mea și eu alături de întreaga Națiune avem încredere în domniile d-voastră.»” (Dr. Șerban Milcoveanu, *Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea Codreanu? 30 noiembrie 1938*, vol.I, *Expunerea cronologică a faptelor*, Editat fără scop lucrativ de *Asociația foștilor președinți ai Studențimii* persoană juridică și *Liga pentru apărarea Adevărului istoric* persoană juridică, București, 2007, pag. 13-15)

„...Bucuria vieții tale
Fost-a să găsești
Leacurile ideale
Firii omenești...”

rezuma, după zece ani de la trecerea în eternitate a savantului, vărul său primar, Cincinat Pavelescu.

Completa-vom oare astăzi:
«Stăruința faptei noastre
Este să le-urmăm.»?

----- * * -----

BIBLIOGRAFIE

(nominalizez în ea doar materiale din care
am citat sau la care am făcut referire directă)

Mareș Ioan M., *Francmasoneria în filmul «Ecaterina Teodoroiu»*, 1933 [FM.F.E.T.]

XXX, *Cuvântul Legionar*, An III, nr.36, august 2006, [C.L.III.36]; An III, nr. 39, noiembrie 2006 [C.L.III.39]; An III, nr. 46, iunie 2007, [C.L.III.46]; An IV, nr. 53, ianuarie 2008, [C.L. IV. 53]; An IV, nr. 55, martie 2008, [C.L.IV.55]; An IV, nr. 60, iulie 2008, [C.L.IV.60]

XXX, *Din luptele Tineretului Român, (1919-1938)*, Editura Fundației Buna Vestire, 1993, [D.L.T.R.]

XXX, «*Dosarul*» Mircea Eliade, vol. V, (1936-1944), *Jos farsa!*, partea a doua, Cuvânt înainte și culegere de texte de Mircea Handoca, Editura Curtea Veche, București, 2001, [D.M.E.-J.F.p.II]

XXX, *Expres Magazin*, nr. 87, 25 martie 1992 [E.M.87]

XXX, *Francmasoneria. Dezvăluiri cutremurătoare*, nr. 7/2003, [FM.D.C.7/2003] și nr. 10/2003, [FM.D.C.10/2003]

XXX, *Mișcarea Legionară în texte originale și imagini*, Editura Lucman, București, f.a., [M.L.T.O.I.]

XXX, *Obiectiv Legionar*, An II, nr. 1(7), ianuarie 2004, [O.L.1(7)]; An I, nr. 4, octombrie 2003, [O.L.4]; An IV, nr. 38-39, Septembrie-Octombrie 2006; [O.L.38-39]

XXX, *Permanențe*, anul VII, nr. 11, noiembrie-decembrie 2004, [P.VII.11]; Anul VIII, nr. 8, august 2005, [P.VIII.8]

XXX, *Santinela*, nr. 17, iunie 2007

XXX, *Săptămâna românească*, An II, nr. 51, 16-22 noiembrie 2006 [S.R.II.51]

XXX, *Situația Evreilor în România, vol. I, 1939-1941, partea I*, Coordonatori Locotenent-colonel Alesandru Duțu și Dr. Constantin Botoran, Editura *Țara Noastră*, Uniunea *Vatra Românească*, București, 2003

Andrew Cristopher & Gordievski Oleg, *K.G.B.*, Editura *All*, București, în Nicolae Mitrică, *Episoade dintr-un război nedeclarat*, partea a VI-a, în [FM.D.C.10/2003]

Angelsdorf Wilhelm von, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura *Antet*, București, f.a.

Bădescu Ilie, *Cu fața spre Bizanț. Jurnal*, Editura *Evex*, București, 1998

Băiaș Ionuț, *Cine și de ce conduce România*, în [P.VIII.8]

Bărzoi Cezarina, *Charisma lui Corneliu Zelea Codreanu. Perspectivă legionară, IV*, în [P.VII.11]

Băncilă Vasile, *Arhangheli în istoria românească*, articol apărut în *Omul Nou*, Brăila, 1938, apud site-ul Fundației *George Manu; Filosofia vârstelor*, Editura *Anastasia*, București, 1997

Becescu Florin, *Franc-Masoneria. Crimă-Spionaj-Anarhie*, Editura *Ziarului «Porunca Vremii»*, București, 1936

Bernea Ernest, *Stil legionar*, Tipografia *Bucovina*, I.E. Torouțiu, București, 1937; reeditare Salzburg, Colecția *Omul Nou*, 1953, apud site-ul Fundației *George Manu*

Bidegain Jean, *Discurs rostit în anul 1905 în fața Marelui Orient al Franței*, în [O.L.1(7)]

Boldur Lătescu Gheorghe și Iorga Filip-Lucian, *Genocidul comunist în România*, vol. IV, *Reeducarea prin tortură*, Editura *Albatros*, București, 2003

Brădescu Faust, *Viziunea integrală a Revoluției Legionare*, Prefață de Dr. Gheorghe Buzatu, ediție îngrijită de Radu-Dan Vlad, Traducere din limba franceză de Mădălina Martin, Editura *Majadahonda*, București, 1997

Blaga Lucian, *Carnețelul negru*, în volumul Lucian Blaga, *Aforisme*,

Text stabilit și îngrijit de Monica Manu, Editura *Humanitas*, București, 2001

Brăileanu Traian, *Politica*, Editura, *Albatros*, București, 2003, pag. 315. Ediția a I-a, Tipografia *Mitropolitul Silvestru*, Cernăuți, 1928

Buzatu Gheorghe, *Despre legionari și legionarism*, prefață la monografia *Corneliu Zelea Codreanu și epoca sa*, în [C.Z.C.E.S.]

Ciobanu Ion T., Mr., *Dictatura Regelui Carol al II-lea sau despre cum s-a încercat gestionarea crizei acesteia*, în [O.L.38-39], pag. 3-5. Articol publicat inițial în Revista Academiei Forțelor Terestre *Nicolae Bălcescu* – Sibiu, nr. 4 din 1999

Cioran Emil, *Profilul interior al Căpitanului*, în *Glasul strămoșesc*, Sibiu, anul VI, nr. 10 din 25 decembrie 1940., în [M.L.T.O.I.]

Codrescu Răzvan, *În căutarea Legiunii pierdute*, Editura *Vremea*, București, 2001; *Doctorul Nicolae C. Paulescu sau știința lui Scio Deum Esse*, în volumul *Doctorul Nicolae C. Paulescu sau Știința mărturisitoare*, Crestomație, note și tablou bio-bibliografic de Răzvan Codrescu, Editura *Christiana*, București, 2002

Codrin Nicoleta, *Cuvânt înainte la volumul Constantin Papanace, Stilul legionar de luptă. Concepția tactică a Căpitanului*, Editura *Lucman*, București, 2004

Coja Ion, *Legionarii noștri*, Editura *UMC*, București, 2001; *Holocaust în România? Suită de documente și mărturii adunate și consemnate de ION COJA, în folosul parlamentarilor și al autorităților implicate în elaborarea, aprobarea și aplicarea Ordonanței de Urgență nr. 31/2002 a Guvernului României*, Editura *Kogaion*, București, 2002, [HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA?]; *Notă explicativă(2)*, cuvânt introductiv la lucrarea: *Situația Evreilor în România, vol. I, 1939-1941, partea I*, Coordonatori Locotenent-colonel Alesandru Duțu și Dr. Constantin Botoran, Editura *Țara Noastră*, Uniunea *Vatra Românească*, București, 2003; *Protocoloale Kogaionului. Teze și ipoteze consemnate și autentificate de Ion Coja pentru a se înțelege și evalua corect Contenciosul Româno-Evreiesc, inclusiv – așa numindu-l unii – «Holocaustul din România»*, Uniunea *Vatra Românească*, Editura *Țara Noastră*, București, 2004; *Nicadorii*, în [S.R.II.51]

Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, ”*Bande, bandiți și eroi*”. *Grupurile de rezistență și Securitatea (1948-1968). Documente*, Editura Enciclopedică, București, 2003 [”B.B.E.”]

Constantin-Dulcan Dumitru, *Inteligența materiei*, Ediția a II-a revăzută și adăugită, Editura Teora, București, 1992

Crainic Nichifor, *Ortodoxism și Masonerie*, în [FM.F.E.T.]; *Revoluția legionară*, apud site-ul Fundației George Manu

Cristescu Grigore, *Fapte și orientări creștine*, Editura Ramuri, Craiova, 1924

Crișan Radu Mihai, Spre Eminescu. *Răspuns românesc la amenințările prezentului și la provocările viitorului*, ediția a III-a revizuită, 2005; *Testamentul politic al lui Mihai Eminescu*, 2005; *Îndușmăniții au același crez. Testamentele politice ale lui Ion Antonescu și Corneliu Zelea Codreanu*, 2005; *Moța și Marin. Testamentele lor politice*, 2006; *Totul pentru Hristos! Testamentul politic al lui Nicolae Iorga*, 2006; *Surâsul Legiunii. Sau cum înțeleg eu Legionarismul Românesc*, 2006. Fiecare dintre ele este publicată la Editura Cartea Universitară, București.

Demetrescu Scarlat, *Din tainele vieții și ale universului*, Editura Emet, Oradea, 1998

Dobrescu Emilian M., *Iluștri francmasoni*, Editura Nemira, București, 1999

Eliade Mircea, *Profetism românesc*, vol.I, Editura Roza Vânturilor, București, 1990; *50 de conferințe radiofonice*, Editura Humanitas, București, 2001; *Textele «legionare» și despre «românism»*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 2001, [T.L.D.R.]; *Libertate*, în *Iconar*, Cernăuți, an III, 1937 nr. 5, în [T.L.D.R.]; *De ce cred în biruința Mișcării Legionare*, în *Buna Vestire*, anul I, nr. 244 din 17 decembrie 1937, în [D.M.E.-J.F.p.II]; *Noua aristocrație legionară*, în *Vremea*, anul IX, nr. 522 din 23 ianuarie 1938, în [D.M.E.-J.F.p.II];

Eminescu Mihai, *Opere*, vol. IX, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura Academiei Române, București, 1980, [M.E.O.IX]; vol. X, Ed.cit., București, 1989 [M.E.O. X]; vol. XII, Ed.cit., București, 1985; [M.E.O.XII]; vol. XV, Ed.cit., București, 1989; [M.E.O.XV] Manuscrisul *Din ședințele Societății România Jună. Naționaliștii și*

Cosmopolitii, în [M.E.O. IX]; *Ilustrații administrative*, Timpul, 18 decembrie 1877, în [M.E.O. X]; *Un cenușar român...*, Timpul, 8 aprilie 1879, în [M.E.O. X]; «*Românul*» *continuă a se ocupa...*, Timpul, 27 ianuarie 1881, în [M.E.O. XII]; «*Românul*» *a contractat năravul...*, Timpul, 29 iulie 1881, în [M.E.O. XII]; Manuscrisul *Superfluența populației*, în [M.E.O.XV]; Manuscrisul *Istoriografie și coadaptare*, în [M.E.O.XV]

Georgescu-Delafras Petre, *Tari și slabi*, Ediția a III-a, Editura Cugetarea, București, 1937

Gheorghiu Lizeta, *Cuvântul apărării – pledoaria avocatului Lizeta GHEORGHIU – în procesul lui Corneliu Zelea Codreanu din mai 1938*, în [D.L.T.R.]

Goga Octavian, *Mustul care fierbe*, Editura Scripta, București, 1992

Gyr Radu, *Femeia în eroismul spiritual moral, și național*, Idei dezvoltate dintr-o conferință ținută la 8 decembrie 1935, în aula Universității din Iași, sub patronajul Cercului Studențesc Tecucean, București, f.a., [F.E.S.M.N.]; *O lume tânără și un moment istoric*, în [F.E.S.M.N.]

Herseni Traian, *Mișcarea Legionară și muncitorimea*, Editura Mișcării Legionare, București, 1940; *Mișcarea Legionară și țărănimea*, Ediția a II-a, Editura Mișcării Legionare, București, 1940

Heinen Armin, *Die Legion «Erzangel Michael» in Rumänien. Soziale Bewegung und politische Organisation. Ein Beitrag zum Problem des internationalen Faschismus*, Südosteuropäische Arbeiten, München, 1986

Hitler Adolf, *Mein Kampf*, Ediție în limba română, Editura Pacifica, București, 1993; *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura Samizdat, București, 1999, [T.P.]; *Însemnarea intimă din 15 februarie 1945*, în [T.P.]; *Însemnarea intimă din 17 februarie 1945*, în [T.P.]

Iftimovici Radu, *Spulberarea unei legende. Progromul de la Abator*, în [E.M. 87]

Ionescu Nae, *Teologia. Integrala publicisticii religioase*, Editura Deisis, Sibiu, 2003, [T.I.P.R.]; *Iertarea creștină*, în *Cuvântul*, an III, nr. 624 din

29 noiembrie 1926, în [T.I.P.R.]; *Sub semnul Arhanghelului*, în *Buna Vestire*, anul I, nr. 100 din 27 iunie 1937, apud site-ul Fundației George Manu

Iorga Nicolae, *Idei asupra problemelor actuale*, Editura Cugetarea, București, 1935; *Discursuri Parlamentare*, vol. I-ii, partea I-a, Editura Bucovina, I.E. Toroușiu, București, 1939, [D.P.v.I.p.I.]; *În chestia manifestațiilor studențești*, Discurs rostit în ședința din 17 decembrie 1909 a Camerei Deputaților, în [D.P.v.I.p.I.]; *Chestia agitațiilor evreiești*, Discurs rostit în ședința din 11 februarie 1910 a Camerei Deputaților, în [D.P.v.I.p.I.]; *De ce atâta ură?*, 6 iulie 1940, Neamul Românesc – în [HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA?]

Marrs Jim, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia Trilaterală, Francmasoneria și Marile Piramide*, Traducerea Nicolo Della Pupa, Editura Antet, București, f.a.

Milcoveanu Șerban, Corneliu Z. Codreanu altceva decât Horia Sima, vol. I și II, Editura Crater, București, 1996; *Tactica și strategia în întrebări cu sau fără răspuns*, Tipografia TCM Print, București, 2001; *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu și epoca 1930-1950*, Editura TCM Print, București, 2004; *Teroarea de Stat până la 22 decembrie 1989*, volum editat fără scop lucrativ de Asociația foștilor președinți ai Studențimii persoană juridică și Liga pentru apărarea Adevărului Istoric persoană juridică, București, 2004; *Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea Codreanu? 30 noiembrie 1938*, vol.I, *Expunerea cronologică a faptelor*, Editat fără scop lucrativ de Asociația foștilor președinți ai Studențimii persoană juridică și Liga pentru apărarea Adevărului istoric persoană juridică, București, 2007

Mitrică Nicolae, *Episoade dintr-un război nedeclarat*, partea a III-a în [FM.D.C. 7/2003]; partea a VI-a, în [FM.D.C.10/2003]

Nestorescu Bălcești Horia, *Ordinul Masonic Român. Mai puțină legendă și mai mult adevăr*, cu un Cuvânt înainte de Mihail Sadoveanu, Casa de Editură și Presă Șansa S.R.L., București, 1993

Nicolschi Alexandru, *Autobiografie-sinteză*, în [S.E.v.I.]

Noica Constantin, *Limpeziri pentru o Românie legionară*, în *Buna Vestire*, anul IV, seria a II-a, nr. 29 din 11 octombrie 1940. Conferință ținută la Radio în seara de 5 octombrie 1940, apud site-ul Fundației

George Manu

Odobleja Ștefan, *Psihologia consonantistă și cibernetica*, Editura *Scrisul românesc*, Craiova, 1978

Papanace Carol, *Prefață* la volumul Constantin Papanace *Diverse stiluri de luptă politică*, Tipografia *INFCON S.A.*, Constanța, 2005

Papanace Constantin, *MIHAI EMINESCU un mare precursor al LEGIONARISMULUI românesc*, Ediția I-a, Editura *Armatolii*, Cetatea Eternă, 1951; *Diverse stiluri de luptă politică*, Tipografia *INFCON S.A.*, Constanța, 2005

Papuc Ion, *Cu fața spre trecut. Portrete și ideologii*, Editura *Vergiliu*, București, 2005

Pauker-Brătescu Tatiana, *Notă biografică despre Ana Pauker*, în [S.E.v.II.]

Paulescu Nicolae C., *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria*, Tipografia *Antet XX Press*, Filipeștii de Târg, Prahova, 2000; Ediția I-a, 1913, două volume; *Cele patru patimi și remediile lor*, Editura *Cartea Românească*, București, 1921; *Degenerarea Rasei Jidănești*, București, 1928; *Fiziologie filosofică*, vol. I, *Noțiunile de „Suflet” și „Dumnezeu” în Fiziologie*, Ediție îngrijită de Dr. V. Trifu, Fundația regală pentru Literatură și Artă, București, 1944

Pârvan Vasile, *Idei și forme istorice*, Editura *Cartea Românească*, București, 1920

Petrescu Toma, *Conspirația lojilor – Francmasonerie și Creștinism –*, Ediția a IV-a, Imprimeriile *Frăția Românească*, București, 1941

Popa Valeriu, Ștefan Sanda, Dumitrache Raluca, *Dăruim lumină și iubire pentru vindecarea sufletului și a trupului*, Tipografia *Everest 2001*, București, 2002

Posteucă Vasile, *Destinul imperial al românilor. Dumnezeu, Neamul, Omul*, Editura *Criterion Publishing*, Norcross, GA, f.a.

Racoveanu Gheorghe, *Mișcarea Legionară și Biserica. Omenia și frumusețea cea dintâi*, cu o prefață de Constantin Papanace, Editura

Samizdat, Tiparul executat de Tipografia *Antet XX Press*, Filipeștii de Târg, Prahova, f.a.

Rădulescu Motru Constantin, *Revizuiți și adăugiri*, vol.III, Editura *Floarea Darurilor*, București, 1999

Redacția Obiectiv Legionar, *Comentarii la articolul Mr. Ion T. Ciobanu, Dictatura Regelui Carol al II-lea sau despre cum s-a încercat gestionarea crizei acesteia*, în [O.L.38-39]

Romanescu Traian, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura *Logos*, București, 1997

Sima Horia, *Cuvânt înainte* la volumul Corneliu Zelea Codreanu, *Însemnări de la Jilava*, Ediție îngrijită de Radu Dan Vlad, Editura *Majadahonda*, București, 1995. *Cuvântul înainte* a fost redactat pe 10 iunie 1951.

Simionescu Roxana, *Doctrina Legionară. Prezentare concisă*, Editura *Lucman*, București, 2003

Solomovici Teșu, *Securitatea și Evreii*: vol.I, *Despre călăi și despre victime*, Prefață de Răzvan Theodorescu, Cuvânt înainte de Sorin Roșca Stănescu, Editura *Ziua*, București, 2003, [S.E.v.I.]; vol. II *Teroare. Crime. Turnători. Colaboraționiști*, Editura *Teșu*, București, 2004, [S.E.v.II.]

Stăniloae Dumitru, *Națiune și Creștinism*, Editura *Elion*, București, 2003, [N.C.]; *Idealul național permanent*, în *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 4, 1940, în [N.C.]; *Ortodoxia, lumina lumii și inima neamului nostru*, în *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 11, 1940, în [N.C.]; *Creștinism și naționalism*, în *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 40, 1940, în [N.C.]; *Să rămânem identici cu noi înșine*, în *Telegraful român*, XCIII, nr. 1, 1945., în [N.C.]

Suru Șerban, *Adresă către autorități...*, în [O.L. 38-39]; *Invitație la Conferința cu titlul «70 de ani de terorism în România modernă - începutul...»*, ținută la Sala Dalles din Bd. Nicolae Bălcescu, nr. 18, sector 1, București, în data de 20.09.2006, între orele 18-20, în [O.L.38-39]

Șafran Alexandru, *Israel și rădăcinile sale*, Editura *Hasefer*, București,

2002, [I.R.S.]; *Poporul lui Israel și Țara lui Israel. Israel, «inima națiunilor»*; *Ereț-Israel, sufletul universului*, Curs ținut la Universitățile din Geneva, Amsterdam și Jyväskylä (Finlanda), la Trinity College din Cambridge și la Sorbona. Expunere prezentată la Paris, la Conferința rabinică europeană. În [I.R.S.]

Theodoru Radu, *A fost sau nu HOLOCAUST?*, Editura Lucman, București, 2003; *Contra-Raport Tisminețky-Băsescu (IV)* în *Santinela*, nr. 17, iunie 2007

Tour du Pin Marquis de la: *Vers un Ordre social chrétien* (1907), citat de Leon de Poncins în *La mystérieuse international juive*, Paris 1936

Trifu V. Dr., *Profesorul Paulescu 1869-1931*, Introducere la volumul Dr. N.C. Paulescu, *Fiziologie filosofică*, vol. I, *Noțiunile de „Suflet” și „Dumnezeu” în Fiziologie*, Ediție îngrijită de Dr. V. Trifu, Fundația regală pentru Literatură și Artă, București, 1944

Țuțea Petre, *Mussolini s-a uitat la ceas și i-a dat ultimatum lui Dumnezeu*, în *Cuvântul*, numerele 115, 116, 117, 118, 13 decembrie 1990, interviu realizat de Horia Salcă, în [C.Z.C.E.S.]

Uniunea Vatra Românească, Liga pentru Combaterea Anti-Românismului LICAR, Uniunea Veteranilor de Război și a Urmașilor Veteranilor, Asociația Culturală Pro Basarabia și Bucovina, Federația Română a Fostilor Deținuți și Luptători Anticomuniști, Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie '89, Fundația George Manu, *Comunicat*, București, 16 aprilie 2002 – în [HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA?]

Usca Teodor, *Apel la rațiune (II)*, în [C.L.IV.60]

Varlam Ion, *PseudoRomânia. Conspirarea deconspirării*, Editura VOG, București, 2004

Wigoder Geoffrey, *Evrei în lume. Dicționar biografic*, traducere în limba română de Irina Horea, Viviane Prager, Carmen Stanca, Editura Hasefer, București, 2001

Volkoff Vladimir, *Manualul corectitudinii politice. Defectele democrației*, Editura Antet, București, f.a.; *Tratat de dezinformare. De la Calul Troian la Internet*, Traducerea Mihnea Columbeanu, Editura Antet, București, f.a.

Zealea Codreanu Corneliu, *Pentru legionari*, vol. I, Editura *Totul pentru Țară*, Sibiu, 1936 și *Cărticica șefului de cuib. Manual al Gărzii de Fier*, în [O.L. 4]; *Însemnări de la Jilava*, Ediție îngrijită de Radu Dan Vlad, Editura *Majadahonda*, București, 1995 [Î.J.]; *Însemnarea intimă din data de marți 14 iunie 1938*, în [Î.J.]

Zealea Codreanu Nicador, *Despre niște reformatori*, în [C.L.III.36]; *România ca un hotel*, în [C.L.III.39], [C.L.IV.56]; *Pe cine sperie Mișcarea Legionară* în [C.L. III. 46]; *Cui îi e frică de Legiune*, în [C.L.IV.54]; *Despre Mișcarea Legionară*, în [C.L.IV.56]

XXX, *1948 mai 18. Proces-verbal al conferinței ce a avut loc la Ministerul Afacerilor Interne referitoare la mișcarea legionară*, Arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, fond documentar, dosar nr. 45, f.1-4 – în [”B.B.E.”]

XXX, *Corneliu Zealea Codreanu și epoca sa*, Editura *Criterion Publishing*, Norcross, GA, U.S.A., 2001, [C.Z.C.E.S.]

XXX, *Cronologie legionară*, în [O.L.38-39], Ediția I-a, Colecția *Omul Nou*, Salzburg, 1953

XXX, *Israelite of America*, 3 august 1866, apud [O.L.1(7)]

XXX, *Jewish Banker*, de Comte de Saint-Aulaire din *Geneve contra la Paix*, *Librarie Plan*, Paris, 1936, apud [O.L.1(7)]

XXX, *The American Hebrew*, 20 septembrie 1920, apud [O.L.1(7)]

XXX, *The Jewish World*, 9 februarie 1883, apud [O.L.1(7)]

----- * *